

அன்புத்தாய் மேகலை

நுவை எஸ். ஆறுமுகம்

துரை
இராமு
பதிப்பகம்

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

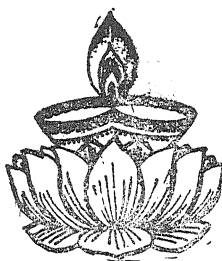
The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

அன்புத்தாய் மேகலை

பூவை எஸ். ஆறுமுகம்

துரை இராமு பதிப்பகம்
6, பிள்ளையார் கோயில் தெரு,
பழைய தாம்பரம், சென்னை-600 045.

Title :

ANBUTHAI MEKALAI

Author :

POOVAI S. ARUMUGAM,

First Edition : November 1992

Paper used : 11.6 kg. Cream Woven

Size : 1/16 Double Crown

Pages : 184 + 8 = 192

Printers :

ARULVEL ACHAGAM

40 A, Vembuliamman Koil Street,
Palavanthangal, Madras-600 114.

Publisher :

Durai RAMU Pathippagam

6, Pillaiyar Koil Street,

Old Tambaram, Madras-600 045,

Phone : 402600.

Price : Rs. **24**

துரை. இராமு

துரை. இராமு பதிப்பகம்

தாம்பரம்.

1-11-92.

பதிப்புரை

தன் எழுத்துப் பணிக்க அரசு பரிசுகள் முதலிட்ட பல பரிசுகள் பெற்றிருந்தாலும் மிக அடக்கமானவர்; பல வார மாத இதழ் னோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த போதிலும் எளிமையையே நாடுபவர்; நாற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களுக்குச் சொந்தக்காரர்; வாசகர்களின் எதிர்பார்ப்புக்களுக்கு ஏமாற்றம் அளிக்காதவர்; இனிய செட்டிநாட்டு வழக்கு மொழியில் தன் கருத்துக்களை எல்லோரும் ஏற்கும் வண்ணம் எழுதுபவர்; இவர்தான் இந்நூலாசிரியர் திருமிகு. பூவை. எஸ். ஆறுமுகம் அவர்கள்.

“அன்பு பெருகினால் சாதாரண செயல்களும் பெருமை மிக்கவைகளாக விளங்கும்; அன்பைப் போன்று பெருகி வளர்வது வேறொன்றும் இல்லை; பெண்களின் அழகைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய அன்பே காதலை வளர்க்கிறது; காதலுக்கு கண் இல்லை என்பது பொய் மட்டுமல்ல; மேன்மையான அதற்கு அவதூறை விளைவிப்பதாகும்; உண்மைக் காதலை நம் கண்களால் காண்பதில்லை; அதனை மனத்தால் காண்கிறோம்.” இன்னும் இவை போன்ற பலகருத்துக்களை மையமாக்கி “அன்புத்தாய் மேகலை”யை உருவாக்கியுள்ளார். இந்நூலில் ஆசிரியர் தன் உணர்வுகளையும் பல இடங்களில் குவியலாக்கியுள்ளார்.

இந்த நல்ல நூல் வாசகர்களிடையே நல் ஆதரவைப் பெறும்; பெறவேண்டும் என விழைகிறேன். இத்தகைய ஒரு சிறந்த நூலை எங்கள் பதிப்பக வெளியீடாக வெளியிடுவதில் பெருமையடைகின்றேன்.

அன்புள்ள

துரை. இராமு

பதிப்பக உரிமையாளர்.

அணிந்துரை

கோ. பெரியண்ணன்

தலைவர்.

தமிழகத் தமிழாசிரியர் கழகம் : சைதை வட்டம்.

சென்னை-6!

“அன்புத்தாய் மேகலை” என்னும் அருமையான நாவலை முதலிலிருந்து கடைசிவரை முதலில் படிக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைத்ததில் பெருமகிழ்வெய்துகின்றேன்.

மாமல்லனைத் தலைவனாகக் கொண்டு எழுதிய நூல் மக்கள் மனத்தில் நிலையான இடம்பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. மாமல்லன் சிரித்தான் என்பதை ஆசிரியர் நுணுக்கமாக

“திரிபுரம் எரித்த பின்னர்தான் விரிசடைக் கடவுள் சிரித்தானாம் ஆனால் இதோ, அந்த ஈசனையும் தோற்கடிக்கச் செய்து விட்டவனைப்போல மாமல்லன் அட்டகாசமாகச் சிரிக்கின்றானே, ஏன்? இவன் எதை எரித்தான்? யாரை எரித்தான்”.... என்று எழுதியுள்ள திறம் பாராட்டத் தக்கது ஆகும்.

நாவலின் இடை இடையே பல இலக்கியச் சிந்தனைகளை விருந்தாகப் படைத்துள்ளார். ஸிக்மெண்ட் பிராய்ட் வில்ஹம் விண்டட், பிரான்ஸிஸ் கால்ட்டன், போன்ற உளநூல் வல்லுநர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பெண்களைப் பற்றி ஆசிரியர் நண்கு சிந்தித்துச் சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார். பாத்திரங்களைப் படைக்கும் பொழுதே சிறந்த ஆசிரியர்கள் தன் மனக் கருத்தையும் கூறுவார்கள். அதுபோன்றே இந்நாவலில்

“பெண்களின் மன ஆழத்தை ஆண்கள் கண்டறிய முடியாது என்பார்கள். ஆனால் ஆண்களின் மன ரகசியங்களையும் சேர்த்து அறிந்து கொள்ளும் சாகஸம் இந்தப் பெண்களுக்குத் தலைகீழ்ப்பாடம் போலிருக்கிறது” (பக்கம். 38) என்று பெண்களின் மன ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறார்.

- 1 “மனத்துக்கு மனம் சாட்சி
மற்றதுக்குத் தெய்வம் சாட்சி” பக்கம் 76
- 2 “அள்ளாம குறையாது
சொல்லாம பொறக்காது” பக்கம் 106

3 “வேலிக்கு முன்போடப் போக, அது

காலையே குத்தப் பார்க்குதா?”

பக்கம் 129

போன்ற பழங்காலப் பழமொழிகளை இடத்திற்கேற்ப
கையாண்டிருக்கிறார்,

“பூப்படுக்கையில் சூந்தியது போல”

பக்கம் 6

“அம்பு துளைத்துப் பாய்ந்தாற் போல”

பக்கம் 76

போன்ற நடைமுறை உவமைகளைக் கையாண்டு, நாவலைச்
சிறப்பாக எழுதியுள்ளார்.

இலக்கியம் அறிந்த இலக்கியவாதி என்பதால் சிறந்த
இலக்கியச் சொற்களுக்கு விளக்கமளிக்கின்றார். “ஆணிப்
பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறு தொட்டில்! என்று
பாடிய ஆழ்வார் பாசுரத்திற்குப் பொருள் விளக்கம் தருவது
போல் நாவலாசிரியர் பூவை எஸ். ஆறுமுகம் அவர்கள்,

“ஆணிப்பொன் என்று விளிக்கட்டுமா?

மாற்றறிய பயன்படும் உயர்ந்த ரகத்

தங்கந்தான் ஆணிப் பொன்”

பக்கம் 10

என்று விளக்கம் கூறுகின்றார்.

கண்ணகியை முன் வைத்துப் புகழ்ந்த கோவலனின்
வாய்மொழிகளை மாமல்லன் வாயிலாகக் கூற வைத்து,
சிலப்பதிகாரக் கருத்துக்களை மக்கள் மனத்தில் பதிய வைக்
கின்றார். தீக்குச்சியை உரசினால், என்ற கதையோட்டத்
தில், “அயோத்திராமனுக்குச் சொந்தமான சீதாப்பிராட்டி
யார் தீக்குளிக்க நடத்திய மாண்பு மிக்க மகழ்ச்சியைச்
சொல்லும் கதை அது” என்று இராமாயணக் கருத்தை
எழுதியுள்ளார்.

“ஐயமெனும் பிசாசை விரட்ட வேண்டும்” என்ற
கருத்தினை அழகுற உணர்த்தியுள்ளார் ஆசிரியர் 130க்கும்
மேற்பட்ட நூல்களை எழுதிய மிகச்சிறந்த எழுத்தாளர்
பூவை. எஸ். ஆறுமுகம் அவர்கள் அன்புத்தாய் மேகலை
மூலம், படிப்பவர் மனத்தில் பதியும்படி ஆழமான கருத்துக்
களை நிலை நிறுத்தச் செய்துள்ளார். இந்நூல் பொழுது
போக்கு நூலன்று ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய நூல்

இவண்

கோ. பெரியண்ணன்

முத்தமிழ் இல்லம்.

9A, மேக்மில்லன் குடியிருப்பு

நங்கைநல்லூர்.

சென்னை - 61

தமிழாசிரியர்

அ. மே. நிலைப் பள்ளி

நங்கைநல்லூர்.

சென்னை - 61

நான் கண்டிருத்த பெண்மணி மேகலை !...

நான் அடிக்கடி சிந்திக்கின்ற நடைமுறைச் சேதி
தான் !

வாழ்க்கை என்பது சோதனை ; சோதனையென்றால்,
வாழ்க்கை. வாழ்க்கையின் சோதனையிலே, அல்லது
சோதனையின் வாழ்க்கையிலேதான், மனிதன் விளையாடு
கிறான் ; விளையாட்டுக் காட்டுகிறான் ...

மனிதனின் இவ்விளையாட்டிலேதான், அவனுக்கென
அமைந்த — அமைக்கப்பட்ட, அல்லது, விதித்த — விதிக்கப்
பட்ட இவ்வாழ்க்கை — இம்மண் வாழ்க்கை தவமாகவும்,
யோகமாகவும், கனவாகவும், நன்வாகவும், போராட்ட
மாகவும், சோகமாகவும். ஆனந்தமாகவும், ஏக்கமாகவும்,
ஏமாற்றமாகவும் உருக்கொண்டு — உருக்காட்ட, அதே
வாழ்க்கை அவனுக்கு — அம்மனிதனுக்குச் சோதனை
அனுபவம் என்கிற தாய்முலைப்பாசலயும் புகட்ட
நேர்கிறது.

விளைபலன் : அவன் எதார்த்தமான வாழ்க்கையை
எதார்த்தமாகப் படித்துக் கொள்ளவும், படித்துக்
கொடுக்கவும் நேருகிறது. மனிதனுக்குப் 'பிள்ளையார் சுழி'
போடுகின்ற அதேமண், அவனுக்கு 'முற்றுப்' போடவும்
தவறுவதில்லை ; தவறிவிடுவதும் இல்லைதான் !

இதுதான் மனிதன் கதை,

மனித வாழ்க்கையின் கதையும் இதுதான் ; இவ்வளவு
தான்.

மனித வாழ்க்கையின் இந்தக் கதைதான் இலக்கியம்.
இலக்கியம் ஒரு கலை.

(ii)

அந்தக் கலையிலேதான், படைப்பிலக்கியம் வாழ்கிறது; உயிர் வாழ்கிறது.

சூழிழிப் பல்கலைக் கழகங்கள் சிலவற்றிலே, ஆராய்ச்சித்துறை மாணவ — மாணவியர்க்கு முன்னம் ஆய்வுக்குறிப்பு நூலாகப் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட 'கல்கி முதல் அகிலன் வரை' என்னும் என்னுடைய இலக்கியத் திறனாய்வு நூலில் நான் குறித்திருந்த விவரம் மீண்டும் மீண்டும் சிந்தனைக்கு வீருந்தாகவே அமையும்; அமைய வேண்டும்.

“சமூக நலப் பணிமுறைகளிலே செயலாற்ற முனைகின்ற இலக்கியப் படைப்பாளர்கள், சமூக நலப் பண்பையும், பண்பாட்டையும் தலையாய கடமையாக மனத்தில் கொண்டு செயற்படுவதும் அவசியம் ஆகிறது. இந்நிலை, பக்குவமாகப் பேணிக் காக்கப்படுவதும் முக்கியம் ஆகிறது! அப்போதுதான், மனித மனங்கள் நெறிமுறையுடன் பேணிப் பாதுகாக்கப்படவும், அதன் நல்ல விளைவாகவும், நல்வினையாகவும் இந்தத் தமிழ்ச் சமுதாயம் நெறிமுறையோடு திருத்தமும் சீர்திருத்தமும் பெறவும் வாய்ப்பு வசதி, உண்டாகும்; உண்டாக்கப்படும்!...”

இந்த எல்லைக் கோட்டிலே, என் மேகலை ஓர் ஆதரிசமாகவும் ஒரு நிதர்சனமாகவும் விளையாடுகிறாள்!

அவளுடைய அழகான, அன்பான, பாசமான, நேசமான விளையாட்டிலேதான் அவள் கதை-அவளுடைய வாழ்க்கைக் கதை பெண்மைக்கு ஓர் உதாரணமாக மட்டுமல்லாமல், ஓர் உத்தாரணமாகவும் திகழ்கின்றாள்!

‘அன்புத்தாய் மேகலை’ என்னும் இந்நாவல் என்னுடைய இலட்சியப் படைப்புக்களிலே தனி இடம் பெறத் தக்கது ஆகும்!- அடிநாளிலே, நான் ‘உமா’ இதழில்

(iii)

பொறுப்புமிக்க நல்லாசிரியராகக் கடண் புரிந்த காலத்தில், தொடரும் கதையாகவே இந்த எண் அன்பு மேகலையின் எதார்த்தமான வாழ்க்கைக் கதையாகச் சொன்னேன். மேகலையின் உதையை இப்போது தமிழ் அறிஞர் துரை. இராமு அவர்கள் நூலாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்! அவர்களின் நல்லன்பும் பேரன்பும் என் வணக்கத்துக்கு உரியனவாகின்றன! — திருமிகு. துரை இராமு அவர்கட்கு நான் என்றென்றும், நன்றியுடன் கடமைப்பட்டவன் ஆகின்றேன்!

இந்நேரத்தில், என் முந்தைய படைப்புக்களுக்கு தமிழக அரசின் இலக்கியப் பரிசில்களை வென்ற ஆனந்தக் களிப்பு இன்றும் என் இலக்கிய நெஞ்சத்திலே நன்றியறிவுடன் சுரக்கிறது — கைகூப்புகிறேன்!....

இலக்கிய ஆர்வர்களாகிய உங்களை நான் எப்படி மறப்பேன்? — நன்றி!

“தமிழ்அரசி”
சென்னை - 18
19-12-92

பூவை. எஸ். ஆறுமுகம்

அன்புத்தாய் மேகலை !

1

‘எல்லையற்ற பேரழகே !
எங்கும் நிறை பொற்சுடரே!’

சீலம்புச் செவ்வின் அழகுத் தமிழ்ப் பேச்சு அணி வகுத்து, அணி சேர்த்து முழங்கியது. விண் அதிர, மண் அதர் ஒலி பரப்பிய சொற்பொழிவில் மக்கள் மயங்கினர். மண் மனம் சொக்கியது, கத்தும் கடல் பணி மறந்தது.

சிலம்பு பண் சேர்த்தது. பொது மக்கள் சிந்தை சேர்த்தனர். கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வெற்றி மூரசு இயம்பிய வீரத் தமிழனின் ஒவியம் விளக்கம் கண்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டு உதட்டோரத்தில் விரல் இருத்தி மெய்ம் மறந்தது.

உச்சிக் கிழான் ஓய்வு கொள்ளத் துடித்தான், மேற்குத் திசையை நோக்கினான், பொன் வண்ணத்துகள் கடற் கரைக் கிழிஞ்சல்களோடு கொஞ்சி விளையாடின. கிழிஞ்சல்களின் உடற்பரப்பில் கறுமை மெல்ல மெல்லப் படர ஆரம்பித்தது.

திருநாள் முடிந்த கோயில் போன்று காணப்பட்டது ‘மெரினா’ கடற்கரை.

மாமல்லன் கண்களை உயர்த்தினான். பார்வையில் கூர்மை அமைந்தது. உறவாடி விளையாடிய அலைகடலின்

மேற்பரப்பிலே, அவன் கருத்துக்கு இனித்த கல்யாணக் காட்சியொன்றைக் கண்டான். 'வா, ஓடோடி வா!' என்று இதழ் விலக்கி, கண் காட்டி, கை அசைத்து நிலவுக் குழந்தையின் விண்ணப்பத்துக்கு இணக்கச் சொன்ன முகிற்றுண்டு 'வருகிறேன். இதோ வருகிறேன்!' என்று சொல்லியவாறு விரைந்து கொண்டிருந்தது. மங்கிய அந்நிலவொளியிலும் அற்புதம் இணைந்த வதுவைக் கோலத்தைப் பார்த்தான், பார்த்த விழிக்கணை முனையில் பனித்துளிகள் தெரங்கின. எண்ணினான், சிந்தையைச் சிந்திக்க வைத்த அந்தப் பேச்சு அவனுடைய மனக்கண்ணில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது. படித்தான், கேட்டான். உள்ளம் நிறைந்த சிலம்பின் கதை, காதை காதையாக ஏடு மலர்ந்தது.

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும் திருமணம்.

'நீல விதானத்து நித்திலப் பூப்பந்தரீன்கீழ் வீற்றிருந்த கோவலனும் கண்ணகியும் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீ வலம் வந்து கண்வன் மனைவியாக ஆயினராம்...!

“ஆஹா!”

தன் நினைவுடன் நற்சாட்சி வழங்கினான் மாமல்லன். கைவிரல்கள் சுருட்டைத் தலைமயிரை கோதிவிட்டன. வேர்வை புள்ளி அமைத்து கோலமிட எண்ணியது. அவன் அதைக் கலைத்தான் கன்னங்களில் படர்ந்த கைவிரல்கள் கண்களருகே சென்றதும், அப்படியே பிண்தங்கி விட்டன. ஈரம் சொட்டியது. இதயத்தில் ஈரம் இருந்தால்தான் விழிகளிலே ஈரம் இருக்கும். பீலியிலிருந்து உதிரும் நீர்த் திவலைகளாயின, கண்ணீர்மணிகள்.

ஆமாம், 'முதலையுண்ட பாலனை அழைத்த இண்பத் தமிழை சொல்வார். சொல்லக் கேட்கையில் உண்மையாகவே கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் தான் வடிக்கின்றன!' என்று மாமல்லன் கருத்துணர்ந்தான்.

அவன் நடந்தான். பெரிய சாலை வந்தது தொடர்ந்து தான், வீடு வந்தது

மாமல்லன் வீட்டில் அடியெடுத்து வைத்தான். முகப்பு வீளக்கு அழகாக ஒளி சிந்தியது

“வா தம்பி” என்றான் பெற்றவள், வாஞ்சைபொங்க.

“அம்மா, எனக்காகவா காத்துக்கிட்டு வாசலிலேயே நிற்கிறீங்க?” என்று கேட்டான் மகன்.

“ஆமா, ஆமா. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குத்தானே எனக்கு இந்தப் பாக்கியம் கிடைக்கும்?... அப்புறந்தான் என் பாக்கியத்திலே பங்கு கொள்ள மேகலை வந்து விடுவாளே!”

வெள்ளைப் புடவையைக் கொய்தெடுத்து உதடுகளை மறைத்தாள் கோசலை அம்மாள்.

“போங்க அம்மா!”

“தம்பி, உண்கிட்டே நிரம்பப் பேசணும். முதலிலே கை கால் முகம் அலம்பிக்கிட்டு வா, சாப்பிடலாம். மணி ஒன்பதாகப் போகுது.”

“ஊம்”, காட்டிக்கொண்டே பின் தொடர்ந்தான் அவன்.

அந்நாளில் அம்புலியின் எழில் காட்டி அன்னம் பிசைந்து ஊட்டிய அதே மாணக்கக் கைதான் அன்றும் சோறு பரிமாறியது. பசி உணர்ந்து, ருசி அறிந்து. தெய்வ மணிக்கரத்தின் பொற்பை யூகித்து அவன் உணவு கொண்டான்.

“தம்பி!”

“என்னம்மா?”

விளித்த குரல் துண்டாக நின்றது. விடுக்கப் போகும் வினாவுக்கு விடை என்ன சொல்வதென்று யோசிக்குமுன், அன்னையின் ஆதரம் என்னவாயிருக்குமென்ற சிந்தனை அவனைத் தன்வயப்படுத்தியது. சூன்யவொளியை மென்று விழுங்கி ஏப்பமிட்ட மௌனத்தைத் துண்டாட எண்ணி இதழ் வீட்டு இதழ் பிரித்தான் தனயன், மூப்பெய்திய அன்னையின் இதயம் விம்மலை எதிரொலித்துக் காட்டியது. அவன் துடித்தான், துவண்டான், திகைத்தான், திக்குமுகக் காடினான்.

“அம்மா,”

“ஒண்ணுமில்லே, தம்பி அமைதியாயிரு! .. ம் .. உன் அப்பா உன் கலியாணத்தைக் காண முடியலையேன்னு நினைச்சேன் ... என்னையே மறந்திட்டேன், அவ்வளவு தான்!”

இளைஞன் தேம்பினான், மூதாட்டி ஆறுதல் சொன்னாள்.

மாமல்லா, என் தமயனார் அரியலூரிலேயிருந்து லெட்டர் போட்டிருக்காங்க. உன் ஜாதகத்தையும் உன் மாமன் மகள் மேகலை ஜாதகத்தையும் ஜோஸ்யர்கிட்டே கொடுத்திருக்காங்களாம். அநேகமா இன்னும் நாலு நாளிலே தகவல் எழுதுவாங்க” என்று விளக்கம் தந்தாள் கோசலை அம்மாள்.

கை நொடிப் பொழுது மாமல்லன் சிந்தனையின் பிடிக்குள் அகப்பட்டு விழித்தான்.

தனக்குத் திருமணம் என்று வீட்டில் செய்தி சொல்லக் கேட்டவுடன் தான், முதன் முதலில் பெண்ணுக்கு வெட்கம் புறப்படுமாம், அறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள். அதே நிலை ஆணுக்கும், ஏன் பொருந்தாது? ... இதோ, மாமல்லன்

இருக்கிறானே! ஏதோ ஒரு தமிழ்த் திரைப்படத்தில் கண்ட கதாநாயகியின் நிலை ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வலது காற் பெருவிரல் தரையில் கோலம் போட படாதபாடு பட்டது. முகத்திரையில் வெட்கத்தின் கோடுகள் இருந்தன. ஆனால் தரையில் கோலத்தின் இழைகள் பின்னப்படவில்லை. காரணம் அது சிமெண்டுத்தரை.

கோசலை அம்மாள் மைந்தன் மீது ஏவிவிட்ட அன்பு நோக்கை விலக்கவில்லை. வெட்டவில்லை. அவள் தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள். 'நல்ல மாமல்லன்! நல்ல வெட்கம்! ... எனக்கு ஒரு மகள் இருந்தால், தன் கல்யாணச் சேதிகேட்டு இப்படித்தான் வெட்கப்பட்டிருப்பாள்.... ஈஸ்வரா!' என்று வேண்டாத நினைவுக்கு வெற்றிலை பாக்கு வைத்தாள் அவள். தன் மகனின் கல்யாணம் பற்றிய இன்பக்கனவில் திளைத்தவாறு அப்படியே நின்றுள். அப்போது மல்லிகேஸ்வரர் கோயிலிலிருந்து மணியோசை கிளம்பி வந்தது. நல்ல நிமித்தம்.... !

“ஆண்டவனே”— அவள் கண்கள் நீர் சேர்த்தன.

“நான் மாடிக்குப் போறேன், அம்மா.”

“நல்லது. தம்பி.”

பிறை நிலவு தன் புகழைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது, கள்ளும் காரிகையும் மட்டும் போதைப் பொருள்களல்ல. புகழும் முன் சொன்ன இரண்டுடன் மூன்றாவதாக இடம் பெறும். புகழ் இந்த மூன்றே மூன்று முத்துக்களுக்குள் சரித்திரமே அடங்கியுள்ளது, காலத்தின் கதைக்குக் கூட இதுவேதான் கல்லறை சமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்நிலையிலே, பிறை மாத்திரம் எங்ஙனம் ஒதுங்கி நிற்க முடியும்?

மாடியில் நின்று பார்த்தபோது லிங்கச் செட்டித் தெரு கூட எழில் பூத்துத்தோன்றியது. திக்கெட்டும் பார்வையை வலை வீசினான். வாளை அளைந்த ஆழி தென்பட்டது. கடற்கரையில் மின்சார வண்டியொன்று அப்போதுதான் வந்து நின்றது. என்னவோ எண்ணினான் என்னவோ தோன்றியது. கண்ணில் தெரிந்த தோற்றத்தில் வருங்காலம் என்ற குறிப்பு காணப்பட்டது. அது அழகுடன் விளங்கியது. நிகழ்கால நினைவுகளுக்கும் எதிர்கால நடப்புக்கும் பாலம் சமைத்துக் கொடுக்கும் சக்தி இந்த மனத்துக்கு இல்லையென்றால், அப்பால் வாழ்க்கை வாழ்க்கையாகவா இருக்கும்! வேண்டாம், வேண்டவே வேண்டாம் பொல்லாத அந்தச் சிந்தனை!

சிலப்பதிகாரத் தம்பதிகளின் நினைவு முகங்கள் மனத்திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு தெரிந்தன. அந்த இரு உருவங்களுக்கு மத்தியில் வேறு புதிய இரண்டு முகங்கள் தோன்றின. அவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்தது, உள்ளம் குளிர்ந்தது. 'மேகலையையும் என்னையும் திருமணக் கோலத்தில் கண்டு, எங்களை ஆசிரிவதித்து ஆரத்தி சுற்றப் போகும் அம்மாவின் சந்தோஷத்துக்கு எப்படி அளவு சொல்ல முடியும்! ,என்று எண்ணமிட்ட அவன் குறிச்சியில் வந்தபர்ந்தான், பூப்படுக்கையில் குந்தியது போலவே உணரலானான். மனம் கொண்டது மாளிகை.

'மாமன் மகளே! மரகதச் சிலையே! மருக்கொழுந்தே என்று சன்னக் குரலில் பாட்டின் இழைகளைப் பின்னினான் மாமல்லன். சிரிப்பு வந்தது. காட்டுக் கொண்டு மேட்டுக் கொன்றாகச் சிதறிக் கிடந்த சிந்தனைச் சித்திரங்கள் அவனை வருந்தி வருந்தி அழைத்தன. கலை பெரிது, வயிறு சிறிது, கலையையும் வயிற்றையும் ஒன்று சேர்த்துப் பிணைத்த சிந்தனையாளர்களுடன்தான் அவன் ஓய்வுப் பகுதியின் பெரும் பொழுதைக் கழிப்பது வழக்கம். இயந்

திரங்கள் உறவாடும் ஆங்கிலக் கம்பெனி அவனுடைய வயிறு நிறைய வாழ்வு தந்தது. அது அவனது இயந்திர வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதிதான். ஆனால் அவன் மனம் ஒன்றியது இலக்கியத்தில்தான். கிழக்கு மேற்கும் சந்திக்கும்—அல்லது பிரியும் இடத்தில் அவன் அண்டினான், ஒண்டினான். சங்கீதக் கச்சேரியில், சலனப் படத்தில் காணாத தனித்த இன்ப உணர்வை அவன் இலக்கிய உலக யாத்திரையில் அடைந்தான்.

விரிந்து கிடந்த புத்தகங்களிலிருந்து விலகிப்பிரிந்து கிடந்தது ஒரு செய்தித்தாள். 'கல்கித் தமிழ்' என்னும் அடைமொழியைத் தமிழுக்கு அளித்தது, தன் பெயருக்கு இலக்கிய உலகத்திலே சிரஞ்சிவித் தன்மை கொடுத்து விட்டு, அமரராகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார் பேராசிரியர். அவனது நேத்திரங்கள் நித்திலங்கள் சொரிந்தன. அவ்வுருவுக்கு அஞ்சலி செய்தது அவனுடைய இலக்கிய நெஞ்சம்.

ஊதுவத்தியைக் கொலுத்தினான் மாமல்லன். சற்று முன் மருக்கொழுந்து என்ற சொல்லுக்கை எண்ணியதும் அவனுக்கு மேகலையின் ஆசை முகம் ஓடி வந்தாற் போலவே, இப்போது ஊதுவத்தியின் நறுமணமும் அதே மேகலையை நினைவுறுத்தியது. நினைவுகள் இயற்கை வர்ணச் சலனப் படம் போன்றவை. அவை உருவாக்கும் கனவுகள் எழில் மிக்கவை ஏற்றம் புரிபவை; அந்தம் மிகுந்த அந்த நினைவுகள் வாழவேண்டும்; அப்போதுதான் மனிதன் மனிதனாக வாழ முடியும்!

ஐந்து வயதிலே, அறியாப் பருவத்திலே முளை விடும் பாசத்தைப் பகைப் புலனாக்கி, சிறுவர் சிறுமியரிடே கதை வருணிக்கப்படுவது உண்டல்லவா? அம் மாதிரியல்ல, மேகலை—மாமல்லன் கதை! அதைவிடப் பாண்மையுடையது இது; பண்பு சார்ந்தது. மாமல்லன் பிறந்தான்.

ஈன்றவள் ஈசனுக்கு வந்தனை செலுத்தினாள், அதிதுடன் வேறொரு புதிய கவலையும் அவளை ஆட் கொண்டது. 'எங்க அண்ணிக்குப் பிறக்கிறது பொண்ணாகயிருக்க வேணும், அப்பத்தான் எனக்கு மருமகள் கிடைக்கும். ரத்த பாசமும் வீடாமல் இருக்கும்', என்று நினைத்தாள். அவள் எண்ணியதையே 'அவனும்' எண்ணினான். மாணிக்கத் தொட்டில்கள் இல்லை, மரத் தொட்டில்களிலே மாணிக்கக் கட்டிகள் இரண்டு புருவம் பிரித்து, புன்னகை சிந்தி, புத்துயிர் அளித்தன.

"எனக்கு மருமகள் கிடைச்சுட்டுது," என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினார். கோசலையும் அவளைக் கொண்டவரும். கோசலையின் தமையனார் சோம சுந்தரமும் அவர் மனையாட்டி மரகதவல்லி அம்பையும் சம்மதம் தெரி வித்தார்கள்.

மாமல்லன் நல்ல முச்சு விட்டான். தாய் சொல் மிக்க தொரு மந்திரமில்லை. அன்னை வடிவம் அன்பு வடிவம், அருள் வடிவம்.

"மேகலை!"

உரிமை அழைத்தது.

'அந்தான்!'

'உரிமை' பதில் சொன்னது.

கல்லூரியில் பாடம் கேட்ட கம்பர் சித்திரம் ஒன்று இதயத்தில் அழகு காட்டிற்று. மிதிவைச் செலவி 'புனையா ஓவியம்' எனப் பேசப் படுகின்றாள். அந்தச் சொற் றொடரை மேகலைக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்று ஆசைப் பட்டான் அவன். ஆசைக்கு வெற்றி கிடைத்தது.

மாமன் மகளை அழைத்தான், மேகலை உண்டாக்கிய பண்ணை முன்னோட விட்டு, பின் தொடர்ந்து மறுகி மறுகி வந்தாள் மேகலை.

சாதாரணமாக அழகான ஓர் உருவத்திற்கு வரம்பு காட்டி, வடிவு சொல்லி விளக்கம் தரும்போது 'சித்திரத்தில் எழுதித் தான் அந்த அழகைப் பார்க்க வேண்டும்' என்பார்கள். மேகலையின் அழகை எழுதிப் பார்க்க மாமல்லன் சித்திரக் காரன் அல்ல. அவ்வாறு புதிய பதவி ஏற்கவும் தயாராகவில்லை, ஏற்கவும் மாட்டான். ஏனென்றால், அவன் என்றால் அவள் தான், அவள் என்றால் அவன் தான். மேகலை - மாமல்லன் கதை நூதனமானது. விட்ட குறை - தொடர் குறையின் கணக்குப் பார்த்து, மும்மை வினைப்பயன் தெரிவித்த ஐந்தொகையை ஆராய்ந்து, பூஜா பலன்களின் புள்ளி விவரங்களை நிர்ணயம் செய்து, முடிவுக்கு முத்தாய்ப்பிட்டு, மாயனார் குயவன் செய்யும் உயிர் நிறைய மண் பாண்டங்கள் எத்தனை எத்தனையோ ஓட்டை உடைசல்களாக உருமாறி, உருவழிந்து போய் விடுவது உண்டு. ஆனால் இந்த இணையைப் பொருத்த மட்டிலே நான்முகன் நல்லவனாகவே அமைந்திருந்தான். அழகுக்குப் பிணையென அழகையே உண்டாக்கியிருந்தான். மேகலைக்கு ஏற்றவன் மாமல்லன்!

கோசலை அம்மாள் பால் கொணர்ந்து கொடுத்தாள். மாமல்லன் அருந்தினான். மகனுக்குப் படுக்கை விரித்துக் கொடுத்தாள். அன்னை கீழே சென்றாள். அவன் மற்ற விளக்குகளை அணைத்தான். மேஜை விளக்கின் மங்கலான ஒளியில், அம்மாதத்தில் தமிழ்ச் சஞ்சிகை ஒன்றைப் புரட்டினான். கடிதம் ஒன்று இருந்தது. பதட்டம் உச்சிக்கு ஏறியது, பார்வை துண்டுக் காகிதத்துக்குத் துள்ளியோடியது.

“ அன்பு சேர் மேகலை.

உன்னை இப்படித் தான் எனக்கு அழைக்கத் தெரிகிறது. ஆண்ப் பொன் என்று விளிக் கட்டுமா? மாற்றறிய பயன்படும் உயர்ந்த ரகத் தங்கம்தான் ஆண்ப் பொன். என்னை நான் உணர உபயோகப்படும் பசும் பொன் ஆயிற்றே நீ!

சென்னையும் அரியலூரும் இத்தனை நாட்கள் கணவுள் மூலம் பேசிக்கொண்டன. இனி என் மேகலையும் உன் மாமல்லனும் நேருக்கு நேர் பேசப் போகிறார்கள்...! அழகின் ஆதரிசப் பொருளல்லவா நீ! அன்பிற்குப் பொழிப்புரையல்லவா உன் நெஞ்சம்! எல்லையற்ற பேரழகு நீ! எங்கும் நிறைந்த பொற் கடர் நீ!

அத்தான் என்ற முத்துச் சொல்லைச் சத்தான தொனியில் சொடுக்கிவிட வேளை பார்த்துக் கொண்டிரு

கிட்டத் தட்ட ஓராண்டுக்கு முன்னர் எழுதிய கடிதம் இது. இன்னமும் அது வைத்த இடத்திலேயே தான் இருக்கிறது. ‘இதை மாமா பார்த்து விட்டால்...’ என்ற அச்சம் அவனுக்குக் கை கட்டிச் சேவகம் செய்தது என்றாலும், இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது மேகலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஓர் இன்ப உணர்வைத் தட்டிக் கொடுத்தது— இத்தனை நாட்களாக, மாதங்களாக!

பத்திரிகையை அப்படியே மூடி மேஜையில் வீசினான் வீசின அவசரத்தில் மேற்படி பத்திரிகை மட்டும் கீழே சரணடைய வில்லை! கூட ஒரு புகைப் படமும் விழுந்தது.

‘சிந்தாமணியின் போட்டோ இங்கே எப்படி வந்தது? ஏன் வந்தது? என்று தனக்குத் தானே வினா விடுத்தான் மாமல்லன். அவனுக்குப் பதில் சொல்ல விண்ணிடை வெண்மதிக்குப் பேசத் தெரியாதே, பாவம்...!

‘நெரித்த திரைக் கடலில்
என்ன கண்டிப்பாய்?’

‘கண்ணிமரா நூல் நிலையத்துக்குப் புறப் பட்டான் மாமலீலன். அந்த மாதத்தில் அவன் எடுத்துக் கொள்ள உரிமை கொண்ட விடுமுறை நாள் ஒன்று எஞ்சி நின்றது. கடற்கரை ரெயில் நிலையம் அவன் குறிப்புக்கு எல்லைக் கல்லானது. வீட்டை விட்டு நடந்து இருபது இருபத்தைந்து அடி தூரம் நடந்திருப்பான். தினக் குரலொன்று காற்றில் அலைந்து வந்தது. அது அவனிடம் ஒரு சேதி சொன்னது, தெருவின் கோடியில் அவன் நின்றான்.

‘சிந்தாமணி ஏன் அழுகிறாள்?’

ஒரு கேள்வியிலிருந்து பத்துக் கேள்விகள் உதிர்ந்தன.

‘என் அன்புக்குகந்த மேகலை மாதிரி சிந்தாமணியும் தங்கமான பெண், தங்கமான மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டும். ஏழைத் தொழிலாளியின் மகள்!’ வட துருவத்தில் நின்றான் அவன்.

அதே சமயத்தில், தென் துருவம் கூவிக் கூவி அழைத்தது. திரும்பியபோது, இரவில் சுண்ட சிந்தாமணியின் புகைப் படமும் நினைவுக்கு வந்தது. விளக்கம் கேட்க வேண்டுமென்றிருந்தான் அன்னையிடம் மறந்துபோனான். ‘படிக்க எடுத்துச் சென்றிருப்பார்கள். சரி ஒரு வேளை, அவர்கள் தன் போட்டோவைமறந்து போய்ப் புத்தகத்தில் வைத்திருப்பார்களே? அப்படியானால் மேகலைக்கு எழுதிய ‘தபாலில் சேர்க்கப்படாத அக்கடிதத்’தையும் பார்த்திருப்பார்களே!

குழப்பம் ஒரு பேய்: அது தலை விரித்தாடியது. பேயை விரட்டும் பூசாரியாக வேடம் புனையும் சாகஸம் இந்த மனத்திற்கு எப்போதுமே கைகூடி வருமென்று உத்தாரம் சொல்ல இயலாது.

நிகழ்ச்சி ஒன்றின் இதயப் பகுதி அது. அவனது இதயம் அடித்துக் கொண்டது.

மாமல்லனின் தாயாருக்கு உடல் நலக்குறைவு ஏற்பட்டிருந்தது. ஓடியாடித் திரிந்து பணிவிடை செய்தான் அவன். டாக்டரின் ஆலோசனைப்படி 'பத்தியம்' வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும், காண்டிபனுக்கு வழி காட்ட ஒரு கண்ணன் கிடைத்தான். அது புராண காலம். ஆனால் இப்போது மாமல்லனுக்கு உபாயம் கூறக் கூட ஓர் உள்ளம் தட்டுப் படவில்லை. இப்படிப்பட்ட ஏக்கத்தில் அவன் தன்னையே இழந்து விட்டிருந்த தருணத்தில் தான், கண்ணன் அனுப்பிய ஆதரவு போலே சிந்தாமணி வந்தாள், ஆவன செய்தாள். படுத்த படுக்கையான கோசலை அம்மாளை, படுக்கையில் அமர்த்தினாள் அந்தப் பெண், நன்றி தெரிவித்த உள்ளத்திற்கு 'இது என் கடமை' என்ற மண்பாடு பதிலுறுத்தது.

மனித மனம் மெல்ல விழித்தது.

“சிந்தாமணி !”

“துறைமுகத்திலே அப்பாவுக்கு அடி பட்டிடுச்சாம் மூட்டை தூக்கி வருகிறபோது, கால் தடுக்கி விழுந்திட்டாங்க, துடிக்கிறாங்க, வயசுக் காலம் வேறே ... நீங்க தயவு செய்து டாக்டர் யாரையாச்சும் அழைக்கிறீங்களா ?... ”

ஒலி அலை தேய்வதற்குள், படித்த எம். பி. பி. எஸ் பட்டங்களுடன் நாடிக் குழல், ஊசி வகை, மருந்து முதலியன சுமந்து டாக்டர் ஒருவர் வந்தார்.

“நல்லது செய்து நடு வழி போனால், பொல்லாதது போகிற வழியேபோய் விடும் என்பது மாமல்லனின் சித்தாந்தம். ஆனால் அன்றைக்கு என்னவோ அவன் நினைப்பு நல்ல பலன் காட்டவில்லை, நடு வழியே சென்றவன் நல்லது செய்தான். ஆனால் பலன் நல்லதாக உருப்பெறவில்லை டாக்டர் தன்மண்டையை உருட்டிக் கொண்டார். வெளிப்படையாக, இளைஞனின் தலையை உருட்டி விட்டார். ரகசியமாக, ரத்த இழப்பைக் காட்டிப் பயமுறுத்தினார், சிந்தாமணி பயந்தாள்.

“ஐயோ நாண் அபலையாகி விடுவேனா? ஆண்டவனே என்னை அனாதையாக்கி விடாதே, தாய் இல்லாப் பெண்ணுக்குத் தகப்பனையாவது ஆதரவுக்கு விட்டு வைத்து விடு. மலை ஏறிவந்து உனக்கு அர்ச்சனை செய்கிறேன்...!” மலைக்கோட்டை உச்சிப் பிள்ளையாரை வேண்டினாள் சிந்தாமணி.

பூரணமாகத் தேய்ந்து விட்ட இசைத் தட்டின் மெலிந்த ஒசையைவிட மோசமாகயிருந்தது துறைமுகத் தொழிலாளி வேலாயுதத்தின் கூப்பாடு.

ஓடினவள் மகள். நெற்றிமேட்டில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். தந்தையின் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்து, அவற்றைத் தன் விழிகளில் நிறைத்தாள் மகளின்முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தவாறு ஏதோ பேச எண்ணியவராக கிழவர் வாயை அசைத்தார். அழகைதான் புறப்பட்டது, வார்த்தைகளை அல்லவா அவள் எதிர்பார்த்தாள்?

பெண் தன் கண்களுக்குக் கறுப்பு மையிட்டால் பார்க்கப் பரவசம் தருகிறது. ஆனால் வாண மடந்தை இம்மாதிரி மை பூசிக் கொண்டால், ஏன் உலகம் அப்படிப் பயந்து சாகிறதாம்?

“அம்மா...அம்மா!”

“என்ன அப்பா... நீங்க எதுக்கு கண்ணீர் விடணும்?.... உங்க மகள், இருக்கேனே! இதயம் இருக்கிறவங்க மத்தியிலே பண்பு காட்டறவங்க இடையிலே கன்னிப்பெண் ஆனாலும் நான் கண்ணியமாக வாழமுடியும், உங்களையும் காப்பாத்த முடியும்.... நாலு எழுத்து சொல்லி வைச்சீங்களே, அது இனியாச்சும் உபயோகப்படட்டும் ... நீங்க அழாதீங்க ... அப்பா... அழாதீங்க; ...”

“அம்மா, உன்னை அனாதை...”

வேலாயுதத்தினை உதடுகளை மூடினாள் பெண். “நான் அனாதையாக மாட்டேன், அப்பா!” என்றாள் அவள். அவளுடைய பார்வை அறைச் சுவர்களுக்கு நடுவில் சுற்றி விளையாடியது.

மாமல்லனின் சிந்தை திக்குத் தெரியாத காட்டிலே அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் வேலாயுதத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்து கொண்டதான் இருந்தான்.

“சிந்தாமணி, உன் ...”

தொடர்ந்த பேச்சுக்குத் தொடர்பிணைக்க வாய்க்க வில்லை.

“பேசாதீங்க அப்பா!”

உதடுகளுடன் கண்ணையும் மூடிக்கொண்டார் கிழவர்

“பயப்படாதீர்கள். பெரியவர் சற்று நேரம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளட்டும். இப்போது நீங்களும் ஒன்றும் பேசாதீர்கள். அவரையும் பேச விடாதீர்கள். மிகவும் களைப்புடன் இருக்கிறார். நாளைக் காலையில் மறுபடியும் நானே வந்து பார்க்கிறேன்” என்று விடை பெற்றார் டாக்டர்.

வேலாயுதத்தின் தலைப்பக்கம் மாமல்லனும், கால் பக்கம் சிந்தாமணியும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். குனிந்த தலை நிமிராமல் இருந்தான் அவன். வழிந்த நீரை வழித்து விடாமல் இருந்தான் அவன்.

“அம்மா சிந்தாமணி!”

முதலில் தலை நிமிர்ந்தவன் மாமல்லன். ஆனால் சிந்தாமணியோ சூனிய வெளியில் கண்பதித்துச் சிலையெனச் சமைந்து விட்டிருந்தான்.

“சிந்தாமணி,” என்று கூக்குரலிட்டான் மாமல்லன். அவள் அசையவில்லை.

“சிந்தாமணி,” என்று திரும்பவும் அதட்டினான் அவன் மீண்டும் பதில் ஏதுமில்லை.

பிறகு, அவளுடைய தோள்பட்டையைத் தொட்டுக் கூப்பிட்டான். கைகள் நடுங்கின, உடல் நடுங்கியது, உள்ளம் நடுங்கியது.

“அத்தான்!”

பெண் குரல் எதிரொலி பரப்பியது.

“அப்பா!”

புறப்பட்ட குரல் புறப்பட்ட இடத்துக்கே திரும்பி வந்தது. தொல் வினைப்பயனின் உலாக் கதை மாதிரி.

அவனுக்குத் திக்குத் திகந்தம் புலனாகவில்லை.

“சிந்தாமணி!”

அவள் திகைப்புடன் விழி மலர்ந்தாள்.

“ நீங்கள் வீட்டுக்குப்போங்கள். ரொம்ப நாழிகை ஆயிடுச்சு, என்னால் உங்களுக்கு வீண் சிரமம். தயவு செஞ்சு மன்னிச்சிடுங்க ”

“சிந்தாமணி, ஒரு நாள் நீங்கள் எனக்காக உங்கள் கடமையைச் செய்யவில்லையா? அதைவிட நான் இப்போது என்ன சாதித்து விட்டேன்? — நான் போய் அம்மாவை அனுப்புகிறேன். ஏதாவது அவசரமானால், எனக்குச் சொல்லியனுப்புங்கள். மறுபடியும் காலையில் வந்து பாரிக்குறேன். கவலைப்படாதீர்கள்.

மாமல்லனின் நிழல் மறைந்து வினாடிகள் பத்து இருக்காதா? அவள் இன்னமும் திருஷ்டியைத் திசை திருப்பக் காணோம்.

வாசலில் பறந்த லாரியின் காட்டுச்சத்தம் காதை செவிடாக்கியது.

“அம்மா”

“அப்பா”

“அம்மா, ஆம்பளை குரல் மாதிரி யிருந்திச்சுதே? உன் அத்தான் வந்திட்டானா?...”

“இல்லீங்க, அப்பா!”

“பின்னே, யாரம்மா இங்கே வந்தது? ஏம்மா இங்கே வந்தாங்க?”

“ஆத்திரப்படாதீங்க அப்பா, நம்ப தெருமுனையிலே கோசலை அம்மாயிருக்காங்களே, அவங்க மகன் வந்தாங்க... நீங்க மயக்கமாயிருந்ததைக் கண்டதும் பயந்துபோனேன். உங்களுக்கு உதவிக்குத்தான் வந்தாங்க....”

“மாமல்லனா?... நல்ல பிள்ளைதான். அப்படியானா, குலோத்துங்கள் வரலையா?”

புனிதக் கோயிலின் கலசத்தின் உச்சியில் வீசப்பட்ட பூமாலையினின்றும் உதிர்ந்து விழும்வலா உதிரிப் பூக்கள் அந்தப் பாங்கிலே அவளது விழிகள் இரண்டும் நீர் சிந்தின.

“அம்மா, நீ அழக்கூடாதம்மா, அரசாங்கம் நம்ப வயத்துக்குக் காட்டுப்பாடு வச்சிருக்காங்க, ஆண்டவன் நம்ப கண்ணீருக்கே கட்டுதிட்டம் வச்சிட்டான். நீ அழப்பீடாது கண்ணே!” என்று சொல்லிவிட்டு, வேலாயுதம் அழுதார் அழுதார் அப்படி அழுதார். அழுகை பிறப்பித்த கண்ணீர்த் திவலைகளில் ஒன்று ஆண்டவனை அண்டியது, இன்னொன்று கர்ம வினையை நாடியது. பிறிதொன்று அவர் புதல்வி சிந்தாமணியைத் தேடியது, நான்காவது சிந்தாமணியின் அத்தான் குலோத்துங்கன் பேரில் குறி வைத்தது.

வியன் வெளியில் ஷிரீத்த சடாமகுடம் தாங்கிய பயங்கர அருவம், கேட்போர் பதைக்குக்கும் சிரிப்பு என்ற அஞ்சல் செய்தது, அதற்குத்தான் ‘விதி’ என்ற பட்டப் பெயரோ....!

சிந்தாமணி அழுகையை நிறுத்தியதுதான் தாமதம் கிழவரின் மூச்சே நின்றுவிட்டது !

சிந்தாமணிக்கு அடைக்கலம் அளித்த பெருமை கோசலை அம்மமாளுக்கே உரியது. பஞ்செனப் பஞ்சையுள்ளம் பரதவித்துக் கொண்டிருந்தது. நெருப்பில் இருப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு மாமல்லனுக்கு எழுந்தது. பஞ்சு, நெருப்பு— இவ்விரண்டின் கதையை ஊர்—உலகம் நன்றாக அறியும். ஏன், சிந்தாமணியும் அறிவாளே !

அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்ட ஐந்தாறு நாளைய வெளியூர்ப் பயணம் முடிந்து அன்றைக்குத்தான் மாமல்லன் வீட்டிற்கு வந்தான். சிந்தாமணியின் மனநிலை பற்றித்

தாயிடமிருந்து சேட்டறிந்தான். அவன் அமைதியாகப் பெருமூச்சைப் பிரித்தான், காரணம், 'எதிர் முகாம்' ஓரளவு அமைதி பெறப் பழகிக் கொண்டிருந்தது!

“அம்மா!”

“என்ன, தம்பி?”

“ஒரு மாதிரி யிருக்கீங்களே, ஏனம்மா?”

“ஒண்ணுமில்லை!”

“நல்லவேளை! ஆமாம், சிந்தாமணியை நினைக்கிற போது, மனசுக்கு ரொம்ப வேதனையாகயிருக்குது. அம்மா!”

“வாஸ்தவம் தான், ஆண்டவன் சோதனைக்கு நம்மாலே என்ன தேறுதல் சொல்ல முடியுது! பாவம்!”

“நீங்க சொல்றதுதான் சரி...ஆனாலும், சிந்தாமணியின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டாமா?”

“கட்டாயம் செய்யத்தான் வேணும், நானும் அதைப் பத்தித்தான் யோசிச்சிக்கிட்டு இருக்கேன் மாமல்லா!”

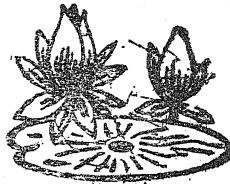
பயணத்தின் அலுப்பைத் தண்ணீரில் கரைத்து, பயணத்தின் அயர்வுக்குப் பதில் கூற காலை உணவு அருந்தினான் மாமல்லன்.

ஊதைக் காற்று சிலிர்ப்பை அள்ளி வீசியது. அதன் வல்லமை இளம்பரிதியிடம் அஞ்சியது.

பிறர் அமைதிக்கு வழி வகுக்கப் பிரயத்தனை செய்த அவனுடைய நிம்மதியைப் பறித்துக்கொள்ள வீட்டிலே ஒரு கடிதம் காத்துக்கொண்டிருந்த உண்மை ரகசியத்தை அவன் அப்போது அறியமாட்டான்!

அந்தத் துயரச்செய்தி, அந்த எள்ளத்தனைப் பொழுதில் அவன் காதுகளில் ஒலித்தபோது, மண்டை வெடித்துச் சிதறியது. நெரித்த திரைகடலில் என்ன கண்டானே? இல்லை, நீலவிசும்பினிடை என்ன கற்பனை தோன்றியதோ?

“மேகலை! அப்படியென்றால் நம் பால்யக் கனவு பாழாகி விட வேண்டியதுதானா?” என்று தன்னை மறந்து ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தான் மாமல்லன்.

‘பாட்டைத் திறப்பது பண்ணாலே, இன்ப
வீட்டைத் திறப்பது பெண்ணாலே!’

ஆண்டவனுக்குக் கண்ணாம்பூச்சி ஆட்டம் என்றால் ஒரே பித்தம் அவன் படைத்த பகுத்தறிவு உயிர்களே அவனுக்கு விளையாட்டுத் தோழர்கள்—தோழிகள். இந்த உயிர்ப் பிண்டங்களின் கண்கள் திறந்திருக்கும் நேரத்தில் கனவுகள் விழி வழி புகுந்து அவரவர்களுடைய இதயங்களிலே இடம் சேகரித்துக் கொள்கின்றன மேற்சொன்ன ஆணோ, அல்லது பெண்ணோ கனவுகளில் வாழ்ந்து புவியை மறக்கும் பொழுதிலே, படைத்தவன் இந்தப் படைப்புப் பொருள்களைப் பெயரிட்டு அழைத்துத் தன்னுடைய இந்தக் கண்பொத்தி விளையாட்டிற்குச் சேர்த்துக் கொள்கிறான்.

தெய்வத்தின் புதிர்ச் சிரிப்பு அக்கணத்தில்தான் தொடங்குகிறது, அதே தருணத்தில்தான், மனிதர்களுடைய தேம்பலும் ஆரம்பமாகிறது. இவர்களது கண்களை மூடி விளையாடும் பரம் பொருளின் கைகளே எழுதி எழுதி மேற்செல்லும் விதியின் எழுத்தாகவும் அமைகின்றது. ஈசனின் வேடிக்கைப் புண்ணகை உலகில் படர்ந்த அதன் அலைகள் எங்கும் எதிரொலி செய்கின்றன. மனிதர்கள் அந்தக் குரலைக் காது கொடுத்துக் கேட்க முனைகிறார்கள். முடிவு, தோல்வி, அப்பாவி மனிதர்களின் கண்ணீர் துளிகள் ஒவ்வொன்றும் எழுப்பும் அழுகையை ‘அவன்’ பார்க்கிறான்.

விளைவு, வெற்றி. ஆகவே, மனிதனின் தெய்வம் சிரிப்பை நிறுத்தாமல் தெய்வத் திருப்பணியினைத் தொடர்கின்றது தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது !

இது வாழ்க்கை !

மாமல்லன் விம்மினான், பொருமினான், அழுதான், அலறினான். துடித்தான்.

“தம்பி, அழாதேப்பா.”

அழவேண்டாமென்று வேண்டியவள் அழுதாள். பெற்ற மகன் சிரிப்பதைக் கண்பூத்துப் போகுமட்டும் பார்க்க வேண்டுமென்று காத்திருந்தவள் அழுதாள், பெயர் சொல்லப் பிறந்தவனை ஒரு வினாடிகூட கண்கலங்க வைக்கக் கூடாது என்று எண்ணமிட்டு, தன் கண்ணீரைக் காணிக்கை வைத்து ஈசனிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டவள் அழுதாள், அழுதாள்.

கோசலை அம்மாள் கண்களைத் துடைத்தவாறு மாமல்லனை நோக்கி. “தம்பி, நடந்ததை மறந்திடு, மாமல்லா!” என்று கெஞ்சினாள்.

“அம்மா ! அம்மா!... எதை மறந்து விடச் சொல்றீங்க மாமன் மகள் மேகலையையா? அல்லது, மாமன் மகளோடு பாசமும் நேசமுமாகப் பழகினதையா? எதை அம்மா மறந்திடச் சொல்றீங்க?.... சொல்லுங்கம்மா மறந்திடுறேன்!”

“மாமல்லா என்னென்னவோ பேசிறியே? என்ன பதில் சொல்றதின்னே ஒண்ணும் மட்டுப் படலையே, தம்பி!”

மாமல்லனும் கோசலையும் விம்மல் நிறுத்தவில்லை. மேகத்துண்டங்கள் நெட்டித் தள்ளிய நிலாக்கீற்று அள்ளிச் சொறிந்த வண்ணப் பொடியைக் காலால் எட்டி மிதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

முல்லை நகைபுரியும் நிலவுக் கன்னிகையைப் பற்றற்ற இதயத்துடன் அனுபவிக்கும் தவ முனியின் நிலையில் இருந்தான் மாமல்லன். இதே நிலா மாளிகையில் மேகலையை அமர்த்தி எத்தனையோ தடவை அழகு பார்த்திருக்கிறான் இதே மாமல்லன். ஆனால், இன்றோ அந்த மேகலையை எட்டாத தூரத்திற்குப் பிரிக்கப்பட்டு விட்டான், ஒட்டாத உறவுக்கு ஒதுங்கிச் சென்று விட்டான் உரிமையையும் உறவையும் துண்டித்து விட்டது. எது? அவனுடைய உணர்வுவையா? விதியா? இல்லை ...!

“அம்மா, நம்ப மேகலையை உங்க மேகலையை நாளை ஒரு தரம்—ஒரே ஒரு தரம் மாத்திரம் பார்த்திட்டு திரும்பிடறேன். இன்னிக்கு ராத்திரிக்கே அரியலாருக்குப் போய் வரட்டுமா, அம்மா?”

“உங்க இரண்டு பேர் ஜாதகமும் எப்போ பொருந்தலையோ, அப்பவே நீ மேகலையை மறந்திடத் தான் பிரயத்தனப்படணும். இனிமேல் மேகலை யாரோ, நாம யாரோ? .. என்ன செய்யறது? ... கோட்டையிலே பிறந்தாலும் போட்ட புள்ளி தப்பியா போயிடும்? எங்க அண்ணா எழுதியிருந்த கடுதாசியை நீ தான் படிச்சுப் பார்த்தியே? ... அவங்களும் நம்பளைப் போல வருத்தப் படத்தான் செய்வாங்க பாவம் பொண்ணுந் தான் புழுவாத் துடிச்சுக்கிட்டிருக்கும் எப்பவோ ஆண்டவன் எழுதின எழுத்து இது. இப்பத்தான் நம்பளுக்குத் தெரியுது, தம்பி வா ஒரு வாய் சாப்பிட்டிட்டுப் படுத்தி தூங்கு ... ராச் சாப்பாட்டை ஒதுக்கப்படாது தம்பி!”

எனக்குப் பசியே இல்லே, அம்மா. நீங்க போய்ச் சாப்பிடுங்க!”

“வேடிக்கையான பிள்ளை நீ!”

“வாஸ்தவந்தான், அம்மா. நான் வேடிக்கையான பிள்ளைதான். இல்லையானால் என் மேகலை என்னை விட்டுப் பிரிக்கப்பட்டிருக்க முடியுமா?”

“தம்பி, மாமல்லா, இனி நீ மேகலையைப் பத்தி மனசிலே நினைக்கிறது கூட தப்பு!”

“அம்மா!”

“ஆமாப்பா!”

“என்னம்மா, இப்படிப்பட்ட குண்டை தூக்கிப் போடுறீங்களே?... மேகலை என் உயிர், உடல், உள்ளம் மூன்றிலேயும் நிரந்தரமாக குடியிருக்கிறபோது எப்படியம்மா அவளை என்னாலே மறக்கமுடியும்?. அதை மட்டும் மறு படியும் நினைப்பூட்டாதீங்க. என்னை மறந்து ஒரு நாள் இல்லை, ஒரு வருஷம் வேணுமானாலும் உயிர் தரிசிச்சிருப் பேள். ஆனா என் மேகலையை மறந்து அரைக்கணங் கூட நாண் உயிருடன் இருக்க மாட்டேன், இருக்க முடியாது, அம்மா!”

மெல்லிய இருமல் சத்தம் கீழிருந்து புறப்பட்டுப் படி தாண்டி மாடிக் கு வந்தது.

மாமல்லன் கண்களைத் துடைத்தான், மாடி வழியில் அவன் பார்வை போய் நின்றது. யாரும் வரக்காணோம். மீண்டும் இருமல் ஒலிதான் வந்தது.

“சிந்தாமணி அது!” என்று குறிப்புத் தந்தாள் கோசலை.

தொடர்பிழந்த பேச்சுக்குத் தொடர்பு தேடினான் அவன். பிறகு அவனையும் உணராமல் பெருமூச்சு வெளிக் கிளம்பியது.

சங்க வரி இலாகாவி்லிருந்து ஊளையிட்டது சங்கு.

மாமல்லன் சாப்பிட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமென்று கோசலை அம்மாள் அடம் பிடித்தாள். அவன் உணவு கொள்ள முடியாதென அழும்பு செய்தான். கடைசியில் வெற்றியை அடைந்தவள் தாய்.

“ஒரு நாள் உணவை ஒழி யென்றால் ஒழியாய்” என்று ‘இடும்பகூர் வயிற்றை’ வைத்துப் பாபுனைந்தார் கவிஞர். ஆனால் அன்றைய அவனுடைய நிலையை உத்தேசித்து அவன் வயிறு அவனைத் தொந்தரவு ஏதும் செய்யவில்லை. அவனைப் பெற்ற புண்ணியவதி தான் அவனுக்கு அல்லல் தந்தாள். பெற்ற வயிற்றுக்கல்லா அவள் அனுபவித்த அல்லலின் தன்மை புரியும்!

பெற்ற மனம் மாத்திரம் பித்து அல்ல. பிள்ளை மனமும் தான் பித்து!

நேரம் கெட்ட நேரம், வேளை தவறிய வேளை.

கீழே கூடத்துக்கு வந்தான், சாப்பிட உட்கார்ந்தான் மாமல்லன். கோசலை அம்மாள் காய்கறி, குழம்புப் பாத்திரங்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள், சோறு படைத்தாள்.

நெற் கதிர்களைக் கைகளால் அளைந்து விடும்போது ஒரு வகையான சலசலப்புச் சத்தம் உண்டாகும் பாருங்கள், அந்த ஒலி வடிவத்தில் அங்கு சலனம் பிறந்தது.

மாமல்லன் ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். வத்தல் குழம்பைப் பிசைந்தெடுத்து கவளமாக்கி வாயருகில் கொண்டு போன வலதுகை, மந்திரத்தால் கட்டப்பட்டாற் போல அப்படியே நின்றது சோற்றுப் பருக்கைகள் உதிரிப் பூக்கள் ஆயின. எண்ணப் பூக்களும் பறந்து விரிந்தன. என்னவோ, நினைவுப் பூக்களின் சுகந்தம் அலாதி.

“சிந்தாமணி, அம்மா!”

கோசலை உட்கார்ந்தபடியே பின்னால் திருப்பினாள் வாம்மா. இன்னுமா தூங்கலை, சிந்தாமணி?” என்று கேட்டாள், ‘எவர் சில்வர்’ கரண்டியைத் தரையில் வைத்தாள்.

“இல்லீங்க சமையல் கட்டிலே நெய் கிண்ணத்தை வச்சிட்டு வந்திட்டீங்களே, அதைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கத்தான் வந்தேன்.”

நெய்க் கிண்ணத்தை நீட்டினாள் சிந்தாமணி. கோசலை அம்மாள் அதைக் கையேந்தி வாங்கும் போது, ஏனோ கை நடுங்கியது, எப்படியோ கிண்ணமும் நெய்யும் தரைக்கு ஓடி விட்டன.

கோசலை அம்மாளின் கண்கள் கண்ணீரால் நிரம்பின,

“என்னை மன்னிச்சிடுங்க...”

“பைத்தியக்கார பெண்ணம்மா நீ. என் தப்புக்கு உன்னை மன்னிக்கணுமா? நீ படிச்ச பெண்ணு. ரொம்ப அளந்து அளந்து பேசுவாய். நான் என்ன கண்டேன்.”

அழுகை சிரித்தது!

கோசலை, “சரி, போம்மா என்னமோ புதுசா ஒரு நினைப்பு வந்துச்சு.... அதாகிலும் ஈடேறுமானு கடவுள் கிட்டே கேட்டேன்.... அவ்வளவுதான்!” என்றாள்.

சிந்தாமணிக்கு அந்தப் பேச்சின் சாறு எதுவும் பிடிபடவில்லை. அவள் அவ்விடத்தில் தங்க ஆசைப்பட்டவள் போலவும் காணப்பட்டாள். அதே சமயத்தில் அங்கிருந்து நகர்ந்து விடுவதே உசிதமென்றும் நினைத்தாள். அவள் மனம் அவளுக்கு தன் அறையின் வழியைக் காண்பித்தது. அவள் நடந்து சென்றதை இமை நோகப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்த கோசலை அம்மாளின் மனத்திரையில் ஓர் உருவம் தெரிந்தது. அது அவளுடைய தமையனாரின் மகள் மேகலையுடையது. சிந்தாமணி நெய்க் கிண்ணத்தை நீட்டிய போதும், அவள் மேகலையைத் தாண்டி எண்ணிக் கொண்டாள்.

வழுவழப்பு மிகுந்த தரைக்கு அங்கங்கே பொட்டிட்டாற் போன்று நெய்த் துளிகள் சிந்தியிருந்தன. மாமல்லன் அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டான். தன்னுணர்வு வந்த தாய், தன் நினைவைப் பறிகொடுத்திருந்த தனயனைத் தட்டி, உணவு உட்கொள்ளுமாறு பணித்தாள்.

காலச் சிமிழிலிருந்து வினாடிகள் சிலவற்றை எடுத்துத் தெருவில் வீசினாள் கோசலை அம்மாள்.

மாமல்லன் கூடம் நீங்கிமாடிக்குச் சென்றான். தலைக்கு மேலே சிவப்புப் புள்ளி தெரிந்தது. தபால் வினியோகப் பிரிவு விமானம் அது. மணி பதினொன்று! நிமிஷம் பதினைந்து. “மேகலை! மேகலை!” என்ற பெயரை விடிந்த பிறகும் அவன் உதடுகளை உச்சரித்துக் கொண்டே யிருந்தன.

எழும்பொழுது : காலை இளம்பரிதிச் செல்வன் புவிச் செல்வியுடன் மணல் வீடு கட்டி விளையாடத் தொடங்கி விட்டான்.

மாமல்லன் துயில் நீங்கிக் கண்களைத் திறந்தான் அவனது முதற் பார்வையில் சிந்தாமணிதான் விழுந்தாள். மாடியில் அப்பியிருந்த பனிமூட்டம் மெள்ள மெள்ள விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

மாமல்லன் துண்டை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்தான். விழிகளை மூடி மூடித் திறந்தான். சிந்தாமணியின் உருவம் மாறி மாறித் தோன்றியது.

“ராத்திரி முச்சூடும் நீங்க தூங்கலையா ?
கண்ணெல்லாம் ஒரே சிவப்பாயிருக்கே ?”

கட்டிலை விட்டு இறங்கிய அவன், அருகிருந்த மேஜை மீது காணப்பட்ட அந்தப் புகைப்படத்தை எடுத்து வேறொரு பத்திரிகையில் மறைத்துவிட்டு, மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர் ஓரத்தில் நின்றான்.

சிந்தாமணி அனுப்பிய கேள்வியை அவன் மறந்து விடவில்லை. ஆனால் என்ன பதில் சொல்வதென்ற சிந்தனையைத்தான் அவன் மறந்து போனான். அவ்வாறு மறந்தது அவன் குற்றமா ?

“வெந்நீர் போட்டிருக்கேன் ; போய்க் குளிச்சிட்டு வாங்க, முகம் தெளிவாயிருக்கும்” என்றாள் அவள்.

அன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. குளித்து முழுகி மஞ்சள் பூசி திலகம் இட்டிருந்தாள் சிந்தாமணி நெளி நெளியாகப் படிந்திருந்த கேசத்தில் இரண்டொரு மயிரிழைகள் நெற்றி மேட்டில் ஒதுங்கின. வேறு சில இழைகள் கன்னங்களிலும் காதோரங்களிலும் படர்ந்திருந்தன. அவள் அவனையே பார்த்தாள்.

“ஆகட்டும், சிந்தாமணி.... நீ....நீங்க போங்க..... போய்க் காலா காலத்திலே சாப்பிடுங்க !”

நெற்று இரவு தானும் தன் அம்மாவும் சஞ்சலத்தில் பங்கு பிரித்துக் கொண்டிருக்கையில், மெல்லிய இருமல் சத்தம் சிந்தாமணியின் அடித்தொண்டையிலிருந்து புறப் பட்டதையும், அவள் நெய்க்கிண்ணத்துடன் கூடத்துக்கு வந்ததையும் இப்பொழுது காலைப் பணிவிடைக்குத் தயாராயிருப்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தான் மாமல்லன். பணிப்படலத்தில் முகங்காட்டும் புகைப்படம் போல அன்று ஒருநாள் புத்தகத்தில் சந்தித்த சிந்தாமணியின் உருவப்

படத்தையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான் அவன். அவனுக்குத் தலைவலி மிஞ்சியதுதான் மிச்சம். அவள் தலைமறைவாகச் சென்றதுதான் பலன்.

காலைப் பலகாரம் முடிந்தது. வீட்டில் இருந்தால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. ஆகவே அலுவலகத்தில் இயந்திரங்களுக்கு மத்தியில் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு பொழுதை நெட்டிப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டுமென்று முடிவு கட்டினான் மாமல்லன். உடனேயே அம்முடிவை மாற்றினான். 'இங்கேயே இருந்து என் மேகலையைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருந்தால் என்ன? ஆமாம், அதுவே சரி, என்ற ஒரு திருப்பமும் ஏற்பட்டது. 'என் மேகலை' என்ற உரிமை பிறந்தபோது, அவன் உள்ளத்தே உண்டான இன்ப வேதனையை அவன் உணரத் தவறவில்லை. நீர் நிரம்பின. விழிவிழிப்பில் மேகலை தோற்றம் தந்தாள். அவள் மட்டும் தோன்றியிருந்தால் அவன் புளகிதம் அடைந்திருக்க மாட்டானா? அவளுடன் வேறு யாரோ ஒரு இளைஞனு மல்லவா தோன்றினான். யார் அவன்? தெய்வமே, அவன் யார்?

உயிரும் உயிர்ப்புமாக இணைந்திருந்த இரண்டு ஜாதகங்களையும் வெட்டிப் பிரித்துத் திசை மாற்றிய பூரிப்புடன் அமைதி பெறாமல் தன்னுடைய ஜாதகக் குறிப்பையும் அல்லவா அவளுடைய குறிப்புக்களுடன் பிணைக்கப்பாடுபடுகிறான் அவன்! யார் அவன்?

கைகளைப் பிசைந்தான். கால் விரல்கள் தரையைக் கீறின. நெற்றிச் சுருக்கங்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தன. தலைக்கனம் அதிகரித்தது.

விடுமுறைக் கடிதத்தை எழுதி முடித்து, அதை அனுப்பி வைக்க யாராவது தென்படுகிறார்களா என்று பார்க்க வாசற்புறத்துக்கு வந்து படிக்கட்டில் மாமல்லன் நின்றான்.

கடிதத்தை வாங்கிப் போக நண்பர்களில் யாரும் வரவில்லை ஆனால் அவனிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துச் செல்ல தபாற்காரர் வந்தார்.

மேல் விலாசத்தில் கண்ட எழுத்துக்கள் அவன் பெயரைச் சொல்லின. ஆனால் யார் எழுதியது என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. திரையிட்ட உறையைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தபோது “மாமல்லன்!” என்று அழைக்கும் குரல் கேட்டது. அவன் தன் போக்கில் கடிதத்தைப் பிரித்து, முன்னும் பின்னும் புரட்டினான். ‘மேகலை’ என்ற பெயரை உச்சரித்தது வாய்.

மறுபடி அவனது பெயர் கூப்பிடப்பட்டது. திரும்பினான். கண்களை உயர்த்திப் பார்த்தான். ஆடம்பரமே உருவாக ஓர் இளைஞன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள்...?”

“அடையாளம் தெரியவில்லையா, மாமல்லா? நான் தான் திருமாறன். படத்தயாரிப்பாளர் ராமசேகருடைய மகன். மாமல்லனுடைய உயிர்த் தேர்ழன். மூன்று வருஷம் நான் பர்மாவுக்குப் போயிருந்தேன். சென்ற மாதம்தான் திரும்பினேன்.” என்று விளக்கம் கொடுத்தான் திருமாறன்.

“ஓ... நினைவு வந்துவிட்டது!”

அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்க முயன்றான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை! ‘ஓடிக்கொலான்’ வாசனை ‘கம்’ மென்று வந்தது. வாசனைக்கும் இதனைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். உடல் நலக் குறைவின் போதும் இது உபயோகப்படுகின்றதே! அதே போல... இந்தப் பணக்காரப் பிள்ளையின் சிநேகமும் எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுமோ? இல்லை தன்வரை மணம் பரப்பும் விளம்பரமாக இருந்து விட்டுத்தான் போய்

விடுவானோ இவன் ?' என்று சிதறிய சந்தேகம் ஒன்று தலையை நீட்டியது.

கையிலிருந்த கடிதம் அவன் நெஞ்சத்தில் ஆர்வத்தைப் பாய்ச்சியது. பைக்குள் இருந்த லீவுக்கடிதம் அவனுடைய கடமை உணர்ச்சிக்குத் தூபமிட்டது. இப்படிப்பட்ட இரண்டுங்கெட்ட நிலையில் அவன் முன் அவனது நண்பன் நின்றானே, திருமாறனின் பட்டுச் சட்டையில் வேர்வைத் துளிகள் சில, வழிந்து காய்ந்து கொண்டிருந்தன.

“திருமாறன், வாருங்கள்... உள்ளே போகலாமே”.

“ரொம்பவும் நன்றி, மாமல்லா ! நான் இன்று இரவு அரியலூருக்குப் புறப்படுகிறேன். அடுத்த வாரம் உங்களைச் சந்திக்கும் போது, நீண்ட நேரம் நிம்மதியாகப் பேசலாம் வரட்டுமா?” என்று சொல்லி விடை பெற்றான் திருமாறன்

மாமல்லன் தெருவில் கவனம் பதித்த போது, திருமாறன் ‘பிளிமத்’ காரை ஓட்டிச் செல்வதைக் கண்டான். ‘நல்லபிள்ளை, காலேஜில் பார்த்த திருமாறனிடம் என்னென்ன புதுப்புது மாறுதல்களெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவன் அதிருஷ்டக்காரன்தான் !...காரை நிழலில் பத்திரமாக நிறுத்தி விட்டு வந்தவனை உள்ளே கூட்டிப் போய் உட்கார வைத்துப் பேசியிருக்க வேண்டும்’ என்று நினைத்து தான் இழைத்த தவறுதலுக்காகக் குறை பட்டான்.

பாரதியாரின் பாடல் ஒன்றைக் காட்டியது இலக்கிய மனம். ‘பாட்டைத் திறப்பதற்குப் பண் ஒன்று இருக்கிறது அதேபோல இன்ப வீட்டைத் திறப்பதற்கும் பெண் ஒருத்தி வேண்டும்!’ என்று சிந்தனை வழி கோலியது.

மேகலையின் முதற் சுடிதத்தை மாமல்லன் படித்து முடித்தான். அதே வினாடி தன்னை விட்டு மேகலை விலகிச் சென்று விட்டதாக மாத்திரம் அவனால் எண்ணி முடிவு கட்ட இயலவில்லை. மேகலை தன்னைச் சுற்றி மட்டுமல்லாமல், தன் இதயத்துள்ளேயும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவே அவனுடைய உள்ளத்தின் உண்மை இயம்பியது. அவன் நம்பிக்கையில், கனவில், நினைவில் வாழ்வான். அதுவே அவனுக்குச் சஞ்சீவி மருந்து. 'ஆமாம், அப்படித்தான் செய்யப்போகிறேன் அவள் என் மேகலை! என்ற வாரித்தைகள் அவனுடைய மனத்தாளில் எழுதப்பட்டன.

‘திக்குத் தெரியாத காட்டில்—உனைத்
தேடி தேடி இளைத்தேனே

தாய்க்குத் தான் பெற்ற குழந்தையைக் காணும்போது மார்பகத்தில் பால் சுரக்கிறது, உடன் பிறந்தவர்கள் ஒருவரை மற்றொருவர் சந்திக்கையில் நெஞ்சத்தில் பாசம் கொப்பளிக்கிறது. வேண்டியவர்களிடம் மனம் விட்டுப் பேச வாய்ப்பு உண்டானால், மனத்தில் அன்பு வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கிறது. அம்மையப்பனை—அகிலரண்டேஸ் வரியை வணங்கும் சமயத்தில், அருள் பொங்குகின்றது, பக்தி பண்படுகிறது.

மனித மனங்களின் அடியில் உறங்கும் தெய்வ உணர்ச்சிகள் இவை. மனிதர்கள் இவற்றை வாழ வைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தெய்வ உணர்ச்சிகள் மனிதர்களை வாழ வைக்கின்றன.

வாழ்க்கையின் பொது விதி இது.

கோசலை அம்மாள் சிந்தாமணியிடம் அன்பு காட்டினாள். கோசலை அம்மாளிடம் சிந்தாமணிக்கு பக்தி சுரந்தது. ஆதரவு இழந்த அனாதைப் பெண்ணுக்குத் தெய்வம் போலப் புகல் அளித்து வருபவள் அல்லவா அவள்

‘என்னமோ இந்த மட்டுக்குமாவது எனக்குத் தங்கு கிறதுக்கு ஒரு நிழலைக் காட்டியதே தெய்வம், அதுவே என் பூஜா பலன் தான்! என்ற நன்றி உணர்ச்சி அடிக்கடி சிந்தாமணியின் இதயத்தில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

சிந்தாமணி கூடத்தில் இருந்தவாறு வாசற்புரம் கண் பார்வையைத் திருப்பி விட்டாள். மாமல்லன் அலுவலகத் துக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். கையில் புது 'பைல்' ஒன்று இருந்தது. 'அவசரம்' என்று சிவப்பு மையில் ஆங்கிலத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அவனும் அவசர அவசரமாகத்தான் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

மாமல்லன் பலகாரம் சாப்பிட்ட வெள்ளித் தட்டைக் கழுவ முற்றத்துக்குக் குழாயடிக்கு வந்தாள் சிந்தாமணி. 'எச்சில் தட்டையெல்லாம் நீ கையாலேகூடத் தொடக் கூடாது சிந்தாமணி' என்று எச்சரித்தாள். எச்சில் தட்டை அவளே வாங்கிக் கொண்டாள். கழுவிச் சுத்தம் செய்தாள். எச்சிலின் வாத்தல்யத்தைத் தாய்தான் பரிபூரணமாக உணர முடியும்.

சிந்தாமணி ஆடாமல் அசையாமல் நின்றாள்.

"நீ போய்ச் சாப்பிடம்மா...."

"நீங்க...."

"நான் அப்புறம் சாப்பிடறேன். முதலிலே நான் மல்லிகேஸ்வரர் கோயில் வரைக்கும் போயிட்டு வரணும் நீ சாப்பிடு சிந்தாமணி. சாப்பிட்டானதும், பருப்பை அவியவை. உலை வைக்கறதுக்கு ஏற்பாடு செய்...! என்று சொன்னாள். பூஜைக் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினாள் கோசலை.

அப்பொழுது சிந்தாமணி நிம்மதியடைந்தாள். அங்கு வந்த இத்தனை நாட்களாகக் கிடைக்காத தனிமை இப்போது அவளுக்குக் கிடைத்தது. வெளித் தாழ்வாரக் கதவை உட்பக்கமாகத் தாளிட்டாள். இரண்டாங்கட்டை அடுத்திருந்த சிறிய அறையில் காணப்பட்ட கள்ளிப் பெட்டி ஒன்றைக் கூடத்துக்கு எடுத்து வந்தாள். துணிமணிகள் சில கசங்கிக் கிடந்தன. பழைய வில்லை ஒன்றும் கண்ணில் பட்டது. "அப்பா!" என்று விம்மினாள். உடல் பூராவும்

நடுங்கியது. அவளது கைகள் பெட்டியைத் துழாவின. ஒரு கடிதக் கட்டு கைக்கு வந்தது. பிணைத்திருந்த வாழை நாரை அறுத்தாள். காலத்தின் கரைபடிந்த உதிரிக் கடிதங்கள் உதிர்த்தன. கண்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த தாபத்திற்குச் சாட்சி கூற கண்ணீர் முத்துக்கள் ஒவ்வொன்றாக அணி வகுத்துப் புறப்படலாயின. அத்தான்.... அத்தான் ' என்ற உறவுச்சொல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது, ஒன்றிரண்டு தபால்களைப் புரட்டினாள் சிந்தாமணி.

“சிந்தாமணி”

அத்தான் நான் அழைக்கிறேன். அதை மகள் நீ பதில் சொல்லமாட்டாயா?

நீ எங்கோ இருக்கிறாய். நான் எங்கோ இருக்கிறேன். ஆனாலும் நம் ஆசை மூகங்கள் இரண்டும் அருகிருந்து, அன்பு சேர்த்த ஆறுதல் மொழி சொல்லிக் கொள்கின்றனவே! இந்தக் காட்சியை நான் உணர்கிறேன். உனக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே! இந்த இன்ப நிலை ஒன்று போதுமே. ஏழேழு பிறப்புக்கும் நம் பிணைப்புக் கயிறு அறுபடாமல் இருக்க!

சின்னக் கரித்துண்டு என் விரலிடுக்கில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்போது, உன்னை நான் படைக்கிறேன். பார்க்கின்றேன். பரவசமடைகிறேன். விளங்குகின்ற உறவு முறையும், விளங்காத பாச பந்தமும் என்னை உன்பால் பைத்தியமாக்குகின்றன. பார்க்கும் இடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறானாம் அய்யன். நான் கண்டது கிடையாது. காணவேண்டுமென்று எண்ணியதும் கிடையாது, ஆனால் நான் காணும் திசையெல்லாம் கடவுளைக் காணா விட்டாலும்—அல்லது காண முடியாவிட்டாலும், அரம்பையரை மிஞ்சும் பூவையரைக் காணத் தவறுவதில்லை. ஓர் அதிசயம் என்ன தெரியுமா? ம், சொல், சிந்தாமணி சொல்! சரி, நானேதான் சொல்லி விடுகிறேனே! தோன்றும் பெண்களிலே—தோற்றம் தரும் விழிக் கணை

களிலே உண்மையே காணுகிறேன், காந்தம் மிகுந்து பேசும் உண்மையல் விழிகளையே நான் தரிசிக்கிறேன். இந்த ஒரு பாக்கியம் என்னுள் வரப்பிரசாதமாக அமைந்திருக்கையில் எனக்குப் புதிய கனவு எதற்கு? புதிய உலகம் ஏன்? புதுத் திருப்பந்தான் எதற்கு?

“.....”

கையெழுத்து இல்லை. பேனாவை எடுத்து அந்த இடத்தில் ஏதோ எழுதினாள் அவள். ‘குலோத்துங்கன்’ என்ற பெயர் உருவானது.

விழிக் கதவுகள் அடைபட்ட தருணத்தில், வாசற் கதவுகள் தட்டப்பட்ட சத்தம் கேட்டது.

எல்லாவற்றையும் அப்படியே திணித்து, கள்ளிப் பெட்டியை இருந்த இடத்தில் வைத்துத் திரும்பினாள் சிந்தாமணி. வழிந்த நீரை வழி விலக்கிவிட வேண்டுமென்று சித்தம் ஞாபகப்படுத்தவில்லை. அவள் வாசற் கதவுகளை நெருங்கித் திறந்தாள். கோசலை அம்மாள் திருநீறு விளங்கிய நெற்றியோடு காட்சியளித்தாள்.

“அமுதியாம்மா, சிந்தாமணி?” என்று கேட்டதற்குப் பிற்பாடுதான் சிந்தாமணிக்கு உணர்வு வந்தது. கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்ட பிறகு, “இல்லீங்க, நான் அழலையே!” என்றாள்.

கோசலை அம்மாளுக்குச் சிரிப்பைத் தவிர வேறெதுவும் புலப்படவில்லை. ‘நல்ல பொண்ணு இது இங்கே வந்த திரிந்து வீடே புதுக்களையாத்தான் இருக்குது...! ஆனா மேகலை விஷயம் மாத்திரம் அப்படி நடந்திருக்காமல் இருந்திருந்தால், எவ்வளவோ சிலாக்கியமாயிருக்கும்!. இந்நேரம் மாமல்லனுக்கு முகூர்த்தத்துக்குத் தேதி கூடக் குறிச்சிருப்பேன்! சிந்தாமணிக்கும் ஒரு கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யவும் முனைஞ்சிருப்பான் தம்பி!.... ம்....!

எல்லாம் தான் மாறிப்போச்சே? கடவுளே! கொஞ்சம் முந்தி நான் உன்கிட்டே வேண்டிக்கிட்ட அந்த வரத்தை யாச்சும் கொடு! ஒரு அல்லிக்கொடிக்கு ஒரு நிலாவைக் காட்டு! அப்பனே!' என்று நினைவு மலர்களைச் சரமாகத் தொடுத்து மனப்பீடத்திற்குக் காணிக்கையாக்கினாள் அம்மணி.

வார்த்தெடுத்த தோசைகள் காய்ந்து கிடந்ததைக் கண்ட கோசலையம்மாள், மறுபடியும் தோசைக்குக் கல் வைத்தாள். சூடான தோசைக்கு ஒன்று இரண்டு என்று வரிசை எண் தொடுத்து சிந்தாமணியைச் சாப்பிடச் செய்தாள், உப்புறும் தான் அவள் நல்ல மூச்சுவிட்டாள்.

“உங்களுக்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கேன்” என்று கண்ணீர் மல்க, உணர்ச்சிப்பெருக்குடன் கூறினாள் சிந்தாமணி.

கோசலை அம்மாள், சிரித்தாள், அவள் சிரிப்பின் உட்பொருளை ஊகித்தறிய சிந்தாமணிக்கு வயசு போத வில்லை. அல்லது, அவளுடைய தலையில் நரை எதுவும் ஓடவில்லை.

மாமல்லனுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு தயாரானது. வேலைக்காரி எடுத்துச் சென்றாள். கோசலை அம்மாளும்த சிந்தாமணியும் பகல் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டனர். மாமல்லனின் அன்னை சிறுபொழுது ஓய்வு கண்டாள். இதுதான் சமயமென்று, சிந்தாமணி தன் தோழி மாதவிக்கு தியாகராய நகருக்கு எழுதிய கடிதத்தைத் தபாலில் சேர்க்க எண்ணி வழி நடந்தாள். மாதவியின் பதில் நல்ல விதமாக அமைந்தால் நல்லது, அவள் மாதிரி எனக்கும் அன்னை கஸ்தூரிபாய் அனாதை இல்லத்தில் இடம் கிடைத்து விட்டால்தான் எனக்கும் நிம்மதியாயிருக்கும்.... கொஞ்சகாலம் பயிற்சி முடிந்தால், எப்படியும் ஆசிரியை வேலை கட்டாயம் கிடைக்கத்தான் கிடைக்கும்!.... ஆமாம்

எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் கோசலை அம்மாளுடைய சோற்றுக்குக்கேடாக நான் இருக்கமுடியும்? 'இடம் பொருள் ஏவல்தப்பிப்போனால் எந்த அன்புக்கும் : அடைக்கும் தாழ் தன்னாலே உண்டாகிவிடு' மென அப்பா சொல்வார்களே! பாசம் நிறைந்த அன்பைச் சொரிய ஒரு கோசலை அம்மாளும், பண்பு நிரம்பின அன்பைக்காட்ட ஒரு மாமல்லனும் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறார்களே!— இந்த ஒரு பாக்கியம் என்றென்றும் நீடித்து நிற்குமென்று என்ன நிச்சயம்? இந்த பாக்கியத்தை நீடிக்கவிட இந்தப் பழிகார உலகந்தான் ஒப்புமா?

தபால் பெட்டியைக் கூப்பிட்டாள். அது வந்தது. 'என்ன சேதி என்று கேட்டது. அவள் சேதியைச் சொன்னாள். "ஓ!" என்று முகங்காட்டி, ஏந்தியை நீ நட்டிய கடிதத்தை ஏந்தியவாறு பறந்தது பெட்டி.

சிந்தாமணி திரும்பினாள். சந்துத் திருப்பத்தில் இருந்த சாயாக் கடையிலிருந்து கிராமபோன் பெட்டி பாடிக் கொண்டிருந்தது. திக்குத்தெரியாத காடாம். பாவம் தேடித்தேடி இளைத்தாளாம்! யார், ராதையா? யாரைத் தேடி இளைத்தாளாம்? ... கண்ணனைத்தானே!

அவள் கவனம் எங்கோ சென்றது. ஆனால் அவள் கவலை அங்கேயே தங்கியது. உடல் உள்ளவரையில் கடல் கொள்ளாக் கவலை என்பார்கள்.

அந்தி சந்திப்பொழுது. மாமல்லன் அலுவலகத் திலிருந்து திரும்பியபோது, சிந்தாமணி மாத்திரமே இருக்கக் கண்டான். அம்மா தெரிந்தவர்கள் வீட்டுக்குப் போயிருப் பதாகவும் அறிந்தான். உடம்பில் ஒட்டியிருந்த அலுவலகத் தூசியைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்தான். வகிடு எடுத்துத் தலை வாரினான். வீயூது இட்டான். பிரயாணப்பையில் துணி மணி சாமான்களை நிரப்பினான்.

"சிந்தாமணி,, எனக்கு ஒரு உபகாரம் செய்யறீங்களா? ராத்திரிச் சாப்பாடு தயாராகிக்கிட்டிருக்குமே! ஆன

வரையிலே கொஞ்சம் போடுங்க ...சாப்பிட்டட்டு போறேன்... ஒரு அவசரக் காரியம். அம்மா வருகிறதுக்கூடே நான் போனால்தான் நல்லது" என்று பதட்டத்துடன் கூறினான் மாமல்லன்.

சிந்தாமணி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். இதழ்க் கரையில் மென் சிரிப்பு மெல்ல ஒதுங்கியது.

"நீங்க அரியலூருக்குத் தானே போகப் போறீங்க?"

ஒரு கணம் அவன் அப்படியே அசந்து விட்டான். அவள் விடுத்த கேள்வி அவன் வாயைக் கட்டி விட்டதை அவன் அறியாமல் இல்லை.

"என் கேள்வி சரிதானே?"

"எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?"

"உங்க முகம்தான் அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லிச்சு!"

'பெண்களின் மன ஆழத்தை ஆண்கள் கண்டறிய முடியாது என்பார்கள் ஆனால் ஆண்களின் மன ரகசியங்களையும் சேர்த்து அறிந்து கொள்ளும் சாகஸம் இந்தப் பெண்களுக்குத் தலைகீழ்ப்பாடம் போலிருக்கிறது!' என்று அவன் நினைத்தான்.

"சிந்தாமணி, உங்களிடம் நான் எதையும் மறைக்க முடியாது. என் கதையையும் என் மேகலையின் கதையையும் நீங்கள் அறிவீர்களென்றே நம்புகிறேன். அம்மா சொல்லியிருப்பார்கள்! நானும் மேகலையும் புருஷன் மனைவியாக ஆகப்போகிறோம் என்று நாங்கள் மட்டுமல்ல எங்கள் இருதரப்புப் பெற்றோர்களும் தீர்மானித்திருந்தார்கள். அன்று எழுதப்பட்ட எழுத்தை அழித்து எழுத ஆண்டவன் எப்படித் துணிவான்? பார்க்கிறேன்! எங்கள் காதலுக்கு உரைகல்லாக அமைய ஒரு குறுந்தொகை முன்வர வேண்டாம், ஒரு சிலப்பதிகாரங்கூட

மன இரக்கம் காட்ட வேண்டாம்!...எங்களுக்கு நாங்களே உதாரணமாக அமைதி து விடுகிறோம் !எனக்காக என்னுடைய மேகலை காத்துக் கொண்டிருப்பாள்...! சிந்தாமணி, என் அன்பு மேகலையை நான் காணா விட்டால், எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்! மத்தியானம் எங்கள் ஆபீஸ் பக்கம் யாரோ ஒரு பைத்தியம், யாரோ ஒருத்தியின் உருவத்தைச் சுவரில் கரித்துண்டால் கிறுக்கிக்கொண்டிருந்தது! என் கனவு சிதைந்தால், அவன் மாதிரியேதான் என் நிலையும் ஆகிவிடும்...ஆகவே, நிலைமை சீர்கெடுவதற்குள், என் மேகலையின் சொத்தை என் மேகலையிடமே சேர்ப்பித்து விடவேண்டியது என் கடமை. அப்போதுதான் ஆடும்மயிலுக்கு, பாடும் அருவிக்கு, இசைபரப்பும் வீணைக்குப் பொருள் இருக்க முடியும்!”

சிந்தாமணி ஏதோ சொல்ல நினைத்து, விழி வெள்ளத்தை விலக்கி, கண் பார்வையைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது, அங்கே மாமல்லனைக் காணவில்லை.

பந்தத்தை நீக்கிவிடு — அல்லால் உயிர்ப்
பாரத்தைப் போக்கிவிடு..!

அரியலூருக்கும் தூத்துக்குடி எக்ஸ்பிரஸுக்கும் பல ஆண்டுகளாகச் சொந்தம் உண்டு, பந்தமும் இருந்து வந்தது.

மாமல்லன் எழும்பூர் சந்திப்பில் நினைதும்தான், அவனுக்குச் சுய சிந்தனை புறப்பட்டு வந்தது. புறப்பட ஆயத்தமாகி நின்றது ரெயில், திருச்சி பெட்டியில் ஏறினான், தோல் பையைப் பெஞ்சியில் வைத்தான். மூன்று பேர் களுடன் நான்காவது நபராக அமர்ந்த அவனுக்கும் இடம் ஒதுக்கித் தரப்பட்டது. ஓடும் ரெயிலில் அறிமுகமாகும் நட்பும் அன்பும் ஓடும் ரெயிலுடனேயே ஓடி விடுவது கிடையாது. ஓட்டி விடுவதுதான் வழக்கம், அதுவே தமிழ் மரபு.

“ஏன் ஸார் ! வண்டி அரியலூருக்கு எத்தனை மணிக்குப் போய்ச் சேரும், தெரியுமா ?

“பலர்னு விடியப் போய்ச் சேர்ந்திடும், தம்பி அரியலூர்தானா ?”

“இல்லீங்க, சொந்த ஊர் திருச்சி, இப்போ சொந்தக் காரங்க வீட்டுக்குப் போறேன்.

பொடி மூடு தழலின் மீது மூச்சுக் காற்றுப்பட்டாலும் போதும். நீறு பிரித்து நெருப்பு சிரிக்கத் தொடங்கினீடும், அதே போல, முன்பின் பார்த்திராத மனித உள்ளங்களிடையே அன்பின் பரிவர்த்தனை நிகழ்ந்தவுடன், பாசு மறைந்து பற்றும், பாசமும் சிரிக்கத் தலைப்பட்டு விடும்.

பெரியவரைப் பார்த்தான் மாமல்லன், அவரையே இன்னும் கொஞ்சம் பொழுதுக்குப் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும் போலிருந்தது பெரியவரின் பெயர் அறியான், ஆனால், முகம் அறிவான், இதயத்தையும் புரிந்து கொண்டான். நெஞ்சுக்கும் நேத்திரங்களுக்கும் ஊடாக உருத் தெரியாத் தொடர்பு இருக்கவேண்டும், உள்ளம் நெகிழ்ந்தால், கண்ணீர் கரைபுரளும். முதியவரின் உருவில் திருவைக் கண்டான். அந்த திரு அவனுடைய தந்தை பாசம் கண்ணீர் உரு எடுத்தது.

“தம்பி, உங்க கண்ணு இப்பிடி ஏன் கலங்குது?”

“ஒண்ணும் இல்லீங்க, ஐயா! கரித்துள் விழுந்திட்டுது ... அவ்வளவு தான்!”

கண்ணீரைத் துடைத்த வண்ணம் அன்றைய மாலைப் பதிப்புச் செய்தித் தாளை மாமல்லன் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஆவடி காங்கிரஸ் விழாப் படங்கள் அச்சாகியிருந்தன.

சந்திப்பு நிலையத்தில் பிரிய வேண்டிய வண்டிக்குப் பிரியா விடை கொடுத்தது மணியோசை.

தூத்துக்குடியைக் குறி வைத்து ஓடியது எக்ஸ்பிரஸ் மாமல்லன் அரியலூரை எல்லை கட்டி அமர்ந்திருந்தான்

தொட்டால் ஒட்டிக் கொள்ளும் பசையும் மனமும் ஒன்று. அரியலூர் நினைவு அவனது உள்ளத்தில் ஒட்டியது. பசையின் பணியை ஏற்றது நினைவு, பின்னர் அது வழி மறைக்கும் நந்தியாக விரும்பவில்லை, ஒதுங்கியது. ஆனால் எஞ்சி நின்ற சிந்தனைக் கதிர் அரியலூர்ப் பாவையின் நினைவுக்குச் சிவப்பு கோடிட்டுக் காட்டியது. அவன் அவளானான், இதழ்க்கரையில் “மேகலை!” என்ற அன்பின் கூப்பாடு கரை சேர்ந்தது.

முழு நிலவு பொழிப்புரை கூறும் எழில் நிறைவு அவளது வதனத்தில் குடி புகுந்தது. பிறை நிலவு கதை

சொல்லும் புத்தம் புதிய கட்டுக்கோப்பு அவளுடைய கண்கள் இரண்டிலும் சரிபாதியாக நிறைந்து காணப்பட்டது. பனி நிலவின் போதையும் போதமும் அவளின் உதடுகளுடன் ஒட்டுறவு கொண்டன. துண்ட மதியின் நுனிபோலமைந்த மூக்கின் இடது பகுதியில் மூன்றாம் பிறை வடிவமைந்த மூக்குத்தி அழகு காட்டியது. நிலவின் உருவமாக—நிலவின் ஒளியாக—நிலவின் நிலவாக அவள் ஊர்ந்தாள், மிதந்தாள், நின்றாள்.

“என்ன தம்பி அழுகிறீங்க?” என்ற குரல் மாமல்லனது நினைவின் டீடரியைப் பிடித்துக் குலுக்கியது. அவளை குலுங்கினான். நுனிபோலமைந்த மூக்கின் இடது குனிந்த பார்வை, பிரிந்த பத்திரிகையில் சிதறிக்கிடந்த கண்ணீர் மணிகளைக் காட்டியது. நிமிர்ந்த பார்வை எதிர் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த பெரியவரின் அனுதாபம் கனிந்த முகத்தைச் சுட்டியது.

“அப்பா ஞாபகம் வந்தது!”

“அப்பாவைப் பிரிந்த துக்கமா தம்பி?”

“ஆமாங்க... இல்லீங்க ஐயா!... அப்பா என்னைப் பிரிந்த வருத்தம்!”

“அவருக்கு உன் பேரிலே வருத்தமா?”

“ஆமா!”

“என்ன காரணம்?”

“அது எனக்கும் தெரியாது, அப்பாவுக்கும் தெரியாது!”

“பிண்ணே?”

“அந்தத் தர்மப் பிரபுக்குத் தான் அந்த ரகசியம் தெரியும்!”

“அப்படியா?”

“ம்!”

பாவம் !”

“உங்க மாதிரி இப்படி அனுதாபப் பட்டுத் தேறுதல் சொல்றதுக்குக் கூட இந்தக் கலி காலத்திலே ஆள் பஞ்சம் வந்திட்டுதுங்க, ஐயா. உங்களைப் பார்த்ததும், என் அப்பா ஞாபகந்தான் எனக்கு வந்திச்சு”.

மேகலை தொடமுடியாத தொலைவீனின்றும் தொடமுடியாத சிரிப்பிழைகளைப் பின்னிக் கொண்டிருப்பதை மாமல்லனின் உள் மனம் உணரத் தலைப்பட்டது.

“தம்பி பேரு என்ன ?”

“மாமல்லன் !”

மடியில் வைத்திருந்த புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்து அவனிடம் காட்டினார் பெரியவர். மாமல்லன் குறிப்பைப் புரிந்து கொண்டான். மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களைக் காட்சிப் பொருளாக்கி விளம்பரம் செய்திருந்த அரசாங்கத் தாரின் ரெயில் கால அட்டவணைப் புத்தகம் அது. சரித்திரம் திரும்பியது. பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் மறக்காத கதையும், மங்காத கலையும், மறையாத புகழும் திரும்பி வந்தன.

ரங்கரத்தினம் என்பது அப்பெரியவருக்கு இடப்பட்ட பெயர் எனவும், அவருடைய தலைச்சண் பிள்ளை தமிழகத்தின் தலை நகரில் அரசாங்க அலுவலகம் ஒன்றில் ஊதியம் பெறுவதாயும், மகனைப் பார்த்து விட்டுத்தான் அவர் திரும்புவதாகவும் குறிப்புகள் கிடைத்தன. அவருக்கும் சொந்த ஊர் அரியலூராம் !

காத்துத் தவம் கிடந்த சிறிய ரெயில் நிலையங்களை லட்சியம் செய்யாமல், தன் இலட்சியத்தில் கருத்துப் பதித்தது ரெயில்.

தண்ணீர் பட்டுக் கலைந்த ஒணியம் மாதிரி காட்சி யளித்தது தன்மதி.

விழுப்புரத்தில் வண்டி ஓய்வு கொள்ளப் பதினைந்து நிமிஷங்கள் தேவைதானே ?

இருந்த அடைசல் போதாதென்றும் இன்னும் இருவர் பெட்டிக்குள் முடங்கிக் கொண்டார்கள். புதுமணத் தம்பதிகளின் முத்திரை இருந்தது. புதுமணப் பூரிப்பு இருந்தது தாமும் பூவின் அழகும் வாசனைத் தைலத்தின் வாடையும் அவர்களுக்குத் துணை நினைந்.

புதுக் கணவனும் புது மனைவியும் இடம் தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் கூடச் 'சட்டை செய்யாமல்' உருவி ஓடும் சாட்டையைப் போல வண்டித் தொடர் நீண்டு விரைந்தது. வாழ்க்கைப் பங்காளிகளுக்கு உட்கார வழி செய்ய எண்ணினான் மாமல்லன். ஆகவே, உட்கார்ந்தவன் எழுந்தான். பெரியவர் ரங்கரத்தினமும் உடன் எழுந்தார். அவரை 'புது இணை' நிற்கவிடவில்லை. அவர்கள் இருவரும் ஓட்டி உட்காரலானார்கள். ஓட்டும் இரண்டு உள்ளங்கள் அல்லவா?....

மேகலையின் நினைவும் நிழலும் அவனுக்குக் குழப்ப நிலையைப் பரிசளித்தன. கண்ணில் தெரிந்த புதுச் செவ்வந்திப் பூவின் அழகு கண்ணில் தெரிய மறுத்த கை படாத ரோஜாவின் எழிலை எண்ணத் தூண்டியது எண்ணினான். சிந்தை பறிபோனது. இதயத்தில் சூன்யம் ஆடரங்கம் அமைத்தது. மேகலையின் பொற் பாதங்கள் 'கலீர், கலீர்' என்று நாதம் சேர்த்தன. சிலப்பதிகார தம்பதிகள் போன்று அதிசயத் தம்பதியாக வாழவேண்டுமென்று கனவு கண்ட நெடுங்கதை சிதைந்த சிறப்பம்போல, சீரிழந்த குடும்பத்தை ஒப்ப, புகழ் மறைந்த நட்சத்திரம் மாதிரி தெரிந்தது. கண்ணாடிக் கதவைக் கீழே தள்ளி விட்டு, ஜன்னலின் மடியில் உட்கார்ந்தான் மாமல்லன் ஓடிந்த உள்ளம் உடலைத் தளர்த்தி விட்டது ரத்த இழப்புக்கு உள்ளான நோயாளி போன்ற ஓர் உணர்வு அவனையும் மீறி எழத் தொடங்கிற்று. வெளியுலகை

நோக்கித் தலையை நீட்டினான். விண்ணில் அங்கங்கே ஒன்றிரண்டு உடுக்கள் சிதறிக் கிடந்தன. பல்லாங்குழிப் பலகையில் வீசியெறியப்பட்ட சோழிகள் போலே, எட்டிப் பிடிக்கத் துடித்தான். மனிதத் தன்மையின் பலஹீனம் அடைந்த தோல்வியைக்கண்டு கைகொட்டிச் சிரித்தது விண்மீன் ஒன்று. “அத்தான்!” என்ற பெண் குரல் கணீரென்று கேட்டது. விண்ணை நோக்கினான். யாரையும் காணவில்லை. மண் தன்னை யாரென்று சொன்னது. குளிந்தான், வெள்ளக்காடாகத் தோன்றியது, “மேகலை!” என்று கூப்பிட்டவன் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து இறங்கி நின்றான். துளிர்ந்திருந்த வேர்வைக்கு வாழ்த்துக் கூறிவிட்டு, நிமிர்த்த சடுதியில், அபாய அறிவிப்புப் பலகை தெரிந்தது.

புயலிடை அமைந்த ‘ஹரிக்கேன் விளக்கு’ நடுங்கியது.

‘என் வாழ்க்கைப் பயணத்துக்கு ஏற்பட்டிருப்பது இதே மாதிரி அபாய அறிவிப்புத்தானா?... காரணமின்றிக் கைப்பிடியை இழுத்து, ஓடும் வண்டியை நிறுத்தி ஐம்பது ரூபாய் தெண்டம் அழுதுவிட்டால், தலை தப்பிவிடும். ஆனால், மேகலையின் ஜாதகக் குறிப்பு காட்டிய அபாய அறிவிப்பு என்னை எப்படிப் பாதிக்கும்? நானும் மேகலையும் எங்கள் ஜாதகங்களைத் தள்ளி வைத்து விட்டு நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து விட்டால் — அப்புறம் அந்த அபாய அறிவிப்பு எங்களை என்ன செய்ய முடியும்?’ என்று பல வாறாக நினைத்து மனத்தை விழி வெள்ளத்தால் கழுவ்னான்.

மூளை நரம்புகள் அறுபட்டு குருதி புரண்டெழத் தொடங்கி விட்டதோ? — மாமல்லனின் இதயம் அழுதது மேகலைக்கென ஒதுக்கப்பட்ட ‘அந்த இதயம்’ அழுதது.

அப்பொழுது வாய்விட்டுச் சிரித்த நகைப்பொலி அவனது செவிகளில் உராய்ந்தது.

‘என் கனவு பலித்துவிடுமென்பதற்கு அடையாளமாக இந்தச் சிரிப்பு? இல்லை என் திட்டத்தை நினைத்து நெயாண்டி செய்கிறதா அந்த விதி?’

காலமும் தூரமும் மெய்யென்று வீசிப் பறந்த கொடியில் தெரிந்த கேள்வி இது தான், “அப்படியென்றால் காதலும் கனவும் பொய்தானா?”

தனித்த ஓர் உலகத்தின் பாதத்தில் ஒண்டியிருந்தான் மாமல்லன். அவனது உலகம் அவனை ஓய்வெடுக்குமாறு அனுமதித்தபோது, அவனுக்கு வெளியுலகம் சிந்தையில் குடேற்றியது. பெரியவர் ஏதோ ஜாதகக் குறிப்புக்களை வைத்து உன்னிப்பாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“தம்பி, ஒரு பெரிய அதிசயம் ஒன்று என் வாழ்க்கையில் நடந்தது. அது ஞாபகம் வந்தது உடனே நான் எங்கேயோ பறந்து போனேன் நான் என் மாமன், மகளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள விரும்பினேன், என் மாமா பெண்ணுக்கு என் பேரில் ரொம்பவும் இஷ்டம். மாமாவின் கண்ணில் வேறொரு பணக்காரப்புள்ளி தட்டுப் பட்டு ஊட்டது. எங்கள் இருவர் ஜாதகமும் பேஷாகப் பொருந்தியிருந்தன. ஆனால் அவை பொருந்தவில்லையென்று மாமா பொய் சொல்லிவிட்டார்.

நான் வேறு இடத்தில் எங்கள் குறிப்புகளைக் காட்டினேன். வாஸ்தவமாகவே அவை பொருந்தியிருக்கும் வீஷயத்தையே தான் அந்த ஜோஸ்யரும் சொன்னார். கடைசியில் நான் ஒற்றைக் காலால் நின்று என் மாமன் மகளைத்தான் கட்டிக் கொண்டேன். என்னவோ, காலம் நிற்காமல் ஓடி விடுகிறது. ஆனால் காலம் பழக்கப் படுத்தி விட்டிருக்கும் சில அனுபவங்கள் மட்டும் ஓடாமல் நின்று விடுகின்றனவே, தம்பி...?”

நிதானமாகப் பேசினார் அவர், மாமல்லனின் மனம் அங்கு இருந்தால் தானே?

அரியலூர் வந்தது, மாமல்லனுடன் பெரியவர் ரங்க ரத்தினமும் இறங்கினார். ரெயில் நிலையத்திலிருந்து ஊர்ப்பக்கம் செல்வதற்கு மூன்றணா வண்டிச் சத்தம் பேசினார்கள், ஐட்கா வண்டி சத்தம் போடாமல் நகர்ந்தது.

ஒரு நாள் கூத்து.

மாமல்லன் அப்பொழுது பன்னிரண்டு வயசைப் பூர்த்தி செய்திருந்தான். பெற்றோர்களுடன் திருச்சியிலிருந்து அரியலூருக்கு விருந்துக்கு வந்திருந்தான். விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாள் என்பார்கள். அவனுக்கு மருந்து தேவைப்படவில்லை தேவைப்பட்ட விருந்தோ மூன்று நாட்களுடன் வரம்பு கட்டி அமையவில்லை. பதினைந்து நாட்கள் மேகலையின் இன்பச் சுற்றுச் சார்பில் நழுவின. தாய் மாமன் வீட்டில் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டான் சிறுவன். ரெயிலடி வரை சிறுமியும் கூட்டு வண்டியில் தொடர்ந்தாள். ரெயில் புறப்படக் கூக்குரல் எழுப்பிய தருணம், மேகலையின் தகப்பனார் மகளைத் தேடினார். சேர வேண்டிய இடத்தில் தன் சொத்து சேர்ந்து விட்டதை அறிந்தார். வண்டி நகர்ந்தது.

“வாம்மா!”

ஓடினார் சோமசுந்தரம்

“ஹூக்கு!....”

அமர்ந்தவள் அசையவில்லை.

“கண்ணில்லே!”

“நான் அத்தானோட கண்ணாக்கும்....!”

வண்டி புறப்பட்டது. வேகம் இணைக்கப்பட்டது. மேகலை அவள் இஷ்டப்படியே அவளது மாமல்லனுடன் அமர்ந்து விட்டாள். அடுத்த வண்டியில் புறப்பட்டுச் சென்றார் அவளது தந்தை. மேகலையை ஊருக்கு அழைத்

தார். “நான் அத்தான் கிட்டேயேதான் எப்பவும் இருப் பேன்.” என்று தீர்ப்புக் கூறி விட்டாள் மேகலை. அவர் மலைக் கோட்டை உச்சிப் பிள்ளையாரைத் தரிசனம் செய்த நாட்கள் பத்து .

இதயத் தளத்திலிருந்து சிலிர்த்தெழுந்த பெருமூச்சு மேகலையை அழைத்தது.

தேரடி முனங்கில் பெரியவர் இறங்கினார் காலையில் பத்து மணி சுமாருக்கு அவரைச் சந்திப்பதாகச் சொன்னாண் மாமல்லன் ஐட்காவண்டியில் அவரிடம் சொன்ன கதையை நினைவூட்டினால், சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத் துண்டையும் நீட்டினான். கொஞ்ச தூரம் கடைத் தெரு வழியே மாட்டுச் சதங்கைகள் பண் பரப்பின. அம்பாள் காபி கம்பெனியில் இறங்கிக் குளித்து விட்டு மேகலையைப் பார்க்கலாம்’, என்று தீர்மானம் செய்தான் அவன்.

தேடிச் சென்ற இடத்தை நாடிய போது, அவனுக்கு வரவேற்பளிக்க அம்பாள் கம்பெனி உரிமையாளர்கள் காத்திருந்தார்கள். அவர்களோடு திருமண அழைப்பிதழ் ஒன்றும் தவம் கிடந்தது. கல்யாணப் பத்திரிகையில் அவன் கண்கள் பதிந்தன. ‘முன்னமேயே இந்தப் பந்தம் நீக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாதா?... அல்லது, இப்போது என் உயிர்ப் பாரத்தைப் போக்கிவிட மாட்டாயா?... தெய்வமே!’

அவனுடைய உயிர்ப்பு நின்று விட்டது போல உணர்ந்தான் மாமல்லன்.

‘காதலெனுந் தீவினிலே ராதே, ராதே! — அன்று
கண்டெடுத்த பெண்மணியே! ராதே, ராதே!’

கைலாயபதியைக் கொண்டவனாக ஏற்கக் கனவு
கண்டாள் உமையவள். பரமசிவம் தவம் புரிய இமாலயத்
திற்கு வந்தான். குற்றேவல் புரியத் தன் குலச்சுடரை
அனுப்பினான் மலையரசன். தாரகனின் கொடுமைகளைத்
தாளமாட்டாமல் தவித்த தேவர்களுக்குப் பிரமனின்
ஆலோசனையொன்று கிடைத்தது. அதன்படி முக்கண்ண
னுக்கும் இமயவல்லிக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து
விட்டால், அவர்கள் இருவருக்கும் பிறக்கும் பைந்தன்
மூலம் தேவர்களுக்கு விடிவும் வாழ்வும் கிடைக்கும் என்ற
உறுதி உருவானது. பணிவிடை செய்து வந்த தேவியின்
பால் நாட்டம் உண்டாக்க எண்ணிய வசந்தன்,
தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கணை தொடுத்தான்,
ஐயன்பால். அரவணிந்தோன் முக்கண் திறந்தான்,
பார்வதி தட்டுப்பட்டாள். தன் நிலையை உணர்ந்த
பித்தன் காமன் மீது கடுங்கோபம் கொண்டு அவனை
எரித்தான். மலை மடந்தை மனம் நொந்தாள். அழகினால்
ஆண்டவனை அடைய முடியாதென்றும் தவமொன்றே
தக்க வழியெனவும் உறுதி பூண்டாள். இடைப்பட்ட
சோதனைகள் துடைக்கப்பட்டன. உமையவளின் கனவும்
தவமும் பலித்தன. உலகத்தின் அன்னை அவள்.!

கண்ணின் கருமணிகள் நோவு எடுக்கும் பரியந்தம்
மேகலை அந்தச் சித்திரத்தில் கண் நோக்கு செலுத்தி

யிருந்தாள். 'தாயே, உன் தவமும் கனவும் பலித்தது போலவே என் கனவும் தவமும் நிறைவேறுமென்று மனக்கோட்டை கட்டியிருந்தேனே?... கடைசியில், என்னையே நான் அழித்துக்கொள்ள வேளை பார்த்திருக்கும் அளவுக்கு என்னை ஆளாக்கி விட்டாயே...? என் கனவு அழிந்த போதே நானும் அழிந்த மாதிரிதானே? நான் அழிந்து விட்டால், என் அத்தானும் அழிந்து விடுவாரே! இனி நான் என்ன செய்வேன்?... என் அத்தான் என்ன செய்வார்? எங்கள் மனம் ஒன்றுப்பட்டது போலவே ஜாதகக் குறிப்புக்களும் சரிவரப் பொருந்தியிருக்கலாகாதா?...'

முத்துச் சுடரொளியில் உலக மாதாவின அருட்புகை பளிச்சிட்டது.

பித்தம் பிடித்துச் சித்தம் தடுமாறியவள் கணக்கிலே மேகலை சிலையென மலைத்து நின்றாள். கூப்பிய கரங்கள் பிரிந்தன. கண்ணீரின் கூக்குரலுக்கு அவள் காது கொடுக்க மறுத்தாள். 'அழுங்கள், நன்றாக அழுங்கள். படைத்தவனின் மனத்தைக் கழுவி அவன் உள்ளத்தில் பச்சாதாபம் உண்டாக்கவாவது அழுங்கள், உங்களிடம் கடைசிச் சொட்டுக் கண்ணீர் வற்றுமட்டும் கதறிக் கதறி அழுங்கள். கண்ணீரை வைத்துச் சொக்கட்டான் ஆடும் ஐயனுக்குக் கண்ணீரை வரவழைக்கும் வரை ஓலமிட்டுப் புலம்புங்கள்!.....'

பச்சைக் குழந்தையின் மேனியின் பாவனையில் மிருதுவாகயிருந்தது அந்தத் திருமணமடல் தங்கரேக்கு வண்ணம் கொண்ட எழுத்துக்கள் மேகலையைச் சுட்டெரித்தன. அவள் சுடுநோக்கினை வீசினாள். 'திருநிறைச் செல்வி மேகலை'க்கு அருகாமையில் இடம் பெற்றிருந்த 'திருநிறைச் செல்வனின்' பெயரைப் படிக்க மனமுறுகினாள். வெடித்த நெஞ்சம் வடித்த ரத்தத்துளிகளை உலரவிடப் படுக்கையில் சரண் புகுந்தாள் மேகலை.

உதயப்பூ மடல் அவிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

வெள்ளாளத் தெருக்கோடியில் நடைப்பிணம் ஒன்று பையப்பைய நடைபயின்று வந்தது ஒய்யாரக் கொண்டையின் பொலிவு அவன் உடைகளில் மின்னியது. துகள் துகளாகிப் போன மனக் கண்ணாடிச்சில் ஒவ்வொன்றும் அவனது உருவத்தை மாத்திரமல்ல, உள்ளத்தையும் பிரதிபலித்துக்காட்டியது. கண்ணாடித் துண்டங்கள் அனைத்தும் 'கோரஸ்' பாடின. கூட்டாக ஒலித்த குரலைப் பிரிவினை செய்து பார்த்தால், அல்லது கேட்டால், 'மேகலை' என்ற அழைப்பு தெரியும், அல்லது கேட்கும்!

ஆம், அவன் மாமல்லன்தான்!

எட்டிப் பிடிக்கும் தூரத்தில் சோமசுந்தரத்தின் மனை இருந்தது. ஓடிப் பிடிக்க வேண்டியவன் அவன். அதற்கு உரிமையும் அவனுக்கு இருந்தது. அந்த உரிமை இப்போது 'காலாவதி'யான பாத்திரம். 'அனுமதியின்றி உள்ளே பிரவேசிக்கக் கூடாது, என்ற எச்சரிக்கை அட்டை தொங்க விடப்பட்டிருக்குமென்று கூட அவன் யோசித்தான். சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டவன் அரியலூர் மண்ணை மிதிக்காமட்டும் எவ்வளவோ மனத்தெம்புடன் இருந்தான், விதியின் எழுத்துடன் தன் தலையெழுத்தையும் மாற்றிக் கொள்ளும் அளவுக்குப் பக்குவப்பட்டிருந்தது அவன் நெஞ்சம். காதற் பெண்ணின் கடைக்கண் பணியிலே காற்றிலேறி விண்ணையும் சாடும் திறன் அவனிடம் உருப் பெற்றது. 'நானும் என் மேகலையும் மனம் ஒத்துப்போன பிறகு, ஒப்புதல் சொல்லாத ஜாதகங்களைப் பற்றி யாருக்கு அக்கரையாம்...' என்னுடைய முறைமைப் பெண் என்னைச் சாரவேண்டியவள்தானே? பின், ஏன் ஜாதகம் பார்க்கவேண்டும்? காதும் காதும் வைத்தாற் போல திருமண ஏற்பாடுகளைக் கூடச் செய்துவிட்டாரே மாமா? பணம் அவருடைய வாயைக் கட்டிவிட்டது போலவே அவர் உள்ளத்தையும் கட்டிவிட்டதோ?

காதலெனும் தீவினிலே கண்டெடுத்த பெண்மணி ராதையல்லவா என் மேகலை! அவள் இல்லையென்றால், நான் எப்படி உயிர் தரிப்பேன்? என்று மனம் குழப்பம் அடைந்தது. மேகலையின் இல்லம் நெருங்க நெருங்க அவனுக்குப் பயமும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கை நழுவிப்போன மரசுதக்கல் மீண்டும் கிடைக்காதா என்ற ஆதங்கத்துடனும் திரும்பவும் அது கிடைக்க வேண்டுமெனென்ற வேண்டுகையை யுடனும் தேடிப்பார்த்து அலையும் உடமைக்காரனின் நிலையில் இருந்தான் மாமல்லன்.

தேடிப் போன சிதேவீ புள்ளிக் கோலம் இட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் ஒவ்வொரு முத்து முத்தமிட்டது. குனிந்திருந்தவள் சரிந்து விழுந்த மார்புச் சேலையை எடுத்துப் போட்டவாறு நிமிர்ந்து எழுந்தாள். அதே சமயம், அத்தான்!” என்ற உறவுமுறை புதுபிக்கப்பட்டது.

“மே கலை!”

பெருமூச்சும் கண்ணீரும் பெயரிட்டுக் கூப்பிட்டன.

“நான் எழுதின லெட்டர் உங்களுக்குக் கிடைச்சதுங்களா?” என்று விம்மினாள் மேகலை.

“உன் கடிதம் பட்டணத்திலேயே கிடைத்துவிட்டது. உன் கல்யாணப் பத்திரிகையை இங்கே வந்ததும் பார்த்தேன்!”

மாமல்லன் சின்னப் பையன் ஆனான், தேம்பினான்.

“அழாதீங்க அத்தான்! அழாதீங்க.”

வாய்ச் சொற்கள் துயர் துடைக்காமென்ற நம்பிக்கையில்லை அவளுக்கு. ஆதலால் பூ வீரல் கொய்து, மாமல்லனின் விழி வெள்ளத்தைத் துடைத்தாள் மேகலை.

உணர்வும் தடம் புரண்டது. மேகலையின் மலர்க்கரம் பற்றினான் மாமல்லன். “மேகலை அப்படியென்றால், நம் இன்பக் கனவுகள் பாழாகிவிட வேண்டியதுதானா?” என்று கேள்வி கேட்டான். நல்லுணர்வு சிலிர்த்தது. அவன் விலகினான்.

மேகலை பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. முன் தினம் அவனுக்கு அவள் எழுதிய கடிதம் பதில் அனுப்பியது.

கடிதம்: “அத்தான், என்னை யாரோ ஒருவரிடம் பிடித்துக் கொடுக்க முடிவு செய்து விட்டார்கள். மேகலை உங்கள் நிதி என்பீர்களே? நிதி உங்களுக்கு வேண்டுமல்லவா?— அப்படியென்றால், ஓடி வாருங்கள் ‘வெண்ணிலவு நீ எனக்கு!’ என்று வினாடிக்கு வினாடி என்னைப் பார்த்துப் பாட்டுப் பாடுவீர்களே!— நிலைவகை கவ்விச் செல்ல கார்முகிலொன்று காத்திருக்கிறதே, பறந்து வரமாட்டீர்களா? என் வாழ்வின் நிலையே நீங்கள் தானே, அத்தான்!

— மேகலை.”

சிதைந்த மனத்திலிருந்து சித்த உறுதி கூட ஏற்பட முடியுமா? ஏன் முடியாது?— நஞ்சம் ஊறும் நெஞ்சத்தில் தானே அமுதிற்கும் வழி கிடைக்கிறது!

“அக்கா, அக்கா! நீயும் இவங்களும் ஏன் அழறீங்க?” என்று வினாக் குறியுடன் ‘வினாத் தெரியாச் சிறுமி ஒருத்தி வந்தாள்.

மாமல்லனும் மேகலையும் கண்களை இணையாக்கிப் பார்த்து கொண்டார்கள்.

“தெருவிலேயே நின்னுக்கிட்டிருக்கோமே! வாங்க உள்ளே”

“மாமா இல்லியா, மேகலை?”

“பட்டணத்திலேயிருந்து மாப்பிள்ளை காரிலே வர்றாங்களாம். அப்பா குளிச்சிட்டு வரப் போயிருக்காங்க அப்படியே மங்காயி பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போயிட்டுத்தான் திரும்புவாங்க’

‘மாப்பிள்ளை’ என்ற சொற்கள் திருமாறனின் உருவ அமைப்பை எழுதிக் காட்டின. அன்றொரு நாள் தன்னை அவன் சந்தித்ததை நினைவில் உணர்ந்தான். அவன் அரியலூருக்குப் போகப் போவதாக கூறிய செய்தி அவனுக்கு இத்தகைய அர்த்தத்தைக் கற்பிக்குமென்று மாமல்லன் தூங்கும்போது கூட எண்ணியது கிடையாது.

மரகதவல்லி அம்மை மாமல்லனைக் கண்டதும் நிலைப் படியிலிருந்து விலகித் தலையை உள்ளே மறைத்துக் கொண்டாள். “வாங்க!...” என்ற மெலிந்த தொனி உள்ளிருந்து வெளியேறியது.

மேகலை காப்பி கொண்டு வந்தாள். கூடத்தில் பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த மாமல்லனிடம் கொடுத்தாள் வேண்டுமென்றே தொட்டுக் கொடுக்க விரும்பியவள் போல கை விரல்கள் அவன் விரல்களுடன் இணையும் வண்ணம் காப்பி டபராவைத் தொட்டு நீட்டினாள். கால் மாத்திரைப் பொழுது இருவரும் மௌனத்தைச் சாட்சி வைத்தார்கள்.

“இன்றைக்கு மட்டும் காப்பி கொடுத்து விட்டுத் தப்பித்து விடப் பார்க்கிறாயா, மேகலை?” என்றான் அவன்.

“இல்லை, இல்லை, அப்படியெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் வாயால் சொல்லாதீர்கள். என் கையாலேயே நித்த. நித்தம் உங்களுக்குக் காப்பி கொடுப்பேன்! ஆமாம் அதீதான்;” என்று விடை பகர்ந்தாள். இள நகையையும் பகிர்ந்து கொடுத்தது இதழ் ஏடு.

“உண்மையாகவா, மேகலை?”

ஆலயமணி பதில் சொன்னதோ?.

உணர்ச்சி சிறைப்படும் சமயத்தில் மனிதன் மனிதனாக நிலைத்து நிற்கவேண்டும். மேகலையின் மது சொட்டும் புது இதழ்களைக் கிள்ளிவிட ஓடிய வலது கையைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டான். இளைஞன். குளிர் காய்ச்சலுக்கு ஆளானவன் போலானான். உடல் குன்றியது தவறு செய்யவில்லையென்ற நியாய உணர்ச்சி அவன் கண்களைத் திறந்தபோது, குன்றிய உடல் நிமிர்ந்தது. உள்ளம் குதூகலம் அடைந்தது. மேகலையைக் கூறு போட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பவனைப் போன்று அப்படி அவளை இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான் மாமல்லன். இருவர் மூச்சின் இழைகளும் பின்னல் கோலாட்டம் விளையாடின.

அப்போது, வாசலில் வந்து நின்ற கார் தன் வருகையைத் தெரிவிக்கத் தொடங்கியது.

முதன் முதலில் மாமல்லன்தான் திரும்பினான். மரகதக் கல்லைத் திருடியவனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக் கொண்ட பொருளுக்கு உடையவன் திருடன் மீது ஆத்திரம் கொள்ளும் ரீதியில், மாமல்லன் அந்த உருவத்தைக் கனல் உதிர்க்கும் கண்களோடு பார்த்தான்

வந்தவன் திருமாறன்.

மாமல்லனை அப்போது அவ்விடத்தில் கண்டதில் அவனுக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி. மனம் விட்டுச் சிரித்தான் சிரிப்பில் கூட பணத்தின் இதயம் பேச முடியுமோ? மாமல்லனுக்கு சென்னைக்குக் காலையில்தான் அழைப்பு அனுப்பப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தான் அவன்.

மாமல்லன் என்ன பதில் சொல்லுவான்? இல்லை. அவனால் எப்படித்தான் பதிலளிக்க முடியும்? ‘ம்’ கொட்டித் தலையாட்டினான்.

“வாங்க மாப்பிள்ளை!” என வரவேற்றபடி சோமசுந்தரம் உள்ளே நுழைந்தார்.

ஒரே வினாடியில் மாமல்லனும் திருமாறனும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் திருமாறனின் முகப்பொலிவில் ‘ஆமாம்!’ என்ற இணக்க பாவம் அழுந்தியிருந்தது. மாமல்லனுக்குக் கிடைத்த பலன் வழக்கம் போலக் கண்ணீர்.

திருமாறன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

மாமல்லன் நின்ற இடத்திலேயே நின்றான். கனவுத் தளம் கால் பட்டுச் சிதைந்ததுபோல ஏமாற்றம் அடைந்தான்.

“உட்கார், மாமல்லா!” என்று இரண்டாம் பட்சமாகத்தான் சோமசுந்தரத்தால் உபசரிக்க முடிந்தது. சோமசுந்தரம் வாசலில் நின்ற காரை நோக்கி நடந்தார். உள்ளே திருமாறனின் தந்தை பள்ளிகொண்டிருந்தார். சரி, இப்போது உறக்கத்தின் தலையில் கை வைக்கக்கூடா தென்று திரும்பிவிட்டார். சில நாட்களுக்கு முன்னதாக மாப்பிள்ளை வீட்டினர் பெண் பார்க்க வந்தபோது ஏற்பட்ட அலுவல்கள் அவருக்கு நினைவில் எழுந்தன. ‘இன்னும் நாலுநாள் தானே இருக்கு மேகலை கல்யாணத்துக்கு?’ என்று எண்ணமிட்டார், பரபரப்பும் பதட்டமும் ஏற்பட்டன.

நாழிகை வட்டம் அப்பொழுது தெரிவித்த நேரம் மணி ஒன்பது. நிமிஷம் நாற்பத்தி மூன்று.

ஜெயங்கொண்ட சோழபுரம் பஸ் அடுத்த தெருத் திருப்பத்தில் ஊளையிட்டு மறைந்தது.

மாமல்லன் கண்கள் மூடி மூடித் திறந்தான். சிறிது பொழுதுக்கு முன் அவன் கண்ட கனவின் நினைவு உந்திக்

ஊமலத்தில் தீக்கொழுந்தை வைத்தது. கொட்டு மேளம் முழங்க மேகலையின் கழுத்தில் திருமாறன் மூன்று முடிச்சுகள் இட்டதாகக் கனவு கண்டான் அவன். உச்சி தொட்டு உள்ளங்கால் முடிய நடுக்கம். 'ஆமாம், இன்றைக்கு இரவு மேகலையைத் திரும்பவும் தனியே சந்தித்துச் தான் முடிவு செய்ய வேண்டும்!' என்று தீர்மானித்தான். எண்ணிய விசையுடன், யாரையும் கவனிக்காமல் அங்கிருந்து நகர்ந்தபோது, வாசலில் தன் அன்னையும் சிந்தாமணியும் நிற்பதைக் கண்டான். ஒரு வேளை அதுவும் கனவாக இருந்து தொலைக்கப் போகிற தென்ற ஆத்திரத்தில், கண்களைப் பரீட்சை செய்தான் அது உண்மைக் காட்சிதான் என்பதற்கு அத்தாட்சி கிடைத்தது.

“தம்பி, உன்னைக் கண்டதுந்தான் என் மனசு நிம்மதிப் பட்டது. சொல்லாமல் கொள்ளாமல் இப்படிப் புறப்பட்டு வந்திடலாமா? சிந்தாமணி ஆறுதல் சொல்லிச்சி, நீ இங்கேதான் வந்திருக்கவேணும்னு.” என்றாள் கோசலை அம்மாள். கண்ணீரின் கறை விழி விளிம்புகளில் இல்லை, தொனியில் இருந்தது.

“அம்மா மேகலை எனக்கு இல்லையாமே அம்மா? கல்யாணத்துக்குத் தேதி வச்சு, பத்திரிகைகூட அடிச் சிட்டாங்களே அம்மா?”

“உன் மனசு உடைஞ்சிடுமேன்னுதான் நமக்கு வந்த கல்யாணப் பத்திரிகையை முன்னாடியே உன் கிட்டே காட்டல்லே!....”

சுற்று மதிர் சுவர் ஓரமாக மேகலை நடந்து வாசலுக்கு வருவதை அறிந்தான் மாமல்லன்.

“அத்தை!” என்று விம்மினாள் மேகலை.

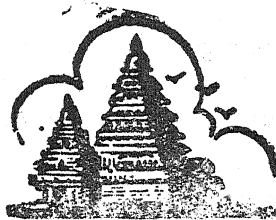
உள்ளே திருமாறனும் வெளியே அவனுடைய தந்தையும் எல்லைக் கற்களாக நிற்பதுபோலப் பட்டது மாமல்லனுக்கு.

மேகலை கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்ளக்கூட
கூருத்தினறி, சிந்தாமணியைப் பார்த்தாள். பார்த்து விட்டு,
அதே சடுதியுடன் மாமல்லனையும் நோக்கலானாள்.

மாமல்லன் விழித்தான்.

அடுத்த இரண்டாவது கணத்தில், “தம்பி!” என்று
குரல் கொடுத்த வண்ணம் ரெயில் நண்பர் ரங்கரத்தினம்
வந்தார். மாமல்லனைத் தனியிடத்துக்குக் கையைப்
பிடித்துக் கூட்டிச் சென்று தெரிவித்த செய்தி இது, “தம்பி,
உங்க ஜாதகமும் எங்க முறைப் பெண் மேகலை ஜாதகமும்
அற்புதமாய்ப் பொருந்தியிருக்காம்! கல்யாண விருந்துக்கு
இந்தக் கிழவனை மறந்து விடக்கூடாது, தம்பி!”

மேகலையின் கழுத்தில் அப்போதே மங்கல நாண்
பூட்டி விட்டாற் போன்று ஓர் இன்ப உணர்வு மாமல்லனின்
ரத்த நாளங்களில் பாய்ந்து பரவத் தொடங்கியது.

உள்ளதெலாம் உயிரென்று தேர்ந்தபின்
உள்ளங் குலைவதுண்டோ? — மனமே!”

மனிதன் ஒன்று நினைக்கிறான் ஆனால் தெய்வம் வேறொன்று நினைக்கிறது, அதாவது, மனிதன் நினைப்பதற்கு நேர் எதிரிடையாக தெய்வம் எண்ணுகிறது. நினைத்தது ஒன்றாகவும், நடப்பது வேறொன்றாகவும் முடிவு நிர்மாணிக்கப்படுகிறது. இந்தத் தீர்ப்பின் விளைவாக, மனிதனை மனிதனாகவும் கடவுள் கடவுளாகவும் அமைந்து விடுகிறார்கள். மனிதனுக்கும் ஆண்டவனுக்கும் இடைவெளியிலே தொலை தூரம் பரப்பளவைச் சொல்லுகிறது. கற்பனைக்கும் எட்டாத மாயப் பெருவெளி திரையாக அமைகிறது விதி, மாயை, இயற்கை, தெய்வம், ஜாதகம், தலையெழுத்து போன்ற அழகான சொற்கள் கோணத்துக்குக் கோணம் மறைந்து நின்று குரல் கொடுக்கின்றன. அவரவர்களுக்குப் பிடித்தமான வார்த்தைகளின் உடும்புப் பிடியில் அவரவர்கள் நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள். பூகோள சாஸ்திரத்தையும் விஞ்ஞான நூலையும் இடைவிட்டுத் தன் போக்கில் சுற்றுகிறது உலகம், வாழ்க்கை வளையத்தில் மனிதன் ஊசலாடுகிறான். அவன் காலப் போக்கில் அறிந்து வியக்கும் உண்மை இது: “நாம் ஒன்று நினைக்க, தெய்வம் ஒன்று நினைத்து விட்டதே!”

மாமல்லன் சாதாரணமான ஒரு மனிதன், அசாதாரணமான தெய்வத் திருவிளையாட்டிலே ‘புதிர்’ என்னும் சொற் சிலம்பக் கூத்துக்குச் சாட்சி சொல்ல உருவாக்கப்பட்ட சாதாரணமான—மிக மிகச் சாமானியமான ஒரு

மனிதன். அவன் எண்ணினான், அவனால் எண்ண முடிந்தது. அவன் கனவு கண்டான், அவனுக்குக் கனவை உண்டாக்க முடிந்தது. கண்ட கனவு சிதைந்து போனதையும் முன் ஒருமுறை அவன் உணர்ந்தான். உயிர்த்துடிப்பு இற்றுப் போனாற்போல உடல் முழுவதும் சூனியம் பரவியது. சூனியத்துள்ளே படர்ந்து பரவியிருக்கின்ற நிறைவைக் கணித்துக் கொள்ளத் தெரிந்த ஈசனையே வம்புக்கு இழுத்தான் மாமல்லன். தன்னுடைய ஜாதகமும் தன் மாமன் மகள் மேகலையின் ஜாதகமும் ஒன்று சேரவில்லை என்பதை அறிந்ததும், அவன் அடைந்த அதிர்ச்சி இவ்வளவு அவ்வளவுல்ல. அன்று எழுதப்பட்ட எழுத்தை அழித்து எழுத ஆண்டவன் எப்படித் துணிவான்? பார்க்கிறேன்!" என்று சிந்தாமணியிடம் விடுத்த சவாலை மாமல்லன் இப்போது நினைவு கூர்ந்தான், பார்க்கிறேன்!" என்று கடைசியில் முத்தாய்ப்புப் பதித்த அந்த அழுத்தத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். எண்ணியது நடக்கவில்லையே என்ற சஞ்சலத்தைவிட, எண்ணியது நடக்கத்தான் வேண்டும் என்கிற வைராக்கியமே மேலோங்கியது பெற்றவளுக்குக்கூட செய்தி தெரிவிக்காமல் அரியலூரில் வந்து குதித்த காரணத்தை மறக்கமாட்டான், மேகலையைத் தனியே சந்தித்து தன் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த வேண்டுமென்று கொண்டிருந்த ஆவலையும் அவன் பசுமையாக்கினான்.

எல்லாம் இப்பொழுது பழைய சம்பவங்கள்.

பெரியவர் ரங்கரத்தினம் அவர்கள் மாமல்லனிடம் நல்ல செய்தியைத் தெரிவித்தார் அல்லவா?— அந்தச் செய்தி மாமல்லனுக்கு இன்னமும் கனவில் கேட்டது போலவேதான் இருந்தது. கேட்ட தகவல் உண்மையென்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு நிதானமாகத் தன்னுடைய பழங் கனவைப் பற்றியும் நொடிப் பொழுது அவன் சிந்திக்கலானான். கனவு சில அங்கங்களாகப் பிரிந்து, பின்னர்

பல நனவுகளை நினைவுப்படுத்தியது. கனவு, உள்ளத்தை மட்டுமல்லாமல், உயிரையும் வாழ வைக்கிறதென்ற உண்மையையும் அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. வினாத்தெரியாத காலந்தொட்டு மாமல்லனும் மேகலையும் ஒட்டியிருந்து தொட்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தத்தை இட்டு நிரப்பிக் கொண்ட அடி நாட்களைச் சிந்திக்கத் தெம்பு கிடைத்தது. அறியாப் பருவம் தாண்டி அறியும் பருவம் அண்டியதும், “மாமல்லா, அதோபார் உன்பொண்டாட்டி!” என்று கேலி பேசிய உற்றார் உறவினர்களின் வேடிக்கைப் பேச்சுக்களையும் அவன் நினைத்துப் பார்க்க நேரம் இருந்தது. அன்பை வளர்க்கவும் வாழ்த்தவும் உரமிட்ட இரு வேறு ஆங்கங்கள் இவை காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியில் அன்பு காதலாக மாறியது, அவர்களது இதயங்களைப் பிணைத்தது காதலின் அமுத கீதத்துக்கு அடி நாதமாக இணைந்தது. காதல் வாழத் தொடங்கியது, அவர்களும் வாழத் தொடங்கினார்கள். ஏமாற்றத்தை முன்னுரையாக்கிப் பயமுறுத்திய அதே காதற் கனவு இன்ப வெள்ளத்தை அவனுடைய விழிகள் இரண்டிலும் பாய்ச்சியது. அவன் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். “ஈஸ்வரா, இப்பொழுதாவது என் லட்சியத்தை ஈடேறச் செய்தாயே!” என்று நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தான். “நல்லவேளை நான் தப்பிப் பிழைத்தேன். நான் நினைத்ததைத்தான் தெய்வமும் நினைத்திருக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே இது ஓர் அதிசயம்!”— எண்ணமென்ற இச்சுடர் இதயமெனும் அகல் விளக்கினின்றும் தெறித்துச் சிதறிய போது, மாமல்லனது உடல் பூராவிலும் பெருமிதமும் எக் காளமும் பிறந்தன. அவன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். சிரிப்பின் அலைகள் கூடிக் குலவிக் கலைந்தன. பூரண நிலவு தனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று எண்ணி மூடிவிட்டு, இறுமாந்து பந்தம் சேர்த்துப் பொங்கிப் பூரித்துக் கடல் ரசிக்கும்போது, பெருமிதச் சிரிப்பு இழைந்தோடுவது உண்டல்லவா?— அப்படிப்பட்ட பாவனையில்தான்

சிரித்தான் மாமல்லன். அவன் மட்டுமா சிரித்தான்? அல்ல. அவனுடைய 'கொண்ட காதல்' சிரித்தது, 'கண்ட கனவு' சிரித்தது. உருவாக்கி வைத்திருந்த 'எதிர் காலம் சிரித்தது.

அற்ப மனிதனுக்கு இவ்வளவு கம்பீரமாக—இத்துணை அழுத்தமாக—இத்தகைய கர்வத்துடன் சிரிக்கத் தெரியுமா? சிரிக்க முடியுமா?

ஆம்!

“மாமல்லன், உங்களை மறந்து ஏன் இப்படி கட கட வென்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

தொடுக்கப்பட்ட வினாக்குறி மாமல்லனது நெற்றித் தளத்தில் ஆச்சரியக் குறியாகத் தழும்பு பதித்தது. உதடுகள் கரை சேர்த்த சிரிப்பின் அழுதத் துளிகள் இன்னமும் இனித்துக் கொண்டிருந்தன. இரு கண்களும் சிந்தனை வசப்பட்டன.

ஏன் சிரித்தான்? என்ன சிந்தித்தான் மனிதன் சிரிக்க யத்தனம் செய்கிறானென்றால், ஆண்டவன் அழைத்தோடங்கி விடுவானென்ற சிருஷ்டி ரகசியம் அவனுக்கு மட்டும் பட்டு விட்டதோ? ... கன்னக் கதுப்புக்களிலே மெல்லிய கறுமை வண்ணம் பூசியது. ஏன் இந்தக் கறுப்பு நிறம்? மனிதனை அழவைத்து வேடிக்கை பார்த்துச் சிரிக்கும்வரை படைத்தவனுக்கு அமைதி பூக்க, என்ற நடப்பு உண்மையை அறிந்தவனா அவன்?

பரிதாபாம் மாமல்லன்!

“மாமல்லன்!...

“கூப்பிட்டீர்களா, சண்முகம்?”

“ம்!

“சண்முகம், என்ன அப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள் ?”

“நான் சிரிக்கிறேனா, மாமல்லன் ?”

“பிறகு ?...”

“நீங்கள் சிரிக்கிறீர்கள் ?”

“ஓஹோ!... ஆமாம்....! உண்மைதான் !”

“ம்... நீங்கள் இப்பொழுது எங்கேயோ இருக்கிறீர்கள் !”

“இல்லை, இல்லை. உங்கள் காப்பிக் கம்பெனியில் தானே இருக்கிறேன் ?”

“உங்கள் மனம்...!”

“அது எனக்குச் சொந்தமல்லவே, சண்முகம் !”

“அப்படியா ?”

“ஆம் !”

“புரிகிறது !”

“சந்தோஷம் !”

ஒருவர் சிரிப்புடன் இன்னொருவர் சிரிப்பு விளையாடியது. காப்பித் தூளின் இனிய நெடி இதமாக இருந்தது காப்பிக் கொட்டைகளை அரைத்துப் பொடி செய்து கொண்டிருந்த இயந்திரம் பணி முடிந்தது. ஓய்வெடுத்தது. இளங்காலைப் பொழுது அமைத்துத் தந்திருந்த அமைதியை மெல்ல மெல்லப் பறிக்கத் தொடங்கிற்று வெயிலின் சூடு.

சின்னப்பையன் சண்முகத்திடம் ஏதோ செய்தி சொன்னான். உடனே, அவர் மாமல்லனைக் காலைப் பலகாரத்துக்கு அழைத்தார். தன் தாய் தன் வரவுக்காகக்

காத்திருப்பதாகவும் மாமல்லன் அறிந்தான். பரபரவென்று எழுந்தான், சண்முகத்தைத் தொடர்ந்தான்.

ஈரம் காயவில்லை, சாப்பிட்ட கையினை ஈரம். “என்ன அம்மா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே விரைந்தான் மாமல்லன். அவனைக் கண்டதும், சற்றே விலகி நகர்ந்தாள் சிந்தாமணி.

பையன் இரண்டு தட்டுகளில் இட்லி நிரப்பிக் கொண்டு வந்தான்.

இரு தட்டுகளையும் மாமல்லன் வழி மறித்து வாங்கினான், வழி பிரித்துக் கொடுத்தான்

“சாப்பிடுங்க, அம்மா!” என்று சொல்லி அன்னையிடம் நீட்டினான் அவன்.

“அம்மாவோடு நீங்களும் உட்கார்ந்து சாப்பிடுங்க, சிந்தாமணி!” என்று அமைதியுடன் தெரிவித்தாள் அவன்.

சில நிமிஷ நேர இடை நேரத்துக்குப் பிறகு, கோசலை அம்மாள் தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பச்சை நரம்புகள் நாலு தரையில் சிதறிக் கிடந்தன.

பத்திரிகையைப் பிரித்து படித்தவாறு வந்து சேர்ந்த மாமல்லன் “அம்மா?” என்று கூப்பிட்டான். ஏக்கமும் துக்கமும் மண்டிய தாயினை விழிகள் மைந்தனைப் பரிவுடன் நோக்கின.

“தம்பி, நான் இன்னைக்கு ராத்திரி வண்டிக்கே சிந்தாமணியை அழைச்சுக்கிட்டு பட்டணத்துக்குப் போறேன்,” என்று நிறுத்தினாள் கோசலை அம்மாள்.

எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் நடக்கக் காணும்போது, உள்ளத்தில் அதிர்ச்சி விளைவது இயல்பு, நம்மை நாமே மறந்து விடுவோம் ஆனால் எதிர்பார்த்த சம்பவங்கள் ஒன்றிரண்டு எதிர்பார்த்தபடியே நிகழுகையில், அப்போது இதயத்தில் ஏற்படும் அதிர்ச்சியோ, ஏமாற்றமோ வேதனையோ அளவில் -- பலத்தில் குறைந்தே இருக்கும்.

மாமல்லன் தன் அன்னையின் மனத்தை நாமே நன்கு உணர்ந்தவன். அவள் பெற்ற பிள்ளை இவன். சென்னையிலிருந்து அரியலூர் மண்ணை மிதித்து அங்கு தங்கிய முதல் நாள் முடிந்தது; இரண்டாவது நாள் பிறந்திருக்கிறது இதற்கிடையில் அவள் தன் தமையனாரீ வீட்டுப் பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட பல்லில் வைக்கவில்லை.

“அண்ணா, நீங்க இப்படி செய்வீங்கன்னு துளிகூட எதிர்பார்க்கலை. சொந்தமும் ரத்தமும் வீட்டுப் போகாமல் இருக்கும்னு நினைச்சிருந்தேன். நீங்க இவ்வளவு காலம் சொல்லிக்கிட்டிருந்த பேச்சையும் நிஜம்னு நம்பிக்கிட்டிருந்தேன். ஊரிலே உலகத்திலே இருக்கிறவங்க மாதிரி என் மகனும் அவனுக்குப் பிடிச்ச உங்க மகளைக் கல்யாணம் காட்சி செய்துகிட்டு சுகமா இருக்க வேணும்னு நிதம் கடவுளை வேண்டிக்கிட்டிருந்தேன். ஆனா இப்பிடி நீங்க சிரிச்சுச்சிரிச்சு கடைசியிலே என் கழுத்தையே அறுத்துப் பிடுவீங்கன்னு கனாக்கூடக் காணலை நல்லாப் பொருந்தி யிருக்கிற ஜாதகங்களைப் பொருத்தம் சரியில்லன்னு எதுக்குப் பொய் சொன்னீங்க? பணம் உங்க கண்ணை மறைச்சிட்டுது, ஆனால் ரத்த பாசத்தைக்கூட முறிச்சுடுச்சே? ... என்னவோ எல்லாம் என் போதாத காலம் எல்லாம் என் தலைவிதி !

நேற்று சாயங்காலம் வீட்டில் அந்நியர்கள் இல்லாத தருணம் பார்த்து கோசலை தன் மூத்த சகோதரிடம் இவ்வாறு மனம் கொதித்துப் பேசினாள்.

சோமசுந்தரம் ஆடவில்லை, அசையவில்லை. உடன் பிறந்த தங்கையையே இமை வலிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு வினாடி வாய் திறக்காமல் இருந்தார். பிறகு “கோசலை, நீ இப்படித் தப்புத் தவறுமாப் புரிஞ்சிக்கிட்டா, அதுக்கு நான் என்ன செய்யட்டும்? என் பேச்சை நம்பு, தங்கச்சி. மேகலை—மாமல்லன் ரெண்டு பேருங்க ஜாதகத்தையும் பார்த்துச் சொன்ன ஜோஸ்யர் பிரபலமானவர். அவர் பேச்சை நம்பாமல் வேறே என்னாலே என்ன செய்யமுடியும்! அவங்க அவங்க தலையெழுத்துப்படித்தானே லோகத்திலே எதுவும் நடக்கும்? நாம் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லாம் தெய்வ சித்தம்! கொள் வினை கொடுப்பினை இல்லேன்னா, அதுக்காக நம்ப ரத்த பாசம் கூடவா அத்துப் போகும்? உன் வீட்டுக்காரருக்கு— என் மச்சினருக்கு நான் கையடிச்சுக் கொடுத்ததை என் ஆவி தீருற மட்டும் மறக்க மாட்டேன். என்னையே எதிர்க்கேள்வி கேட்டுப்பிடாதே. வச்ச முகூர்த்தத்தை நிறுத்தப் படாது. மாமல்லனுக்கு நானே இருந்து இந்த மாசத்துக்குள்ளேயே கல்யாணம் செஞ்சு வைக்கிறேன் நீ கவலைப் படாதே, தங்கச்சி. என் பொண்ணு ஜாதகமும் உன் மகன் ஜாதகமும் கனகச்சிதமாப் பொருந்தியிருக்கிறதாய்ப் பொய் பேசுவாங்க. அதையெல்லாம் காதிலே வாங்கிப் பிடாதே, கோசலை. நான் உன் அண்ணன் இல்லியா?... உன் கஷ்ட நஷ்டம் உன்னோடு கூடப் பிறந்த எனக்கும் இருக்காதா? என்னை நம்பு, தங்கச்சி!” என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

தேன் சொட்ட உரைத்த தன் சகோதரியின் வாய் வார்த்தைகள் அவரது இதயத்திற்கு உரை கல்லாக அமைந்து விட்டதாக அவள் எண்ண மறுத்தாள். தேனடையில் வேப்பஞ் சாறு அப்பப்பட்டிருப்பதாகவே ஓர் உணர்ச்சி பரவியது. அந்தக் கசப்பு அடித் தொண்டையிலிருந்து, இதயத்தின் அடி வரைக்கும் படர்ந்தது. வலுக்

கட்டாயப்படுத்திச் சாப்பாட்டுக்குக் கூப்பிட்டார். கோசலை அம்மாள் கடைசிவரை வைராக்கியமாகவே மறுத்து விட்டாள்.

நடந்த நிகழ்ச்சியின் நிழலில் ஒண்டியிருந்த மாமல்லனுக்குத் தன்னறிவு ஏற்பட்டது.

மூன்று நாட்கள் கழித்து நடக்கவிருக்கும் மேகலையின் திருமண விழா மாமல்லனின் நெஞ்சில் நெருப்பை இட்டது. இதயம் எரிமலையானது. காலப்பாதையில் நடைபயின்ற சம்பவங்கள் நடந்து சென்ற வழியிலேயே மீளவும் அடியெடுத்து வைக்கத் தொடங்கின. அற்புதமான எண்ணங்களின் பிடியில் - அழகான நிகழ்ச்சிகளின் ஆட்சியில் அவன் கட்டுண்டிருக்கையில், அவனுக்கு அலாதியான காட்சியொன்று மனத்திரையில் நிழலாடிற்று. அது இறந்த காலத்தைச் சுட்டிக் காட்டியது வண்ணம் கலையாத புத்தம் புதிய பேசும் ஓவியமாகத் தோன்றியது கடந்த காலம். வருங்காலத்திலும் அவனது கற்பனை கால் பதிந்தது. பிரசவ அறையில் கிடத்தப்பட்டிருக்கும் பிள்ளைக் கனியமுதின் கொள்ளை அழகைப் போலவே எழில் பூத்து வளங்கியது. மாமல்லனின் உயிரில் மேகலையின் உயிர் மறைந்திருப்பதை அவன் அறிந்திருப்பானா? பின் ஏன் உள்ளங்குலைந்தான்....?

ஆனால், இவ்விதமான கால எல்லைக் கோடுகளுக்கு இடையில் அவனுடைய சிந்தனை ஊடாடிய தருணத்திலே அவன் இதயம் ஊசலாடத் தொடங்கிவிட்டது. உற்றவர்கள், உறவினர்கள், தெரிந்தவர்கள், நண்பர்கள் வீடுகளில் நினைவூட்டிக் கொண்டிருந்த மேகலை—திருமாறன் கல்யாண்விழா மடல் திரைப்படங்களில் காட்டப்படும் பேய் போல உருவெடுத்தது. தசாவதாரம் புராணப்புத்தகங்களில் சாமான்யமான ஒரு செயலேயாகும். ஏன் தெரியுமா? நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஒரே மனிதன் ஒரே காலத்தில்

சூழ்கதைக்குத் தகுந்தபடி, சூழ்வினைக்கு ஒப்பனையாக பத்துக்கு மேற்பட்ட அவதாரங்கள் கூட எடுத்துவிட இயலும் ! - மேகலையின் தந்தையைப் பற்றி நினைத்த மர்மல்லனுக்கு இப்படித் தான் வரம்பு கட்டத் தோன்றியது.

“தம்பி !”

மாமல்லன் ‘திரு திரு’ வென்று விழித்தான். பேச்சின் தொடர் கிடைத்தது. “அம்மா, நீங்க மேகலை கல்யாணத்துக்கு இருக்கிறதுதான் நல்லது, நான் கூட இங்கேயே இந்த மூன்று நாளையும் கழிச்சுடலாம்னு தான் நினைச்சிருக்கேன் !” என்றான்.

ஈரைந்து திங்கள் கருவில் கண் வளர்ந்த மதலைச் செல்வத்தின் உள்ளக் கிடக்கையை அக்கணத்தில் அந்தத் தாய் உள்ளம் யுகித்துணர முடியாமல் தவியாய்த் தவித்தது.

“நீ இங்கே தங்கப் போறியா? அடுத்துக் கெடுத்தவங்க வீட்டு கல்யாணத்தை நீ பார்க்கத்தான் வேணுமா?... பெற்ற பெண்ணோட ஆசைக்கு மதிப்பு தராமல், புதுப் பணத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்து வீட்டிலே முழங்கப் போற கொட்டு மேளச் சத்தத்தை நீ காது கொடுத்து கேட்கத்தான் வேணுமா? மாமல்லா உன்னை புரிஞ்சுக்கவே முடியலை, உன் மனசுப்படி செய். தோளுக்கு மேலே தோழன்னு சும்மாவா சொல்றாங்க? உன் இஷ்டப்பிரகாரம் கல்யாணத்துக்கு இரு. நானும் சிந்தாமணியும் ராத்திரிக்குப் புறப்படுகிறோம்,” என்றாள் கோசலை அம்மாள்.

படிப்படியாகக் குரல் கம்மி வந்ததைக் கேட்டதும். சிந்தாமணி நின்றவள் கோசலை அம்மாளை நெருங்கி வந்தாள். “அவங்க பேச்சையும் நீங்க அசட்டை செய்யா

தீங்க. காரண காரியம் இவ்விராமல் அவங்க எதையும் சீக்கிரம் வெளிக்காட்ட மாட்டாங்க' என்று மாமல்லனின் சார்பாகப் பரிந்து பேசலானாள்.

மாமல்லன் பார்வை சிந்தாமணியின்பால் திரும்பியது.

கோசலை அம்மாளின் கண்ணோக்கு சிந்தாமணியின் மீது லயித்தது. அவள் தன் மகனையும் அந்தப் பெண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். உடன் பிறந்தவரின் ரகசியப் பொய்யைக் கேட்ட வினாடியில் தெரிந்து மறைந்த ஒரு காட்சி ஏடு அவிந்ததை மறுபடி நினைத்துக் கொண்டாள், 'சிந்தாமணி, நீயாவது என் பிள்ளையின் வாழ்க்கையிலே விளக்கேற்றி வைப்பாயா?' என்னும் சபலம் தலைகாட்டியது. அந்த ஒரு கடைசி ஆசையில் தான் அவள் சென்னைப் பயணத்துக்கு ஆயத்தப்பட்டாள்.

ஆனால் மைந்தனின் எண்ணமும், அதை அனுசரித்துக் கூறிய சிந்தாமணியின் வேண்டுகோளும் அவளைக் குழப்பி விட்டன. 'சரி, தெய்வம் விட்ட வழி' என்று முடிவு செய்தாள். தான் சுமந்தாக வேண்டுமென்று கட்டுத் திட்டம் வகுத்த சமையை ஆண்டவனின் தலையில் பக்குவமாகச் சுமத்தினாள். "ம். சரி தம்பி! கல்யாணத்துக்கு இருக்கேன். ஆனா சாப்பாடு ஒண்ணும் இந்தப் பிறப்பிலே நடக்காது" என்று தீர்ந்த குரலில் உறுதி தொனிக்கச் சொன்னாள்.

‘நிலவினில் நினை மருவி வள்ளி, வள்ளி !
நீயாகிடவே வந்தேன் !’

‘ராஜா சிதம்பரம் பூங்கா’ என்பதாக ஒன்று அரியலூரில் இருப்பதாகக்கூட அவ்வூர் வாசிகளில் பெரும்பாலோர் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள் சிதம்பரம், விருத்தாசலம், விழுப்புரம், ஜெயங்கொண்டம், கும்பகோணம், திருச்சிகூடலூர்—இவை போன்ற ஊர்களுக்குப் பயணப்படுகிறவர்களுக்கும், நேர் எதிரே தண்ணீர் எடுக்க வரும் பெண்குலத்தினருக்கும் இதயத்தை வாசற்படியில் நிறுத்திவிட்டு, நீதி கோரி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளும் செல்வர்களுக்கும், பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கும் அந்தச் சிருங்காரப் பூந்தோட்டம் பெரும்பகுதி அறிமுகமாகியிருக்கத்தான் வேண்டும்.

இத்தகைய தன்மையில் இருந்த மேற்படி பூங்காவில் அன்றைக்குத் தனிக்களை சொட்டியது. கடலலைகளுக்கு அடியிலும், மலை முகடுகளுக்குப் பின்னாலும் முகத்தை மறைத்துக் கொள்ள வேண்டிய வெய்யவன் அப்போது செயல் மறந்திருந்தான். இயற்கையின் நியதிக்குறிப்புக்கு ஒத்துப் போகும் மலர் வகைகள் சிறை வைத்திருந்த மணத்தை வெளியேற்றிக் கொண்டிருந்தன அருகிருந்த ஹோட்டலில் வாய்வலிக்கக் கதறிய ரேடியோ தமிழகத்திலிருந்து கடன் வாங்கிய துரைப் பாடல்களை சிங்களத்திவிவிருந்து ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

இன்பம் நிறைந்த இத்தகைய சுற்றுணர்ச்சியின் மத்தியில், துன்பம் சேர்ந்த இதயங்கள் இரண்டு சோர்ந்து

அமர்ந்திருந்தன. இதயங்களைச் சமந்திருந்தவர்கள் மாமல்லன்—மேகலை.

நூலிழைகூட இடையீடு அமைக்கவில்லை அவர்கள். இருவர் வதனங்களும் ஒன்றையொன்று மாற்றி மாற்றிப் பார்த்தன. இனம் விளங்காத தாபமும், இனம் புரிந்த அச்சமும் மௌனத்தைத் துண்டாடத் துணிந்துவிட்டன.

“நாளை கழித்துக் கல்யாணம். கடைசியில் உன் முடிவு என்ன மேகலை?” என வினவினான் மாமல்லன்.

“அத்தான் என்னைக் கேள்வி கேட்காதீங்க. விடையை மட்டும் நீங்க சொல்லிப்பிடுங்க. அதன்படி நடக்கிறேன். உங்க முடிவு எப்படியானாலும் சரி, அதை உடனே நிறைவேற்றுகிறேன். இது சத்தியம்.”

உறுதி சொன்னது போதாதென்று, அத்தானின் கைகளைப் பிடித்துக் ‘கையடித்தும் கொடுத்தான் அன்புச் செல்வி மேகலை.

உடல் ரகீதம் முழுதும் உச்சியில் அணை கட்டப்பட்டு விட்டாற் போலிருந்தது. இது மாமல்லன் நிலை, நினைவு, நடப்பு. அன்றைக்கோ அவளைக் கண்டதும் அவன் வீம்மினான், அவள் அவனுடைய கண்களைத் துடைத்து விட்டாள். இன்றைக்கோ, தெய்வ வாக்காக வாய் மொழியை உதிர்த்து அவனது பெருமூச்சைப் பெருஞ்சிரிப்பாக மாற்ற உத்தாரம் சொல்லியிருக்கிறாள். நாணத்தின் துணை கொண்டு மட்டும் பெண் பெருமை அடைந்து விடமாட்டாள். துணிச்சலும் உறுதியும் பெண்மைக்கு அணிகலன்களாக அமையவேண்டும்!

யாராவது வேற்று மனிதர்கள் வருகிறார்களாவென்று அடிக்கொரு முறை மாமல்லன் நாற்புறமும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூந்தோட்டத்தில் பிறந்த மெல்லிய

காற்று இதமாக வெண்சாமரம் வீசியது. கிழக்கு மூலையில் வந்தமர்ந்த இளம் ஜோடி ஒன்று அடுத்த ஐந்தாவது வினாடியில் புறப்பட்டது.

“அத்தான்!” என்று அழைத்து அ வ ன ன ப் பூவுலகுக்குக் கொணர்ந்தாள் மேகலை.

இராம தூதன் கொண்டு வந்த சஞ்சீவி மூலிகை வட்சமணனை உயிர்மீட்டெழுச் செய்தது. மேகலை கொடுத்த துணிவு மொழி மாமல்லனைப் புதுவாழ்வு அடையப் பண்ணியது. அவன் அவளை உன்னிப்பாகப் பார்வையிட்டான். தூத்துக்குடி எக்ஸ்பிரஸ் பயணத்தின் போது உருவான வைர நெஞ்சத்தையும் திறந்து நோக்கினான். போட்டு வந்த திட்டத்தின் நகலையும் திருப்பிப் படித்துப் பார்த்தான். பொருந்தாத ஜாதகங்களின் தீர்ப்பைக் கூட மாற்றியெழுதிவிட வேண்டுமென்ற குறிக் கோளுடன் வந்தவனுக்கு விதியின் நல்லவாக்கு எதிர்பாராமல் கிடைக்கவே, பழைய தைரியத்துக்கு இப்பொழுது வல்லமை அதிகமானது. ‘மேகலையுடன் இங்கிருந்து வெளியேறி, தேதி குறிக்கப்பட்டுள்ள அதே சப தினத்திலேயே மேகலையின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுப்போட்டு விடவேண்டும்,’ என்பது அவனது அந்தரங்கம். ‘என் வாழ்வின் நிலையே நீங்கள்தானே, அத்தான்!’ என்று கடிதத்துடன் கேள்வியையும் தூது அனுப்பிய சித்திரப் பாவை அவனுக்கு நம்பிக்கையூட்டிய தெய்வமாகத் தோன்றினாள். மேகலைக்கு எழுதப்பட்டு, ஆனால் அனுப்பாதிருந்த கடிதத்தைச் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்துப் படித்தபின் அதை மேகலையிடம் கொடுத்தான். அன்று கடிதத்துக்குக் கட்டிக்கொண்ட எல்லை இன்று காதலின் வெற்றித் தளத்தை எட்டக்கூட வலுவழிந்தது. அவனால் அழைக்கப்பட்ட ‘ஆணிப்பொன்’ இப்பொழுது அவனுடைய பலத்தை அறிய உதவியது.

“மேகலை !”

“அத்தான், ஏன் இவ்வளவு தயங்குகிறீர்கள் ?”

“ஒன்றுமில்லை, மேகலை,”

“அநீயலூர் உங்களுக்குப் பயங்காட்டுகிறதா ?”

“இல்லை!”

“பீறகு ?...”

“உன் அன்பு, மேகலை, அன்பு !”

“என்னுடைய அன்பு உங்களைப் பயமுறுத்துகிறதா அத்தான் ?”

“அல்ல, சிரிக்க வைக்கிறது, சிந்திக்க வைக்கிறது. கட்டுத்திட்டங்களைத் தகர்த்தெறிந்து, பணத்தினை பேரில் பாசம் கொண்ட பெற்றவர்களின் கண்ணீரைச் சட்டை செய்யாமல், குபேரபுரி மாப்பிள்ளையையும் மதிக்காமல், உன்னுடைய ஏழை அத்தானுடன் வாழ்க்கை நடத்தத் துணிந்துவிட்ட உன் பெருந்தன்மை எனக்கு அளவில்லாத சந்தோஷத்தைத் தருகிறது அன்று எழுதிய எழுத்தை அழித்தெழுதக்கூட கடவுள் துணியவில்லையல்லவா ? ஆனதால், நீயும் நானும் முதலில் இங்கிருந்து சென்னைக்குப் புறப்படவேண்டும். ஏற்கனவே குறித்தெழுதப்பட்ட முகூர்த்த வேளையிலேயே நீயும் நானும் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய முடிவு ஆகும் .. !”

“நாளை சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்திருந்ததை நீங்களே கூறிவிட்டீர்கள்?”

“அப்படியா ?”

“ஆமாம், அத்தான் !”

“அப்படியானால், இன்றிரவே நீயும் நானும் சென்னைக்குப் புறப்பட்டு விடுவோம்!”

“நல்லது, அத்தான்!”

“உன்னை நான் எங்கே சந்திப்பது?”

“எப்படியும் நான் ஸ்டேஷனுக்கு வந்துவிடுவேன். கவலைப்படாதீர்கள். அத்தான்!”

“சரி, மேகலை!”

காப்பித்தூள் கம்பெனியை மாமல்லன் அடைந்த சமயத்தில், அங்கிருந்த மேஜைக் கடிகாரம் மணி ஏழு என்று சொன்னது. மேகலையை அவள் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டு அவன் திரும்பியபொழுது, அவனுடைய நெஞ்சில் பாய்ந்திருந்த தைரியத்தையும் திட்டத்தையும் ஏதோ ஓர் உணர்வு அப்புறப்படுத்தி முற்படுவது போன்ற தொரு நினைவு எழத் தொடங்கிவிட்டது. அவனையும் அறியாமல் தாழ்வு மனப்பான்மையின் சாயல் படர்ந்து பரவியது.

“மேகலை எங்கே? நான் எங்கே? மாமாவின் பணம் எங்கே? நான் எங்கே? — சைகோனில் விளைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்ற வெள்ளைப் பணம் அவரது வெள்ளை மனசையே கறுப்பாக்கிவிட்டதே! அவருடைய சொத்தைப் பற்றி அறிந்துதானே படக் கம்பெனி முதலாளி அவருடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ள முனைந்திருக்கிறார்?... ஆனால் என்னுடைய இந்தப் புதியவழி...! அது நல்லதா, கெட்டதா? என் சுயநலம் எனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பதில் ‘நல்லது’ என்பதுதான். மேகலைக்கும் என் செயல் சரி என்றுதான் பட்டிருக்கிறது. என் எண்ணப்படியே அவளும்தான் சிந்தித்திருக்கிறாளே!... மனிதர்களின் வாழ்க்கைத் தடாகத்திலே அமைந்திருக்கும் நீராழி அல்லவா, இந்த முதற் காதல்?... எங்களுடைய முதற்

காதல், எங்கள் வாழ்வுக்கு வசந்தமண்டபம் அமைக்குமா?... ஆம், கட்டாயம் என் கனவு நிறைவேறிவிடும். பின்னர் ஏதோ ஒரு நிறைவின்மை நெஞ்சத்தை ஏன் முற்றுக்கையிட்டிருக்கிறது ?

‘அம்மாவின் ஆசி பெற்று எனக்குரிய இல்லத்தரசியை நிர்ணயம் செய்து கொள்ள வேண்டிய நாள், பெற்ற தாயிடம்கூடச் செய்தியைத் தெரிவிக்காமல், மேகலையுடன் பட்டணத்துக்கு இன்றிரவு ரயிலேறிப்போகிறேன்! ம்!... வரும் விதி இராத்தங்காது என்பார்களே அம்மா!... என்னை, எங்களைத் தொடரவிருக்கும் விதி ஒரு வேளை எங்களுடனேயே பயணப்பட்டுவிடுமோ? மேகலையைக் காணாத விவரம் கேட்டு பெரிய பட்டாளமே படையெடுத்து வந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? இந்தத் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஆண் இனத்துக்கு வகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் சட்டதிட்டங்களைத் தளர்த்திக் கொள்ள ஏது உண்டு. ஆனால் பெண் இனம் அப்படியல்லவே? ...பெண்களுக்கென்று எழுதப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் அவர்களது வாழ்க்கையாகவே அமைந்து விடுகின்றனவே!... மேகலை என்னுடன் புறப்பட்டுச் சென்றதைக் கேள்விப்பட்டதும் ஊரார் அவளை நிந்திக்கமாட்டார்களா? தமிழ்ப் பண்பைச் சாட்சிக்கு அழைத்துக் கொண்டு ஏசிப் பேசுவார்களே? ஐயோ, கடவுளே!’

குப்பைக் கூடையில் வேண்டாத கூளங்கள் மட்டும் தான் தஞ்சம் புகுகின்றனவா? முக்கியமான காகிதங்கள் கூட சமய சந்தர்ப்பங்களில் இடம்மாறிப் புகல் அடைவது இல்லையா? இப்படிப்பட்ட வரம்பில் பேனாவை அழுத்தினால், ‘மனம் ஒரு குப்பைக் கூடை’ என்றுதான் விளம்பி நிற்கும். கூடையில் குவிந்திருக்கும் குப்பைகளை மனிதனே தேடிப் பார்க்கையில், மனசாட்சி பழைய சம்பவங்களைத் தூண்டித் துருவி அலசி ஆராய்வதில் அதிசயம் இல்லை தானே ... ?

மனத்துக்கு மனம் சாட்சி, மற்றதுக்குத் தெய்வம் சாட்சி என்று பழமொழி ஒன்று வாழ்ந்து வருகிறது. மாமல்லனைப் பொறுத்த மட்டில் மனம் சாட்சி சொன்னது, ஆனால், தெய்வம் சாட்சி சொல்லவில்லை. பேசும் மனிதன் கூப்பிட்ட குரலுக்கு பேசாத தெய்வம் எவ்வாறு செவி சாய்த்து ஓடிவர முடியும்...?

அம்பு துளைத்துப் பாய்ந்தாற்போல வேதனைப் பட்டான், வலி தாளாமல் இன்னல் அனுபவித்தான். அம்பு! —வில் அம்பா?... சொல் அம்பா?

இரண்டாவது களத்தில் மாமல்லன் நுழைந்தான்.

மேகலை அளித்த அமைதியையும் ஆறுதலையும் பறித்துக் கொண்ட தன் மனத்தின் பான்மையைநிந்தித்தவாறு, குழப்பத்தில் கனிந்த வீரக்தியோடு பூங்காவிலிருந்து நடந்து தேர்முட்டி முனையில் திரும்பியபோது திருமாறனைக் கண்டான். முதல் நாள் அவனைப் பார்த்த தோடு சரி, அப்புறம் அவனைச் சந்திக்கவில்லை, கண்டு பேச விரும்பவுமில்லை. உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியைத் தட்டிப் பறித்துக்கொண்ட எதிரியென்று திருமாறனைக் கருதினான் மாமல்லன். முகத்தில் கடுமையின் நிழல் படிந்தது. மாமல்லனிடம் அவன் பெயர் குறித்திருந்த அழைப்பிதழைக் கொடுத்தான் பணக்கார இளைஞன். அவன் ஏற்கனவே படித்து முடித்து மடல் தானே? மூக்கின் நுனியில் சூழ்ந் திருந்த நறுமணத்தின் வாடை அவனைத் திரைவைத்தது ! திருமாறன் ஆரம்பிக்கவிருக்கும் புது மண வாழ்வின் புதிய நறுமணமா அது? அதனால்தான் அவன் இத்தகைய பெருமிதத்துடன் காணப்படுகிறானோ?

தன் திருமணத்துக்கு அவசியம் வர வேண்டுமென்று மீண்டும் மாமல்லனிடம் நினைவூட்டினான் திருமாறன்.

‘ம்’ கொட்டி விட்டுப் பிரிந்தான் மாமல்லன். ஒரு முறை மெரினா கடற்கரையில் கேட்ட சிலம்புச் செல்வரின் சொற்பொழிவு நெஞ்சில் ஓடியது. பூங்காவில் மேகலையிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அந்தச் சொற்பொழிவின் சாரத்தை எடுத்துக் காட்டியதையும் அவன் எண்ண மிட்டான்.

‘மாசு அறு பொன்னே!... வலம்புரி முத்தே!

காசு அறு விரையே! கரும்பே, தேனே!

அரும் பெறல் பாவாய்! ஆர் உயிர் மருந்தே!’

கண்ணகியை முன் வைத்துப் புகழ்ந்த கோவலனின் வாய்மொழிகள் மாமல்லனை கை கோர்த்து எங்கே. அழைத்துப் போயின. ஆனால் அவை இப்பொழுது அவனுடைய மனச் சூறாவளிக்கு அரு மருந்தாக அமையச் சம்மதம் தரவில்லை....!

மாமல்லன் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அழைக்கப் பட்டான். விரிந்து கிடந்த செய்தித் தாளில் அவன் பார்வையைத் திருப்பினான். காதலித்த ஓர் இளைஞனுடன் தொடர்ந்து சென்றாள் யுவதி ஒருத்தி. கோபம் கொண்ட பெண்ணின் தந்தை ஆண் பிள்ளை மீது வழக்கு தொடுத்தாராம் சட்டம் இளைஞனுக்கே சாதகமாக அமைந்ததாம். பத்திரிகைச் செய்தி அவனுக்குத் தெம்பையும் யும் தெளிவையும் சிறுகக் கொடுத்தது. மறு பக்கம் புரட்டலானான். காதலித்த பெண்ணை அடைய முடியாததால், மனமொடிந்து போய் விட்ட குலோத்துங்கன் என்ற பெயருள்ள ஒரு யுவன் சித்த சுவாதீனம் தப்பிய சென்னைத் தெருக்களிலுள்ள சுவர்களில் காதலியின் உருவத்தைக் கிழக்கிக் கொண்டு திரிகிறானாம். இமைப் பொழுதுக்குள் தெம்பும் தெளிவும் யாத்திரை போய் விட்டன. மறுபடி புயல், பூகம்பம், எரிமலை! பத்திரிகையைத் தூர விசிறி யெறிந்தான் அவன்.

சாப்பிட்டுத் திரும்பியபோது, சிந்தாமணி மயங்கிக்
கிடந்ததை அறிந்து திடுக்கிட்டான் மாமல்லன். மறு
பதினைந்தாவது நிமிஷத்தில் அவள் கண்களைத் திறந்தாள்.
கோசலை அம்மாள் கண்ணீர்த் துளிகளைத் துடைத்துக்
கொண்டாள். மனச்சான்றுக்குத் திரையிடுகிறான்
இதயமிழந்த மனிதன், வீந்தைமிக உலகத்துக்குப் படுதா
போடுகிறது இதயமுள்ள இயற்கை.

இரண்டாவது ஆட்டத்துக்குப் படம் பார்க்கப்
போவதாக அன்னையிடம் பொய் சொல்லி விட்டு
மாமல்லன் ரெயிலடியை நோக்கி நடந்தான். அந்தத்
தெருவைத் தாண்டிய போது, பெரியவர் ரங்கரத்தினம்
வேகமாக வந்து நின்றார்.

“மாமல்லன் உங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்
படக் கம்பெனிக்காரர் உங்கள் மாமாவிடம் கோபித்துக்
கொண்டு சற்று முன் பட்டணத்துக்குப் புறப்பட்டுப்
போய் விட்டாராம். உங்கள் மாமாவுக்கு ஏராளமாகக்
கடன் இருக்கிறதாம், இந்த ரகசியம் அவருக்குத் தெரிந்து
விட்டதாம். மேகலை சூலம் எனக்கு வீஷயம் தெரிந்தது.
உங்கள் அம்மாவிடம் இந்த நடப்பைச் சொல்வதற்கு
உங்கள் மாமா சோமசுந்தரம் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்
கிறாராம்!... இனி உங்கள் இருவர் கனவும் காதலும்
வெற்றியடைந்து விடும்!” என்று விளக்கினார்.

நிலவினில் வள்ளியை மருவி, அவளாகவே வந்திடக்
கனவு கண்டு வெற்றி பெற்ற வேல் முருகனின் நினைவு
எழுந்தது மாமல்லனுக்கு.

சோமசுந்தரம் அவர்களின் வீட்டில் அன்றைக்குக்
கொட்டு மேளம் முழங்கியது நிச்சயிக்கப்பட்ட அதே சப
முகூர்த்த வேளையில் மேகலையின் கழுத்தில் மங்கலநாண்
பூட்டினான் மாமல்லன்!

‘உண்மை நின்றிட வேண்டும் !
ஓம்...ஓம்...ஓம்...ஓம் !’

‘கெட்டி மேளம் ! கெட்டி மேளம் !’

நாதசுரம் மணமக்களுக்கு வாழ்த்துப் பாடியது, கொட்டு மேளம் ஆரத்தி எடுத்தது, திருமண கீதம் பாடிய இசைத் தட்டுகள் திருஷ்டி கழித்தன. மஞ்சளில் பிசைந் தெடுக்கப்பட்ட அட்சதைகள் “வாழ்க! வாழ்க!” என்று நல்லாசி கூறின. உண்மைத் தமிழினும் அவனுடைய ரத்தத்தோடு ரத்தமாக ஐக்கியப்பட்டிருக்கும் தமிழ்ப் பற்றும் போல மாமல்லனும் மேகலையும் வாழ்வீர்களாக’ என்று நண்பர்கள் சிலர் அச்சடித்த பத்திரங்களின் வழியாக தங்களின் நல்லெண்ணைகளைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள், பரிசுகள் கொடுத்தார்கள் சிலர், பாராட்டுரைகள் வழங்கினார்கள் பலர்.

கண் முன் கண்டு கொண்டிருந்த காட்சிகள் ஒவ்வொன்றுமே மாமல்லனுக்குக் கனவு மாதிரியேதான் தோன்றியது. மேகலையின் கழுத்தைத் தொட்டு, எண்ணி மூன்று முடிச்சுக்கள் இட வேண்டுமென்று அன்று மனக் கோட்டைக் கட்டினான், எழுப்பிய தளத்தைப் பலப்படுத்த எண்ணங்கள் தளம் அமைந்தன, கோட்டைக்குள் அமைக்கப்பட்டிருந்த வசந்த மண்டபத்தின் எழில் ராணியாக ஏற்றம் தந்தாள் மேகலை. அவள் அவனுடைய கனவுப் பதுமை, அவன் ஒருவனுக்கே ‘முன்றானை போட’ பாத்தியதை பூண்ட தங்க நிலா அவள். அவ்வாறுதான் அவன் அன்றைக்குக் கனவு கண்டான் - மமதையோடு

மனப் பூரிப்போடு. கண்ட கனவு தேய்ந்து மறைந்து விடுமோ என்று எண்ணும் அளவுக்குச் சந்தர்ப்பங்கள் சூழ் நிலையை உருவாக்கிய தருணத்திலே, அவனிடமிருந்து மேகலை எட்டாத தொலைவுக்கு எட்டி எட்டி விலகி கொண்டிருப்பதாக ஒரு பிரமை எழத் தொடங்கியது.

ஆண்டவனிடமிருந்து நன்மையை எதிர் பார்க்கையில் மனிதனின் மனம் ஐயன் பேரில் பக்தி கொள்வது இயல்பு. ஆனால் எண்ணியதற்கு நேர்மாறாகக் காரியம் நிகழுவதைக் கண்டால், கடவுள்மீது வைக்கப்பட்ட பக்தி தன்னாலே குறைந்து, ஆத்திரம் தலையெடுக்கின்றது இப்படிப்பட்ட பண்பு மாற்றத்தினை விளைவாகத்தான் இயற்கையின் நியதி கூட தலை கீழ்ப்பாடமாகி விடுகிறதோ? படைத்தவனையே வம்புக்கு இழுக்கவும் துண்கின்றானே மனிதன்? இந் நிலைக்கு மாமல்லன் சாட்சியாக அமையவில்லையா?

மாமல்லன் இப்பொழுது புத்தம் புதிய மாமல்லன். மேகலையின் பொண்ணிறக் கழுத்தைக் கை விரல்கள் தீண்ட, மேனி அழகு அவ்வளவையும் ஜோடி விழிகள் மோடி செய்து அனுபவிக்க, அவன் மங்கல நாண் பூட்டினான் அல்லவா?— அப்போது அவனது உடலில், உள்ளத்தில், உயிரில், உணர்வில் புதுமை மிகுந்த ஏதோ ஓர் அனுபவம் கிளர்ந்தெழுந்தது. 'மேகலை இனி மேல் என் நிதி, என்ற எண்ணம் தோன்றிய சமயத்தில் அவன் ஆண்டவன்மீடம் தான் முதலில் ஓடினான். 'அப்பனே, என்னை மன்னித்துக் கொள் என மன்றாடிப் பிரார்த்தித்தது மனம், எண்ணியது பலித்து விடும் போது, இறைவன் பால் கனியும் பக்தியினை சுப நலமென்று உரைக்கலாகாதா? மணவறையில், சுடரொளி சிந்தி வாழ்த்திய ஹோமத்தியை அவனால் மறக்க முடியாது, புதுப் புனலாடி, கணவனும் மனைவியும் தீ வலம் வந்த பின், வான வெளியின் கீழே நின்று அருந்ததியை அண்ணாந்து பார்த்த பரம்பரைப் பண்பாட்டைத் தான்

அவன் மறப்பானா? கால விளக்கினை நல்லாசியும், அட்சதை மணிகளின் வாழ்த் தொலியும் இன்னமும் காதுகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

‘என் கனவு பலித்துவிட்டது. ஆஹா, என் கனவு பலித்து விட்டது. ஆமாம், என் கனவு பலித்து விட்டது...’

இவ்வாறு அவன் எண்ணற்ற தடவைகள் எண்ண மிட்டான். இதயக் களிப்பின் நிறைவுடன் அருகிருந்த துணையை நோக்கினான். எழிற் கன்னியின் கள்ள விழிப்பார்வையில் போதை தெரிந்தது, அவனது விழிகள் தட்டாமாலை சுற்றின. அந்த நோக்கில் போதமும் இருந்தது. அவனுடைய முகத்தில் ‘பிரதிபலிக்கப்பட்ட அறிவு’ பிரகாசித்தது.

மணமாலைகள் இரண்டும் தனித்தனியே உள்வீட்டுச் சுவர் ஆணிகளில் ஓய்வு பெற்றன.

கோசலை அம்மாளின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் இருந்தது. அவளுடைய அண்ணி மரகதவல்லி அம்மை கையில் ஏந்திய வெற்றிலைத் தட்டுடன் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தாள். ஐந்தாறு நிமிஷ நேரமாக நின்றதால், கால் கடுத்தது, வலது கைத் தட்டும் சுமையாக அமைந்தது. ஆகவே தாம்பூலத்தைக் கைமாற்றினாள். அப்போது தங்கக் கொலுசுகள் ஒன்றோடொன்று உரசிக் கொண்டன. அதன் விளைவால், மெல்லிய ஒலி மெள்ளப் புறப்பட்டு நின்றது.

கோசலை தலையை உயர்த்தினாள், விழி நீருக்கு வழிவிட்டாள். பெருமூச்சு வெளி வந்தது. மலர்ச்சிரிப்பு முகங்காட்டிற்று. கண்ணீர் கைவிரல்களுள் பதுங்கியது. கூடத்தில் விரித்திருந்த ரங்கூன் பாயில் மூன்று சொட்டுத் துளிகள் சிதறிக் கிடந்தன.

“வாங்க, அண்ணி!”

சிரிப்பின் இழைகளைப் பிரித்தெடுத்த வண்ணம், இடது கையிலிருந்த வெற்றிலைத் தட்டை வலது கைக்கு மாற்றி நீட்டினாள் மரகதவல்லி.

“பந்தியெல்லாம் முடிஞ்சிட்டுதுங்களா, அண்ணி?”

“ஆமாங்க!”

“எங்க சிந்தாமணி என்ன செய்யுதுங்க, கண்டங்களா?”

“உங்களோடதான் சாப்பிட்டுச்சு, இப்போ நம்ப தங்கமணிப் பாப்பாவோடு விளையாடிக்கிட்டிருக்குது!”

“அப்படியா?”

“ம்!”

“சிரிச்சுக்கிட்டுத்தானே இருக்குதுங்க!”

“ஓ”

“ஆமா, எங்க மேகலை எங்கே?”

“உங்க மருமகப் பொண்ணுதானே?”

“ஆமா, ஆமா..”

“காணலையே, கோசலை”

“என்ன அண்ணி, நிசமாகவா சொல்றீங்க? எங்கே போச்சுது எங்க மேகலை? வாங்க, வாங்க... போய்த் தேடலாம்”

“பதறாதீங்க கோசலை, எங்க மாப்பிள்ளை எங்கே? அதை முதலிலே சொல்லுங்க, நாத்தனாரே”

“உங்க மாப்பிள்ளை மாடியிலே இருப்பான்.”

“அப்ப உங்க மருமகனும்..”

மரகதவல்லி அறிமுகப்படுத்திய சிரிப்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டது கோசலை அம்மாளின் புன்னகை உதடுகள் அனுமதித்த இடைவெளியில் வெற்றிலைக் காவி படிந்த பற்கள் தெரிந்தன.

அதே சமயத்தில் மாடிப்படிகளின் வழியே இளம் ஜோடிச் சிரிப்பின் அலைகள் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தன.

சொல்லி வைத்தாற் போல அண்ணியும் நாத்தியும் தலைகளை உயர்த்திப் பார்த்தார்கள், பார்த்த சடுதியிலேயே தலைகள் தாழ்ந்து விடலாயின. இப்போது உதட்டுக் கரைகளிலே நமட்டுப் புன்முறுவல் பொன் ஒளி பரப்பியது.

“வெத்திலை போடுங்க, சம்பந்தி”

“என்ன அண்ணி, புதுசா சொந்தம் கொண்டாடுறீங்க?”

“உள்ள சொந்தம்தானே கோசலை?”

“ஆமா, உள்ளதைச் சொல்லித்தான் தெரியப்படுத்தணுமாக்கும்?”

“உங்க அண்ணன் அப்படிப்பட்ட நிலைக்குத்தானே நம்பனைக் கொண்டாரயிருந்தாங்க?”

“வாஸ்தவந்தான் அண்ணி. என்னமோ மலைக் கோட்டைப் பிள்ளையார் கடாட்சத்தினால் தான் எல்லாமே நல்லபடியாக முடிஞ்சிருக்குது. ஆதி காலந் தொட்டு நாம் பேசிக்கிடுவோமே, எங்க மாமல்லனுக்குத் தான், உங்க மேகலைன்னு, அப்படியே நடந்திட்டுது. கடவுள் துணையாலே அண்ணன் மனசு மாறுறதுக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. உங்களை நான் மறக்க முடியாதுங்க அண்ணி!”

“அப்படியெல்லாம் என்னைத் தூக்கிவைச்சுப் பேசாதீங்க, கோசலை, உண்மையை ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்லவேணுமானால். நாங்க தான் உங்களை மறக்க முடியாது பட்டணத்துப் படக் கம்பெனிக்காரன் பறிச்சுக் கிட்ட மானம் மரியாதையை நீங்கதானே திருப்பித் தந்தீங்க, கோசலை? உங்க குடும்பத்தை நானோ மேகலையோ இந்த ஜன்மத்திலே மறக்கவே முடியாது!”

உணர்ச்சிச் சுழிப்பின் காரணமாக சொற்கள் தெளிவிழந்து ஒலித்தன.

புருஷனைக் கண்டதும் எழுந்து சற்றே ஒதுங்கிய மரகதவல்லி உடனே தன் நாத்தனார் கோசலையின் பக்கத்தில் போய் நின்றாள். பெண்டிர் இருவரையும் அடுத்தடுத்துப்பார்த்தார் சோமசுந்தரம். பிறகு அவர் தம் தங்கை கோசலையை அண்டி, “நங்கச்சி நீங்க இரண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டிருந்தது என் காதுக்குக் கேட்டுது” என்று சொல்லி அத்துடன் பேச்சைத் துண்டித்து விட்டார்.

கோசலை அம்மாளின் நினைவுகள் கடந்த சில நாட்களைத் தாண்டின.

மேகலை தன் மகனுக்குக் கிடைக்கும் ‘லபிதம்’ இல்லையென்னும் உண்மையை ஜாதகம் அறிவித்த தருணத்திலேயே கோசலை அம்மாள் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுப் போக வேண்டுமென்று முடிவு செய்தாள். மறுகணம் சென்னைக்குப் போவதற்குப் பதிலாக திருச்சிக்கே போய் விடலாமோ என்ற ஒரு நினைவும் நெஞ்சில் நெளிந்தது. ‘சரி பார்க்கலாம்; எதற்கும் சிந்தாமணிப் பெண்ணைக் கலந்து முடிவு செய்துகொண்டால் போகிறது.’ என்பதாக

வும் ஒரு திட்டம் உருவெடுத்தது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் தான் மாமல்லன் தாயிடம் வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்தான். மேகலையின் திருமணம் முடியும்வரை அவள் அரியலூரில் இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் அவனுடைய விண்ணப்பத்தின் பொருள். கடைசியாக 'ம்' கொட்டினாள் அன்னை. தன் தடையன் வீட்டுப் பச்சைத்தண்ணீர் கூட பல்லில் படாதென சூளுரைக்கவும் அவள் மறக்கவில்லை.

ஆனால், பாசமும் சபதமும் 'ராசி' ஆகிவிட்டன. மேகலை மாமல்லன் இணையின் நல்லதிர்ஷ்டம்' சோம சுந்தரத்திற்குரிய சைகோன் சொத்துக்குத் தீவினை விளைந்தது. கடன் ரகசியத்துக்கும் காற்றுக்கும் ஏக சம்பந்தம் இருக்க வேண்டும். காற்றை எப்படி யாரும் அணை கட்டித் தேக்கிவிட இயலாதோ, அதே மாதிரி கடன் ரகசியத்தையும் ஒருவராலும் ஒளித்து வைக்க முடியாது. எப்படியோ செய்தி பட முதலாளிக்கு எட்டியது அப்பாவுக்குப் பணத்தில்தான் நாட்டம், இளவரசுப் பட்டம் திருமாறனுக்கோ மேகலையின் எழிற்கூட்டில் இஷ்டம், அப்பாவுக்குத்தான் இறுதி வெற்றி கிடைத்தது, தேதி வைத்த முகூர்த்தத்துக்கு ஒப்ப மறுத்து விட்டார் தனவந்தர்.

சோமசுந்தரத்துக்கு விஷயம் எட்டியது. தலையில் விழுந்த அடி அடிவயிற்றிலே வெடித்தது. 'ஐயோ, இப்ப நான் என்ன செய்யப் போறேன்?... ஊருக்காரங்க என்னைத் தூற்றப் போறாங்களே... பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் மேகலைக்குக் கிடைக்க வேணுமென்னுதானே முதலிலே பொருந்திப் போன மேகலை — மாமல்லன் ஜாதகத்தைப் பொருந்தலைன்னு கூட நான் பொய் சொல்ல வேண்டி வந்துச்சு! கடைசியிலே என்வினை என்னையே சுட்டுப்புடுச்சே?... என் தலைவிதியே என்னைக் குழி தோண்டிப் புதைச்சுடப் பார்க்குதே? ஈஸ்வரா, என் மானத்தைக் காப்பாற்று" என்று துதி பாடினார்.

அவருக்குப் புதிய யோசனை ஒன்றை அருளிணான் 'எல்லாம் வல்லவன்' தட்சணமே தங்கையிடம் ஓடி வந்தார். அவருடைய மதிப்பும் கௌரவமும் கோசலையின் தீர்ப்பில் இருப்பதை உணர்ந்தறிந்தவர் இல்லையா அவர்? "மேகலையை நீ தான் கோசலை உன் மருமகளாக ஏற்றுக்க வேணும்" என்று கண்ணீர் எச்சரிக்கையுடன் வேண்டினார். நடந்ததை ஆதியோடந்தமாகக் கூறினார். மன்னிப்பும் கேட்டார்.

கோசலை அம்மாளுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாகப் போய் விட்டது. மைந்தனின் கனவுக்கு முழு வடிவம் கொடுக்க வேண்டுமென்னும் ஒரே நினைவு அவருடைய வைராக் கியத்தைக் கூட இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைத்து விட்டது மணக்கோலம் பூண்ட ஒரே மகனைக் கண் பூத்துப் போகும் பரியந்தம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள் பெற்ற அன்னை.

சோமசுந்தரம், 'தங்கச்சி!' என்று நினைவுத் தந்தியைச் சுண்டி விட்டார்.

நின்று நிலைத்து விட்ட 'உண்மை' அவருக்குப் படித்துக் கொடுத்த பாடம் மனச்சாட்சியின் குரலாகும்! 'ஓம்' என்னும் இரட்டை எழுத்துக்களுக்குள் முடங்கினார் அவர்.

கோசலை அம்மாள் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள், கனவு கண்டு விழிப்பது போலவேயிருந்தது அவளுக்கு "போய்ப் படுத்துத் தூங்குங்க, அண்ணாச்சி, உடம்பு அலுப்பு அப்பத்தான் தீரும்" என்றாள் அவள். பிற்பகல்.

தொடர்ந்த பேச்சுக்கு இணைப்புக் கொடுக்க விரும்பவில்லை அவள் என்பதையும் அவர் யூகித்தார். 'ம்' என்று 'குள்' கொட்டி உயிர்த்தவாறு நடையைக் கடந்த போது தபால்காரர் வாசலில் காத்திருந்தார்.

பதிவு செய்யப் பெற்ற கடிதம் மாமல்லனுக்கு வந்திருந்தது.

சோமசுந்தரம் பையன் ஒருவனைப் பிடித்து மாப்பிள்ளையை அழைத்து வரச்செய்தார்.

மாமல்லன் கையெழுத்திட்டுக் கடிதத்தை வாங்கினான். 'அனுப்புதல்' என்னும் பகுதியில் திருமாறன் என்ற பெயரைக் கண்டதும் அவனுக்கு என்னவெல்லாமோ வினோதமான எண்ணங்கள் தோன்றிக் கூத்தாடத் தொடங்கின.

‘மாரணம்புகள் என்மீது வாரி வாரி வீச நீ—
கண்பாராயோ? வந்து சேராயோ?’

‘இரவே நீ ஓடோடி வா!’ என்று இதழோடு இதழ் அசைத்து மெளன மொழி மூலம் கேட்டுக் கொண்டது இயற்கை. இரவு வந்து சேர்ந்தது.

நிலவுக்கண்ணியை ஆசையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள் மேகலை, தோழி ஒருத்தி அவளுக்கு வேண்டாமா? அவளுக்குத் தோழியாக அமைய ஓடோடி வந்தவள் சிந்தாமணிதான்.

“மேகலை” என்று விளித்தாள் சிந்தாமணி.

மேகலை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள், கண் கடையில் மென்னகை படர்ந்திருந்தது.

“பால் சாப்பிடு, மேகலை”

வயிறு காலியாக இருந்த உண்மை அவளுக்கு நினைவூட்டப்பட்டது. காலையிலிருந்து மேகலை ‘நோன்பு இருந்தாள். தாலிகாக்க விரதம் காத்தாள், ‘மாங்கல்ய தாரணம்’ நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு பால் பழம் கொடுத்தார்கள் கணவன் மனைவி இருவரும் தனித்தனியே உட்கொண்டனர். உயிரும் உயிரும் இரண்டறக் கலக்க வேண்டுமென்பதற்கு முதல் சாதனையாக அமையவிருக்கும் எதிர்காலச் சடங்கை எண்ணினாள், வெட்கம் வெட்கமாக வந்தது. கணவன் சாப்பிட்ட எச்சிலைதான் உண்ண வேண்டுமென்ற நினைவு அவளுக்குப் புத்துணர்வு தந்தது.

“அத்தானுக்குப் பால் கொடுத்தாங்களா ?”

“அண்ணாவுக்குக் கொடுக்காமல் இருப்போமா ?”

சிந்தாமணியின் இதயத்திலிருந்து வெளியான ‘அண்ணா’ என்ற சொல் மேகலையின் உடம்பில் புல்லரிப்பை ஏற்படுத்தியது, முதன் முதலாக அவள் சிந்தாமணியை தன் அத்தையுடன் கண்டதையும் அதே சூட்டுடன் தன் அத்தானையும் பார்த்ததையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். அன்று சிந்தாமணியின் மீது அவளுக்கு இனம் தெரியாத பொறாமை உணர்ச்சி பிறந்தது. இன்று அந்த உணர்ச்சியில் சொல்லில் கட்டுப்படாத பாசம் கிளர்ந் தெழுந்தது.

மேகலை பால் அருந்தினாள், “ஆமா, இதோட சரியா? இல்லே, ராத்திரிச் சாப்பாடு கிடைக்குமா?” என்று கேட்டாள்.

“சாப்பாடு உண்டு...உண்டு. அண்ணனும் நீங்களும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து சாப்பிட்டாகணுமாக்கும்!”

“அப்படியா? ...ஒண்ணாவா உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம்?”

“ஆமா...ஆமா!”

மேகலை “ம்...!”

“ஆனா, ஒண்ணு...!”

“என்ன சிந்தாமணி?”

“நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இப்ப நடக்காது. அண்ணா சாப்பிட்ட மிச்சம் இன்னிக்கு உங்களுக்கு அவ்வளவு லகுவினே கிடைக்காதாக்கும். அந்த பாக்யம் கிடைக்க இன்னும் ஏழெட்டு நாள் பொறுமையாயிருக்க வேணும்...!”

பின் கட்டில் தனித்திருந்த அவர்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் பேசிவிட முடியாதல்லவா? எனவே அப்போதைய உரையாடலுக்கு முற்றுப்புள்ளியிட எண்ணிய மேகலை ஸ்டூலில் கிடந்த புத்தகத்தைப் புரட்டினாள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி பரீட்சைக்குப் படித்தது.

மௌனம் பொல்லாதது. ஆகவே மேகலையை அண்டிய சிந்தாமணி அவளிடம் காதோடு காது சேர்த்து ரகசியம் ஒன்றை வெளியிட்டாள். மறுகணம் மேகலையின் அழகு முசுப்பரப்பில் நாணம் கண் திறந்தது. முத்துப் பற்கள் முத்து நகை சிந்தின. “போ, சிந்தாமணி....நீ என்னை கேலி பண்ணுகிறாய்.”

முப்பழமும் சோறும் தலை வாழை இலையில் பரிமாறப் பட்டிருந்தன. மாப்பிள்ளைக் கோலம் மெருகிட, மாமல்லன் சம்மணம் கோலி உட்கார்ந்திருந்தான். மெட்டி மெட்டு இசைக்கக் கேட்டான். கண்டான், வளர்பிறையை ‘தன்னக்கட்டி’ப் போய்வரச் சொன்னான் அவன். பிற்பாடு தான் மேகலையை கண் கூட்டுக்குள் பிடித்துப் போட மனம் இசைந்தது. மேகலைதானா அவள்? மைதவழ் விழிகளிலே மதர்ப்பு. மெய் விளையாடும் உள்ளத்திலே இன்ப வேதனை. பண் அமைத்த வாய் மடலில் பனி சேர்த்த சுவை. தாலிக் கூறை. முகூர்த்த ரவிக்கை, நெற்றியில் திலகம் அணி செய் நகைகள், அந்தம் பதிந்த அலங்காரம்! ஆமாம் மேகலையே தான்!

வேண்ணெய் உருகினால்தான் மணக்கும். ஆனால் மேகலையோ நினைவிலும் உருவிலும் மணம் பரப்பினாள்!

நெய்யும் கையுமாக வந்தான் பூவை, சுடு சோற்றில் உருகின நெய் ஓடியபோது, மேகலையின் கை இனித்தது. கொம்புத்தேன்! அவள் அவனை விழி உயர்த்தி நோக்க நாணினாள். அவனுக்கும் வெட்கம் ‘கட்டுச் சோறு

கட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தது. தென்றல் சுமந்த இதயத்தில் புலம்பு முத்து தென்பட்டது. திருமாறனின் 'உருத்தெரியா உருவம்' தென்பட்டது. மேகலையின் மார்பகத்தில் தாலியுடன் கொஞ்சியது வைர அட்டிகை அவனுடைய இடது கை விரலொன்றில் வைர மோதிரம் பிரகாசித்தது. சில நாட்களுக்கு முன் அவனுக்கு வந்த திருமாறனின்பதிவுக் கடிதம் தெரிந்தது.

“அன்பு மிகுந்த உயிர்த் தோழன் மாமல்லனுக்கு, திருமாறனை உனக்குப் பிடிக்காத நாட்கள் சமீபத்தில் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் என்றென்றும் நீ என் உயிர் போன்றவன். அன்புக்கும் நட்புக்கும் மதிப்புக்கொடுப்பதுடன் நிற்பவனல்ல நான், அவை இரண்டையும் இணைத்து சோதனை செய்து பார்க்கும் தனி மனிதன் நான். பைத்தியக்காரன் என்று சொல்லும் உலகம்.

“மாமல்லன், என்னை நீ நம்பு! ‘உன்னுடைய பாவை மேகலை என்பதை சிந்தாமணி மூலம் கேள்விப்பட்ட மறுகண்மே, என் நெஞ்சிலிருந்து மேகலையை இறக்கி விட்டேன், அழைப்பிதழில் என் பெயர் இருக்கும் இடத்தில் உன் பெயர் அழகு காட்டச் செய்தேன். தியாகத்தை கதைகளிலே, சினிமாப் படங்களிலே மட்டுந்தான் நான் சந்தித்திருக்கின்றேன். இன்று அந்தத் தியாகத்தை நிதர்சனமாக உணரவும், உணர்த்தவும் முடிந்திருக்கிறது.

என் பெயருக்கு உள்ள நிதிக்குப் பயன் கிடைக்க வேண்டுமல்லவா? வைர அட்டிகை ஒன்று தொடர்கிறது. இது என் அண்ணியார் திருமதி மேகலை அவர்களுக்கு மைத்துனனின் பரிசை மறுக்க யாருக்கும் அதிகாரம் கிடையாது ஜாக்கிரதை! அண்ணனுக்கும் ஒரு பரிசு கிடைக்கும். தோழனைவிட அண்ணனாக நீ அமைவதில் தான் எனக்கு ஆனந்தம்.

‘பெண் அழைப்பு’க்கு எப்போது நாள் பாரிக்கப் பட்டிருக்கிறது?

உன் திருமாறனுக்கு விருந்து சாப்பாடு வேண்டுமாம்!
அன்பின் அடிமை,
திருமாறன்.’

அவனுக்குச் சுவ நினைவை ஈந்தவள் மேகலை துணைவன் உண்டான், உண்ட எச்சில் இலையில் துணைவி உண்டாள். தாம்பூலம் மடித்துக் கொடுத்தாள். வெண்பற்கள் சாயம் பூசிக்கொண்டன. மாடி முகப்பில் காற்றாட வந்து நின்றான், கீழே, பைத்தியக்காரன் போன்றிருந்த ஒருவனுடன் சிந்தாமணி உரையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். திடுக்கிட்டது நெஞ்சம். மாடிப்படியை ஊட்டு இறங்கிக் கீழே போக எண்ணினான் மாமல்லன், ஆனால் கதவுகள் தாழிடப்பட்டிருந்தன.

பாரதி வாய் திறந்தார்.

மாரனம்புகளென்மீது வாரி வாரி வீச—நீ

கண் பாராயோ? வந்து சேராயோ :

அப்போது அவனுக்கு ‘இன்று முதல் இரவு!’ என்ற நினைவு பளிச்சிட்டது!

நல்லது தீயது நாமறியோம், அன்னை
நல்லது நாட்டுக, தீமையை ஒட்டுக!"

மேகலை நெடி துயிர்த்தாள். எதிரில் நின்று
கொண்டிருந்த முன்பின் தெரியாத அந்த ஆடவனை
ஏறிட்டுப் பார்க்க அஞ்சினாள்.

“யார் இந்த மனிதர்?... பார்த்தால் பைத்தியமாகத்
தோன்றுகிறதே?... இதுவரை இவர் பைத்தியமாக இயங்கி
இருக்கிறார், இப்பொழுது யாரைக் கிறுக்காக்கத்
தோன்றியிருக்கிறாரோ இந்த மகானுபாவர்? மாடி
யிலிருந்து நான் வந்ததும் இவர் இங்கே படுத்திருந்தாரே?
யார் இவர்? நேற்றிரவு இங்கு தங்க இவருக்கு எங்கிருந்து
உரிமை கிடைத்தது? யார் உரிமை கொடுத்தார்கள்?
அப்பாவுக்கு தெரிந்தவரா?... இருக்க முடியாது!...
அத்தானுக்கு வேண்டியவரோ?... அப்படியும் இராது
அத்தான்... ராத்திரி.. சொல்லவில்லையே!... அப்பா
எழுந்து விடுவார்களே? அத்தான் கூட மாடியிலிருந்து
வரும் நேரமாகி விட்டதே? ஆண்டவனே, யார் இவர்?...

மேகலை மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று
விளங்காமல் திணறினாள். மாடிப் படிகளில் பாதச்
சுவடுகள் பதியும் அரவம் கேட்டது. ‘ஐயோ... அத்தான்!’
என்று அல்லாடினாள்.

‘ஐயா, உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியம் கெடைக்கும்.
தயவு செஞ்சு இங்கிருந்து இப்பவே நகர்ந்திடுங்க!’ என்று
வேண்டினாள் அவள்.

அவன் ஆடவில்லை ; அசையவில்லை. சுற்றும் முற்றும் திரும்பினாள் அவள். கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த மூங்கில் கழியை கவனித்து எடுத்து வந்து, அதைக்கொண்டு அந்த வாலிபனை உங்கிருந்து விரட்ட யத்தனம் செய்யத் தொடங்கின சமயத்தில்தான் “மேகலை!” என்ற கூப்பாடு விழுந்தது.

குரலுக்குடையவன் மாமல்லன் என்பதை உணர்ந்தாள் அவள். கைகம்பு நழுவினது. நாலு தப்படி தள்ளி நின்றாள் மேகலை.

அந்த அதிசய மனிதனை அவர்கள் இருவரையும் விழி பிதுங்கப் பார்த்தான்.

மாமல்லன் அவ்வாலிபனை ஆழ்ந்து நிலைத்த கண் களால் ஊடுருவினான். ‘யார் இந்த ஆள்?’ என்ற கேள்வி புறப்பட்டு எதிரொலித்தது. அதற்குள் அவனுடைய நினைவில் வேறொரு எண்ணம் பளிச்சென்று மின்னியது. ‘சிந்தாமணி ராத்திரி பேசிக்கிட்டிருந்தது இவனோடுதான் போல!’ என்று எண்ணிக் கொண்டான் - பிறகு அவனை நெருங்கினான். “நீங்கள்?....” என்றான்.

‘நீங்கள்?’ என்ற கேள்விக் குறியைத் தாங்கிக்கொண்டு சிரித்தான் அவன்—ஊர் பேர் தெரியாத அவன்.

மறுபடி அதே வினா நீண்டது. “நீங்கள் !”

“என் அத்தான் அவர் !”

மாமல்லன் விசுக்கெனத் தலையைத் திருப்பினான்.

சிந்தாமணி !

“சிந்தாமணி, உன் அத்தான் இவர்தானா?”

நேத்திரங்கள் உருண்டோடவிட்ட நீர்த்துளிகள் “ம்!” கொட்டின.

இரண்டு, மூன்று வினாடி நேரம் மாமல்லன் வாயடைத்துப் போனான். நல்ல மூச்சு வந்தவுடன் 'சிந்தாமணி, உன் அத்தானைக் குளித்து முழுகச் சொல், பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு அப்புறம் மற்ற வீஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலாம்!' என்று தெரிவித்தான்.

காலைப் பலகாரம் முடிந்தது. மாமல்லன் காப்பித் தம்ளரைக் கீழே வைக்கப் போனான், அதற்குள் மேகலை ஓடிவந்து அதை வாங்கிக் கொண்டாள் குறிச்சியில் அமர்ந்திருந்த அந்த இளைஞன் சூன்யவெளியில் பாதிப் பார்வையையும், சூடுபறந்த காப்பியில் கால்வாசிக் கண்ணோட்டத்தையும் பதித்தவாறு இருந்தான். எஞ்சிய திருஷ்டி மிஞ்சிய காப்பியில் நிலைத்து விட்டது.

“காப்பியைக் குடியுங்க!” என்றாள் சிந்தாமணி.

அவள் 'மடக் மடக்' கென்று ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தான். தம்ளரை வாங்க இவள் கையேந்தினாள். அவனுடைய கண்கள் இரண்டும் சிந்தாமணியையும் மாமல்லனையும் கூறு போட்டுக் கொண்டிருந்தன,

கண் முன் காணப்பட்ட காட்சியில் கருத்து வைத்த வண்ணம் எட்டி நின்று பார்வையை எட்டவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மேகலை அவளுக்கு அருகில் கோசலை அம்மாள் நின்றாள்

புதிய யுவன் இருப்பிடத்திலிருந்து பெயர்த்தெழுந்தான், பிரயாணப்பை ககீகத்துக்குத் தாவிற்று.

மாமல்லன் எழுந்தான். எழுந்து முன்னே நடந்தான். சில நிமிஷப் பொழுதுக்கு முன்னதாக சிந்தாமணி விரைந்து வந்து தன்னிடம் கூறிய வார்த்தைகள் சிவிர்த்தெழுத் தொடங்கின. 'இந்த குலோத்துங்கன் சிந்தாமணிக்கு

அத்தான் முறையாம், ஆனால் பாவம், இவனுக்கு புத்தி சுவாதீனம் இல்லையாம்! — முதன் முறை இவ்வார்த்தைகளை எண்ண முடிந்த அளவுக்கு இரண்டாம் தடவை அவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்க மாமல்லனுக்கு தெம்பு ஊறவில்லை. சிந்தாமணி சொல்லியபோது அவள் குரல் கம்மியதையும் கண்கள் கலங்கி வந்ததையும் அவனால் உணர முடிந்தது. என்றோ ஒரு நாள் பத்திரிகையில் வாசித்த செய்தியை அப்பொழுது அவன் நினைவு கூர்ந்தான். தான் காதலித்த பெண்ணை அடைய முடியாததனால் நற்புத்தி இழந்து தவித்துக் கொண்டிருக்கும் இளைஞன் ஒருவன் தன் ஆசைக்கீளியின் அழகு முகத்தைக் கண்ட கண்ட சுவர்களிலே கண்ட கண்ட கோணங்களில் வரைந்து திரிந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் படித்திருந்தான். அந்த வாலிபனின் பெயரை அவன் நினைவு படுத்திக் கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டான், இயலாமல் போய்விட்டது. அந்த நாளிலே மணிமேகலை வசமிருந்த அமுதசுரப்போல இந்த நாளில் நம் மனித மனங்கள் அடையந்து விடுமானால், உள்ள உள்ளக் குறையாமல் துள்ளித் துள்ளி ஓடி வருமே பழைய நினைவுகள்.

அதே தருணத்தில் மாமல்லனுக்கு இன்னொரு சிந்தனையும் பொறி தட்டியது. ஒருநாள் அலுவலகத்துக்குச் சென்று கொண்டிருக்கையில், வழிச்சுவரில் கிறுக்கியவாறிருந்த பைத்தியக்காரன் ஒருவனைக் கண்டானல்லவா?— அதுதான்மேற்படி சிந்தனை! தொலைதூரம் இருந்துபார்த்த அவ்வுருவத்தைக் கொண்டு அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாதுதான். ஆனாலும் அவன் எண்ணாமல் இருக்க முடியுமா? அவன் 'அந்த ஆள்தான் குலோத்துங்கனோ?' என்பதாக மீண்டும் குழப்பினான். சிந்தாமணி தன் நினைவு இன்றி வெட்டுண்ட மரம்போல மயங்கி விழுந்த தற்கு ஆணி வேராகயிருந்த காரணத்தைத் தெரிவித்த பழைய பத்திரிகைச் செய்தியும் அவனுக்குப் புதிதல்லவே!

மாமல்லன் ஆழ்ந்து நோக்கினான். குலோத்துங்கனின் வலது கால் கட்டை விரல் சிமெண்டுத் தரையில் உரசிக் கொண்டிருந்தது, மாமல்லனின் இதயத்தில் எண்ணெவல்லா மோ சந்தேகங்கள் முளை விட்டுக் கிளப்பின.

‘குலோத்துங்கன் ஏன் இப்படி. மாறினான்? சித்தம் தடுமறியதால்தான் சிந்தனையும் தடுமாறி விட்டதா? ஏன் இத்தகைய மாறுதல் நிகழவேண்டும்? இவ்வளவு நாட்களாக குலோத்துங்கனைப் பற்றி, சிந்தாமணி மூச்சுக் கூட விடவில்லையே. ஏன்? இவ்வளவு நாளாக இவன் இப்படி நாடோடியாக, சுய சிந்தனை தப்பியவனாகச் சூற்றுகிறான்? சிந்தாமணியின் அத்தான்தான் இவன் என்பது வாஸ்தவமாக இருக்குமல்லவா? அப்படியானால் இவனே அவளுடைய நிரந்தரமான அத்தானாகவும் வாய்த்து விடுவானா?’

தாரணியின் பாகத்தில் பம்பரத்தைச் சுழலவிட்ட பிறகு தனித்துக் கிடக்கும் பம்பரக் கயிறு போன்று மாமல்லன் திக்குதிசை புலப்படாமல் மயக்க நிலையில் நின்றான், அவனைக் குழப்பிய குலோத்துங்கன் புறப்படத் துடித்தான். பாதங்கள் நடைபயிலத் துடித்தன.

“குலோத்துங்கன்!”

‘ஐயா....!’

நல்ல மனிதன்போல பதில் சொன்னவன் குலோத்துங்கன் ‘ஐயா’ என்னும் சொல் வெளிவந்த பின்னருங்கூட, இதழோரத்துக் கனிவுச் சிரிப்பு மாற்றுக் குறையாத தங்கமென ஒளிவிட்டது.

“குலோத்துங்கன், கொஞ்ச நேரம் மேலே வருகிறீர்களா?”

“ஏன் நான் தேடி வந்த செல்வப் பசங்களிளி மாடியில் தான் இருக்கிறதா?”

“அண்ணாவோடு போங்க, அத்தான்!”, என்று கூறினாள் சிந்தாமணி.

குலோத்துங்கன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை ஆனால் அவளது காதுகளில் அவனை சிரிப்பைக் கொட்டினான்!

தன்னை ஈன்றவரும் தன் உயிரின் மறு பாதியைப் பெற்றவரும் சமையல் அறைக்கதவு வழியே கண் பதித்துக் கொண்டிருப்பதை மாமல்லன் கண்டு கொண்டான்.

வினாடிப் பொழுதிற்கு முன் இருந்த தெளிவு இப்பொழுது குலோத்துங்கனிடமிருந்து விடை பெற்றிருந்தது.

துன்பம், புயல், குழப்பம் இவையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வருவது கிடையாது. அம்மாதிரியேதான் போகும் போதும் பயணம் சொல்லிப் பிரிவதில்லை.

மேகலைப் பெண்ணின் தளிக்கரம் பிடித்துத்தன் கையால் வாசமுள்ள பூச்சூட்டுவதற்குள் பட்ட பாட்டை எண்ணினான் மாமல்லன். ‘காதல், கனவு, வாழ்க்கை இந்த மூன்றும் விசித்திரமாகத்தான் அமைந்து விடுகின்றன. எனக்குரிய முறைமைப் பெண்ணை எனக்குரிவளாக ஆக்கிக் கொள்வதற்குள் நான் எத்தனை போராட்டங்களைச் சமாளித்தேன்...? அது போலத்தான் இப்போது குலோத்துங்கனின் நிலையும் அமைந்திருக்கிறதோ? ஆம், அவ்வாறுதான் இருக்கும்!’ என்ற சிந்தனையும் ஏற்பட்டது.

மேகலை காத்துத் தவம் கிடந்தாள். மாமல்லனுக்காகவே! இதோ, இந்தக் குலோத்துங்கனுக்காகவே சிந்தாமணி காத்து தவம் செய்கின்றாள்!

ரண சிகிச்சையின் முடிவைத் தெரிந்து கொள்வதற்குள் உற்றாரின் உயிர் ஊசலாடும். நிலையும் இதுதான்.

ஆம், மாமல்லன் எண்ணியது இப்படித்தான். 'தம்பி, அடுத்த வாரம் நாமெல்லாரும் பட்டணத்துக்குப் போனதும், முதல் வேலையாக நம்ம சிந்தாமணியோடு அத்தானைத் தேடிப் பிடித்து அவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் செஞ்சிடணும்!' என வெளியிட்ட தன் அண்ணையின் பேச்சும் சமயம் பார்த்துக் கடன் ஆற்றியது.

சிந்தாமணியின் நெடுந்தவம் பலிக்கும் நேரம் வந்து விட்டதா? உமையவளின் கனவை நனவாக்க ஓடோடி வந்த சிவபெருமானைப் போல சிந்தாமணி இருக்கும் இடம் நாடி வந்திருக்கிறானே குலோத்துங்கன்...?

குலோத்துங்கனும் சிந்தாமணியும் திருமணக் கோலம் பூண்டு மகிழும் நிகழ்ச்சியினை மனத்திரையில் சித்திர மாக்கிப் பார்த்தான் அவன். கற்பனையின் எழிலும் இன்பமும் அற்புதம் தான்!

ஓசை அலைக்குத் தாலாட்டுப் பாடவென்று மாயமாகத் தோன்றிய திங்களின் ஆனந்தத்துக்கு அவனுடைய மகிழ்ச்சி குறைந்ததன்று.

'தன் காதலி மாடியில் இருக்கிறாளா வென்று கேட்டானே குலோத்துங்கன்?... அப்படியென்றால்... சிந்தாமணியை இவன் உணரும் சக்தி பெறவில்லையா? சித்த பேதம் அவனது இன்ப நினைவையும் பேதலிக்கச் செய்து விட்டது போலும். நானும் கவனித்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். ஒரு கணம் காணப்படும் தெளிவு மறுகணம் இல்லையே? சென்னைக்குப் போனதும், குலோத்துங்கனுக்குச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டும். சிந்தாமணியின் வாழ்வில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும்'—மாமல்லன் தன்னையே மறந்து புண்ணகை

புரிந்தான். சுய நலம் காட்டாத உள்ள நிறைவு தியாகப் பண்பில் விளைந்திட முடியும். தீமையை விலக்கி நன்மையை செய்து காட்டுவது பிறவிப் பயனாக அமைந்தால் மட்டுமே வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளதாக விளங்க முடியும்.

மாடிக்குச் சென்றார்கள் மாமல்லனும் குலோத்துங்கனும். தருணம் குறி பார்க்கப்பட்டது. அதற்குள் இளைஞனின் கண்கள் ஒன்றோடொன்று பொருதத் தொடங்கின.

மாடியில் திரைப்படக் காதலர்களின் படங்கள் சில காட்சியளித்தன. முதல் இரவின் இனியக் கனவுக் காட்சிகள் ஏடு விரித்தன. இளவேனில் மாளிகையில் அமர்ந்திருப்பதாகப்பட்டது, தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டான். அவன் குலோத்துங்கன் அல்ல!—மாமல்லன்!

‘வருண குலாதித்தன் மட’லின் மூன்றாவது இதழ் புரட்டப்பட்டது.

‘தேனே! மதன திரவியமே! செங்கமல

மானே! அறுராக வல்லியே!’

மேகலையின் மோகன பிம்பம் அணு அணுவாக மறைந்த போது, மாமல்லனிடம் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து நீட்டி அணு அணுவாக எழிற் கோலம் சேர்த்தாள் மேகலை.

அவள் கண் திறந்து இதழ் குவித்தாள். மூக்குத்தி சிரித்தது. அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலிருந்தது. நான்கு சுவர்களுக்கு உள்ளே விழிகளை மேய விட்டான். அவளும் தான். குலோத்துங்கன் இந்நேரம் எந்த உலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறானோ? திரும்பியும் அவளைப்

பார்த்தான். மாமல்லனுக்கு ஏதோ ஞாபகம் கிளர்ந்தெழுந்தது. வெட்கம் வந்து சேர்ந்தது.

“மேகலை அடுத்த வாரம் நாம் பட்டணத்துக்கு புறப்படுகிறோம்!”

“ம்!”

இது கடிதம்;

“... உன் அன்புக் கடிதம் என் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீரை வரவழைத்தது. என் பாக்கியம் பலனுள்ளது. உங்கள் இருவருக்கும் என் விருந்து காத்திருக்கிறது. அது போல, நீயும் எனக்கு விருந்து வைக்க வேண்டாமா? இந்த வாய்ப்பு கூட உன் கையில் தான் இருக்கிறது. சிந்தாமணி திருமாறனாக முடியுமல்லவா?

திருமாறன்.”

அவனுக்கு இக்கடிதம் அதிர்ச்சி தந்தது. காரில் வீஜயம் செய்த திருமாறனின் போக்கையும் சமீபத்தில் அவன் அனுப்பி வைத்த தங்கப் பரிசுகளையும், இப்போது அவன் முன் வைத்துள்ள கோரிக்கையையும் எண்ணலானான். இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் தவித்த மனம். அம்பிகையின் அருளை வேண்டினான்.

“நல்லது, தீயது நமக்கெப்படித் தெரிய முடியும்? எல்லாம் அன்னையின் கருத்துக்குள்ளிலவா புதைந்திருக்கிறது! கடவுளே, எனக்கு நல்ல வழி காட்டு என்று பெருமூச் செறிந்தவாறு, மாமல்லன் எழுந்தான். குலோத்துங்கனுக்கு அருகாமையில் கிடந்த அவன் வீரல்கள் விளையாடின. கோடுகள் உருவாக்கிய சித்திரங்களில் சில பலவாகிக் காணப்பட்டன. வகை வகையான பெண்கள்: கடைசியாக கிடைத்தது ஒரு நிழற் படம்! கூர்ந்து நோக்கினான் மாமல்லன். பிஞ்சப் பிராயத்து ஜோடி ஒன்று இருந்தது. குலோத்துங்கனை இனம் காண முடிந்தது. உடன் இருந்த சிறுமி அவன் முன் ஆல வட்டம் சுற்றினாள்.

‘மேகலையல்லவா?’

உள் நெஞ்சம் எழுப்பிய கேள்வி உலகத்தின் வெளி யெங்கணும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது !

“மேகலை ! மேகலை ! மேகலை !

பதை பதைத்துப் பறந்து வந்த பைங்கிளி மேகலை ஆடாப்பதுமையாகச் சமைந்து நின்றாள் !....

கூண்டுக் கிளியினை போல் — தனிமை
கொண்டு மிகவும் நொந்தேன் !'

“மேகலை ! .. மேகலை ! மேகலை ! ..”

அழைத்தவன் ஆடும் பதுமை ஆனான், அழைக்கப் பட்டவள் மாமல்லன் மூச்சுப் படும் வண்ணம் சார்ந்து நின்றாள். வந்த சடுதியில் சரிந்து விழுத் துடித்துக் கொண்டிருந்த மார்புச் சேலையை கவனிக்கவில்லை. மேகலையின் நோக்கம் கொண்டவனின் குழப்பத்துக்குரிய காரணத்தைச் சல்லடை போட்டுச் சலித்தது. அவள் நோக்கு, வேர்வை வெள்ளத்தில் உழப்பி விட்டிருந்த கணவரையே சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தது.

“அத்தான் !” என்று மேகலை கூப்பிட்டாள்.

மாமல்லனின் உடலில் ஏற்பட்ட மின் அதிர்ச்சி மட்டுப் பட்டது, ஏறிட்டு விழித்தான். மேகலையின் மலர் விழிகள் தன்னை எங்கோ தூக்கிச் செல்வதாக அவன் உணர்ந்தான். அவளது தேன்சுவை இதழ்கள் அவனை எங்கோ அழைப்பது போன்று இருந்தது வியர்வை கொட்டினால் காய்ச்சல் விட்டு விடும் என்பார்கள். அவனுக்கு மேனி முழுவதும் நீர் மணிகள் முத்துக் கோத்தன. அப்படியானால், மன நோவு பறந்து விட்டதா? கண்களைக் கசக்கினான். வலது கை உள்ளங்கையில் இருந்த அந்தப் புடைப்படம் அவனுடைய பார்வைக்கு மறுபடியும் திரை போட்டது. தாழ்வாய்க் கட்டையில்

துளிர்ந்திருந்த திவலைகளைத் துடைத்தான். நிழற் படம் நினைவைத் துறக்க மறுத்தது. நெஞ்சைத் தொட்ட விரல்கள் தீயாகப் பொசுக்கின. நெஞ்சம் தொட்டவள் தஞ்சமென நின்று கொண்டேயிருந்தாள். உள்ளத்தில் உண்டான நடுக்கம் ரத்த நாளங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நடுங்க வைத்தது உள்ளங்கையிலிருந்த உருவப்படம் தரையில் விழுந்தது.

“என்ன அது, அத்தான்” என்று மேகலை கேட்ட வண்ணம் கீழே குனிந்தாள்.

அதற்குள் மாமல்லனின் சிந்தையில்; சிந்தனை யொன்று தோன்றியது. உடனே அதைக் கையில் எடுத்து விட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை...ஒன்றுமில்லை!” என்று மழுப்பினான்.

“நல்ல வேளை, நான் பிழைத்தேன்!” என்று நிம்மதி பெற்றது நெடு மூச்சு.

“என்னைக் கண்டு கொண்டாயா? ஆஹா, என்னைத் தேடி வந்து விட்டாயா?” என்ற குரல் கேட்டது. மாமல்லனும் மேகலையும் ஏக காலத்தில் ஒரே திசையில் திரும்பினார்கள். படுத்திருந்த குலோத்துங்கன் கனவு கண்டு விழிப்பவன் போல எழுந்தான், சற்று முன் பேசிய மாதிரி இரண்டாந் தடவையும் பேசினான். ‘விருந்தினன்’.

ஒலித்த வார்த்தைகள் உள் மனத்தில் சிலையோடிக்கிடக்க, வடித்த சிலையென மேகலை மலைத்து நின்றாள்.

“நீ கீழே போயேன், மேகலை!” என்று இரைச்சல் போட்டான் மாமல்லன்.

கனிவு மொழியன்றிக் கூடுஞ் சொல் எதையும் கேட்டிராத செவிகள் அவள் சார்பில் வருந்தின. சோற்றுக் கையினால் வலது கன்னத்தைத் தாங்கியபடி அவள் படியிறங்கிவிட்டதை மாடிப் படிகளில் பதிந்து விலகிய மெட்டியொலி அறிவித்தது.

மனத்தின் நுண்ணறிவு தடம் புரண்டு விட்டதாக ஓர் உணர்வு மாமல்லனுள் சிலிர்த்தெழத் தொடங்கியது.

கண்களை மலர மலர விழித்தவாறு நின்ற குலோத்துங்கனின் பித்தம் தெளிந்து விட்டது போலத் தெரிந்தது.

“ஐயா....ஐயா....அது என் உருவப்படம்”.

முன்னாடி வந்த குலோத்துங்கனின் கைக்கு முன்னோடியாகத் தூது வந்த சொற்கள் இவை.

எடுத்த படத்தைச் சட்டைப் பைக்குள்ளே திணித்தான் மாமல்லன். வலது கைவிரல்கள் சட்டையின் கழுத்துப் பட்டையை நெருடிக் கொண்டிருந்தன.

“என் படத்தை கொடுங்க, ஐயா!” என்று மீண்டும் நினைவுக் குறிப்பை வெளியிட்டான் குலோத்துங்கன்.

மாமல்லன் எதையும் சட்டை செய்யவில்லை சட்டையில் விளையாடிய விரல்கள் சுருள் அலைபடிந்த தலைமயிரை மேலும் சுருட்டியவாறு இருந்தன.

பறந்து சென்ற பைங்கிளியின் இதயத்துள் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து அவளது தூய்மைக்குத் தீக்குளிச் சோதனை நடத்த முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த மாமல்லன், எதிரே எழுந்து நின்ற குலோத்துங்கனின் வேண்டுகோளை காதுகளில் தேக்காமல், தன் போக்கில் மாடிக்கைபிடிச்

சுவரூகில் வந்து நின்று மண்ணை நோக்கினான். மை இருட்டைப் பொட்டாக்கி நிலமடந்தை பேசா மடந்தை யாய்த் திகழ்வதாகப்பட்டது. வீண்ணைச் சாடியது நுட்பப் பார்வை. அலைந்த கங்குலிண் கங்கிலே மேகலை அமர்ந்து குறுஞ் சிரிப்பின் நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டிருந் தான்.

“அள்ளாம கொறையாது, சொல்லாம பொறக்காது!”

தெருவிலே நடமாடிச் சென்றவர்கள் பேசிக்கொண்டு போனார்கள். சந்தைக்கு வந்தவர்கள். வழித்தூணைக்கும் ஆட்கள் கிடைத்தனர். வெறும் வாயில் பிடி அவலைப் போட்டார்கள். சொற்கள் அவனுடைய பிடரியை விளையாட்டுப் பலகையாக்கி சொக்கட்டான் ஆடின ஏறு முகத்திலிருந்த வெய்யில் நெற்றிப் பொட்டைத் தட்டி உடைத்தது. மேகலை, உனக்கு குலோத்துங்கனை அறிமுகம் உண்டோ? பிஞ்சுப் பிராயத்திலேயே அவன் நெஞ்சை நீ அறிந்தவளா? பின், ஏன் என்னிடம் இவனைப் பற்றி இதுவரை எதுவும் சொல்லவில்லை? உன் நெஞ்சத்தை நீ தாழிட்டுக் கொண்டு, நாண் உன் வாய்ப் பூட்டை உடைத்தால், உண்மையின் நெஞ்சம் எனக்கு எவ்வாறு தெரியும்? ஐயம் ஒரு பேய், முண் பின் ஆராய்ச்சியின்றி அதை அண்டியவர்களை அது ஆட்டிப் படைத்த கதையை செய்தித் தாள்களிலே, சஞ்சிகை களிலே, திரைகளிலே நாண் கண்டவண்தான். ஆற அமரச் சிந்தித்து ஒரு முடிவு செய்யத் தவறமாட்டேன்!

தன் தோளைப் பிடித்து உலுக்கிய கையை விடுவித்து விட்டு, மாமல்லன் தலையை திருப்பியபோது, எக்காள மிட்டுச் சிரித்த வண்ணம் குலோத்துங்கன் தெளிவான முகத்தோடு நிற்பதை அறிந்தான்.

“ஐயா, அந்தப் படத்தை தயவு செய்து என்னிடம் கொடுத்து விடமாட்டீர்களா? அது என்னிடம் இருந்தால் தான், என்கை உயிர் உடம்பில் தரிக்கும்!”

‘ச்சீ!’ என்று உஜுமினான், கைகளை ஓங்கினான் மாமல்லன். ஓங்கிய கைகள் இறங்குவதற்குள், “அண்ணா!” என்று கூச்சலிட்டு ஓடி வந்தாள் சிந்தாமணி.

செய்வதை அறியாமல் அப்படியே நின்றான் மாமல்லன். சண் சிமிட்டும் நேரம் மறைந்திருக்கும் உடனே அவன் தன் அறைக்குள் ஓடிச்சென்று கதவுகளைத் தாழிட்டு பத்திரமாக மூடிக்கொண்டான்.

ஊம்மல் ஒலி மட்டும் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சோளியின் நிறம் கறுப்பு, நல்ல கறுப்பு, தன்மை பட்டு. அடையாளம்; சுற்றிலும் வெண் புள்ளிகளை இடைவிட்டு மையத்தில் வட்ட நிலாச் சித்திரங்கள் பின்னப்பட்டிருந்தன. வான மடந்தையும் மேகலையை ஒப்பத்தான் தோற்ற மளித்தாள். மாடிப்படிகளின் வரிசை எண்களில் அவள் கருத்து ஊன்றியிருந்தது, குங்குமப்பூ, பனங்கற்கண்டு, ஏலக் காய் ஆகியவற்றின் கூட்டுறவில் சாய்ச்சப்பட்ட பசும்பால் வெள்ளிக் குவளையில் தயாராகயிருந்தது. ஆவி பறந்த பாலின் சூடு ஆறி விடாமலிருக்க, சின்னத் தட்டொன்று அதன் வாயை மூடியது. தாம்பூலப் பெட்டியில் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த மலைக்கோட்டை வெற்றிலைக் கம்பு ஒன்றைக் கிள்ளி எடுத்து இதழ்களுக்கு நடுவில் வைத்தாள் சாறு உறைத்தது. அவள் மாடியில் இருந்தாலும், அவளுக்குச் சொந்தமான உள்ளம் வினாடிக்கு வினாடி கீழ்த்தளத்திற்கு ஓடி ஓடித் திரும்பிற்று. ‘என் அத்தான் மேலே வருவாங்க, இல்லியா? ஏன்.... வர மாட்டாங்க? வருவாங்க, கட்டாயம் வருவாங்க!’ என இதயத்தின் முனையில் காத்திருந்த ரத்தத் துடிப்பு

அவளுக்கு தேறுதல் தெரிவித்தது. காலைப் பொழுதில் நிகழ்ந்த சலனத்தைப்பற்றி மறந்துவிட வேண்டுமென்று தான் அவள் பிரயத்தனப்பட்டாள். நினைவும் மறதியும் பால்குடி மாறாத கைக்குழந்தைகள். வருந்தி அழைத்தால் அழும்பு பண்ணி உற்றவர்களை வருந்தச் செய்வதில் அவற்றுக்கு ஓர் ஆனந்தம். நினைத்ததை மறந்தாள் மறந்ததை நினைத்தாள். 'நீ கீழே போயேன், மேகலை!. என்று பணித்த ரூரல் மறைந்தது, அவள் அரை குறையாகக் கண்ட அந்தப் புகைப் படத்தைப் பற்றின எண்ணச் சுடர் நின்று நிதானித்து எரியத் தொடங்கியது.

'கீழே விழுந்த சிண்ணப் படத்தை என்னை முந்திக் கொண்டு அத்தான் அவசரமாக எடுத்தாங்களே, என்ன படம் அது?'— இந்தக் கேள்வி பல கிளைகளாகப் பிரிந்தது. அத்தான் மனத்தில் விஷ விருட்சம் ஏதாவது முளைத்து விட்டிருக்குமோ என்று அவள் அஞ்சினாள். ஏதோ ஓர் இடைவெளி பள்ளம் பறித்து விட்டது போல் உள்ளுணர்வு அறிவுறுத்தியது. எழுதிச்செல்லும் விதியின் கையெழுத்தைப் புரிந்து கொள்ள இயலாமல் அவள் தவியாக தவித்துத் தண்ணீராக உருகினாள். மையிட்ட கண்களுக்கு மணிகள் வரம்பு கட்டின, சூலுண்ட மேகமென, ஆற்றாமை ஒன்றே அப்பொழுது அவள் வசம் மிஞ்சியிருந்தது.

குலோத்துங்களின் உருவம் மனக் கண்ணில் தெரிந்தது. 'யார் இந்த ஆள்?... தென்றலைச் சுமந்திருக்கும் அத்தானிடம் புயலைக் கிளப்பி விட்டாரே? ...'

கண்ணீரை மறைத்து, ஆனால் கவலை தோய்ந்த வதனத்தை மறைக்க மாட்டாமல் நடமாடிக் கொண்டிருந்த சிந்தாமணி தோன்றினாள். 'நேற்றைக்கு குலோத்துங்கனை விரட்டியடிக்க முனைந்தப்போ, சிந்தாமணி வந்திராம லிருந்தா இந்நேரம் வீடு எவ்வளவோ கலகலப்பாயிருந்திருக்காதா?... தெய்வமே!.... என்று மேகலைக்கு ஓடியது.

அவளுடைய அத்தை கோசலை அம்மாள் அவளிடம், “மேகலை, தம்பி ஒரு மாதிரி இருக்கானே, ஏன் உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கீடுமே!... புதுசா வந்திருக்கிற விருந்தாளியை கை நீட்டி அடிக்கக் கூடப் போயிட்டானாமே, ஏம்மா? என்று ஐயம் கொண்டு கேட்டதையும் அவள் நினைத்தாள். அவளுடைய இதயமாகிய குளம் கலக்கப்பட்டுச் சகதியானது தான் மிச்சம், விடிவு கிடைக்காதா வென்று ஏங்கியலைந்த பேதை மனம் வடிகாலாக மாறியது தான் மிச்சம். வாழ்க்கை வளையத்திற்குள் தலையை நுழைப்பதற்கு முன் அது பொன்னாபரணமாக விளங்கும், தலையைப் பணயம் வைத்த பிற்பாடு அது இரும்பு விலங்காக மாறும். அவள் அனுபவம் காட்டியது இம் முடிவை. முதல் இரவின் மணம் இன்னும் அவளுள்ளே தேங்கியிருந்தது, அதற்குள் அவளுக்கு புது வாழ்க்கை அச்சம் நிறைந்து தென் படலாயிற்று. தலை வெடித்துச் செத்த அசுரன் ஒருவனின் கதையைப் பாட்டி கூறியது ஞாபகம் வந்தது. அம்மாதிரி தன் தலையும் சுக்கல் நூறாகச் சிதறி விட்டால் கூடத் தேவலையென்று பட்டது.

ஒவ்வொரு இரவும் தனக்கும் தன் அன்பு அத்தானுக்கும் இடையில் உள்ள நடு வெளியைத் தூர்த்து, நெருக்கத்தை உண்டு பண்ணும் என்று அவள் கற்பனை செய்தது மெய். மெய் களவாடப்பட்டதா? அல்லது, கானல் நீராகி விட்டதா?

அலாரம் கடிகாரம் மேகலையை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

அத்தான் இவ்வளவு நேரமாகியும் ஏன் வரவில்லை?...’ தனிமையில் வாடி, கூண்டுக் கிளியாக மனம் நொந்து, மெய் குலைந்தாள் பெண்டு.

வெண்ணிலவும் வீசந் தென்றலும் அவளுக்குத் தாலேலோ’ பாடத் தொடங்கின, அதே சமயத்தில், அயல்

நாட்டு வாசனைத் திரவியமும் வைர மோதிரமும் பூபாளம்
 ஷாடலாயின.

“அத்தான் வந்திட்டங்களா ?”

தங்கத் தாலியும் வைர அட்டிகையும் முழுமையாகத்
 தெரிந்தன.

‘பீடத்திலேறிக் கொண்டாள் — மனப்
பீடத்திலேறிக் கொண்டாள் !’

மாமல்லனின், உயிர்ப்பில் சலனம் ஏற்பட்டு அன்றோடு நாட்கள் நான்கு கழிந்து விட்டன. அத்தனை நாட்களின் இரவுப் பொழுதுகளிலும் அவனுடைய தனிமையில் இனிமை காட்டிய ‘புண்ணியம்’ மேகலைக்கே உரியது.

இரண்டாம் இரவிலே மேகலை பயந்த சுபாவத்துடன் பதியை நிமிர்ந்து பார்த்து, “அத்தான், நீங்க மட்டும் எனக்குக் கிடைக்காதிருந்தா, நான் எப்பவோ செத்துச் சுண்ணாம்பாகியிருப்பேன் !” என்று வெளியிட்டாள். முந்திய நாளில் துணைவியின் உள்ளத்தைச் சோதனை செய்ய முனைந்தானே?— இந்த ஒரு பதில் அவனுக்கு நிறைவு தராது?

பதறாமல் இருந்து காரியத்தைச் சிதறடிக்காமல் நிறைவேற்றத் திட்டமிட்டிருந்தான் அவன். இதுவரை எதுவுமே நடக்காதது போலத்தான் அவன் நடத்தை காணப்பட்டது. பழைய மாமல்லனின் உடலில் புதிய மாமல்லனின் உள்ளம் புனைந்துதான் அவன் நடந்து கொண்டான், பேசினான், பழகினான், அந்தப் புகைப் படத்தைப் பற்றி மேகலை பேச்செடுத்தபோதுகூட, ‘அது ஒண்ணும் உனக்குச் சம்பந்தமில்லை!’ என்று தீர்மானமாகப் பதில் அளித்து விட்டான் அவன்!

நம்ப வேண்டியவள் நம்பினாள், நம்பமாட்டாதவன் நம்பவில்லை. உண்மையும் பொய்யும் இடம் மாற்றப் பட்ட, அல்லது கைமாறிய துருப்புச் சீட்டுகளாயின. வாழ்க்கைப் பாடலின் பொழிப்புரையும் இதுதானே...?

வீட்ட குறையைத் தொட்டு முடித்துப் பூரணத்துவம் கொடுத்த பிறகு சித்திரத்தைப் பார்க்கும் ஓவியக்காரன் பூரித்துப் போவான். மாமல்லனும் அவ்வாறுதான் இருந்தான், எழுதி முடித்த கடிதத்தில் எக்காளச் சிரிப்புடன் மாமல்லன் வீழி! பதித்தான். பிள்ளையார் சுழிபோட்டு, 'உயிருக்குயிரான தம்பி திருமாறனுக்கு' என்று தொடங்கியிருந்த கடிதத்தில் அவன் விரும்பிய சில வாக்கியங்கள் மாத்திரம் மறுமுறையும் அவன் பார்வைக்கு இலக்காயின.

“என்னோடு உடன் பிறவாத தங்கை சிந்தாமணி, அவளுடைய எதிர்காலம் செம்மையுடன் இருக்க வழி வகை செய்ய வேண்டியது என் கடமையாகும். அந்தப் பிரச்சனையில் நான் முழுகியிருக்கையில் உன்னிடமிருந்து தபால் வந்தது. சிந்தாமணி திருமதி மாறனாக ஆனதும் தான் எனக்கு இன்ப மூச்சு வரும். பங்களா வாசமும் பண்புள்ள உனது அன்பும் அவளுக்குப் பருவகால மழையாக உதவும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. இன்று நீ எனக்குத் தம்பி என்னும் உறவு. இந்தச் சொந்த முறையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு விடும். என் சகோதரியை உன் மனப் பீடத்தில் ஏற்றி வைக்கின்ற காலை நீ எனக்கு மைத்துனன் ஆகிவிடுவாய் அல்லவா? இவ்வாறாக கடைசியில் உன்னைச் சந்திப்பேன்....!”

நாழிகை வட்டத்தில் மணி பண்ணிரண்டு.

மாமல்லன் கடிதத்தை மடித்து நீல உறைக்குள் திணித்தான், முகவரி எழுதினான். சோற்றுப் பருக்கைகள் இரண்டு உறைக்குத் திரையிட்டன. அவன் மனம்

கொட்டிய சிரிப்பில் பாவம், குலோத்துங்கனின் மனம் மரணப்பிடிப்பில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

நாளை 'தூத்துக்குடி'யில் அவர்கள் பட்டணம் செல்வதாக ஏற்பாடு. மாமனார் வீட்டை விட்டுப் புறப்படும் நேரம் கணிக்கப்பட்டது. சித்தயோகம் நாள் செய்வதைப் போல நல்லார் கூடச் செய்யமாட்டார்கள். தமிழ் மரபின் வழக்கு மொழி இது. நம்புகிறவர்களுக்கு நாள். கிழமை, நட்சத்திரம் எல்லாம் இன்றியமையாதவை

பக்கத்து வீட்டுச் சுட்டிப் பையனிடம் நேற்று கடிதத்தைக் கொடுத்துத் தபாலில் சேர்க்குமாறு சேட்டுக் கொண்டான் மாமல்லன். அது இந்நேரம் திருமாறனிடம் கிடைத்திருக்குமென்று சருதினான், எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிவு பெற்ற பிறகு சிந்தாமணியின் திருமண அழைப்பை அவனிடம் கொடுத்து அவளைத் திகைப்பில் ஆழ்த்த வேண்டுமென்பது அவன் திட்டம். குலோத்துங்கன் பாவம் !'

மாமல்லன் உணவு கொண்டான், நித்திரை சுகம் அறிந்தது, எழுந்தான். பெருமுதோடு மனைவியுடன் அரியலூரை ஒருமுறை சுற்றி வரவேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. சென்னையில் அலுவல் பார்க்கும் இடத்திலிருந்து வேலைக்கு வருமாறு நினைவுக் குறிப்பை அனுப்பி விட்டிருந்த தகவல் காகிதம் அவன் கண்களை உறுத்தியது. டிராயரில் எடுத்துப் போட்டான்.

பொற் கொலுசுகள் காப்பி, பலகாரம் தந்தன. 'கொடுத்து வைத்த' இதழ்கள் சுவைத்தன.

"அத்தான், அத்தான்

"என்ன மேகலை?"

“போட்டோ ஒண்ணு காட்டப் போறேன்?”

குலோத்துங்கன்—மேகலை இருவரின் அந்த நாலைப் புகைப்படத்தைக் குலோத்துங்கனிடம் கூட நீட்ட ஒப்பாமல் பத்திரமாகத் தன் கைப்பெட்டிக்கடியில் ஒளித்து வைத்திருந்தாள். இது என்ன படம்? இது என்ன புதுக்கூத்து?

நேத்திரங்கள் ஜோடியாக மோடி செய்தன. ‘மோடி’ எடுக்கத் தெரிந்த மந்திரவாதி மாமல்லன். அவள் பிணங்கினாள். அவளை சிணுங்குவானா, என்ன?

பறிக்கப்பட்ட பூவானது படம். பார்வை விளிம்பில் அது கிளித்தட்டு சுற்றியது. அந்தப் புகைப் படத்தில் அவன் இருந்தான், அத்துடன் குமரி ஒருத்தியும் இருந்தாள். பள்ளி நாட்களிலே நாடக விழாவின்போது எடுக்கப்பட்ட படம்.

கைவசமிருந்த இந்த நிழற்படமும், மனத்திலிருந்த அந்தப் படமும் மனச்சாட்சியின் முதுகில் அடித்த உதை நெஞ்சில் உறைத்தது. எப்போதோ எடுக்கப்பட்ட இது மேகலையிடம் எப்படி வந்தது? என்னிடம் காண்பிக்கக் காரணம் என்ன?... மறைத்து வைத்த இவளுடைய படத்தைப் பற்றி இவள் அறிந்து கொண்டு விட்டாளென்று அர்த்தமா?— என்ன அனர்த்தம் இது?— எண்ணிக் கொண்டேயிருந்திருப்பான் அவன்.

அவள் அனுமதிக்கவில்லை. என் தோழி மாதவி கொடுத்தாள். வட நாட்டிலேயிருந்து போன வாரம் வந்தாள். வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். கல்யாண விவரத்தைக் கேட்டாள். பெயரைச் சொன்னதும், இந்தப் படத்தை எடுத்தாந்து காட்டி “இவர்தானே?” என்று கேட்டாள். நான் ‘ம’ கொட்டினேன்,’—மேகலை!

சொன்தைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளையானாள்
குடும்பத் தலைவி.

“எப்போதோ நடந்தது இது. எனக்கு நினைப்பே
இல்லை ஆமாம், மாதவி வேறு ஏதாவது சொன்னதா?”

“அது, எதுவும் சொல்லலை, ஏன் அவளை இங்கே
வரச் சொல்லட்டுமா, அத்தான் ?”

“ஏன்?”

“சும்மாத்தான் !”

“வேண்டாம், வேண்டாம்!”

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கத் துணிவு பெற்றான்.
அவளது விழி விரிப்பில்தான் எவ்வளவு நம்பிக்கை? அவன்
மட்டும் அவளை நம்ப மறுத்தானே?

விசித்திரமான யுக்தியொன்று அவனது மனத்தைப்
புழுவாகக் குடைந்து வந்தது. ‘அந்தப் படத்தைப் பற்றி
குலோத்துங்கனிடமிருந்து இப்போது கேட்டால், அவன்
சரிவரச் சொல்லான். அவனை மதராசுக்கு அழைத்துப்
போனதும் அவனுடைய புத்தியைத் தெளிய வைத்து
புகைப்பட சம்பவத்தைத் துருவி ஆராய வேண்டும்!’
என்பதுவே முன்பு சொல்லப்பட்ட யுக்தி. ஆனால் அதே
பொழுதில், அவனுக்கு வேறொரு புதிய அச்சம் தலை
காட்டியது. ‘குலோத்துங்கன் பழையபடி சுயநிலை
அடைந்து தேறிவிட்டால், சிந்தாமணிக்காகப் போட்டியிட
மாட்டானா? ஆமாம், இன்னும் கொஞ்ச தினங்களுக்கு
அவனை இந்த ஸ்திதியிலேயேதான் நடமாடச் செய்ய
வேண்டும்!’ என்பது அவன் இறுதியாகச் செய்த முடிவு.

மனிதனை வேவு பார்க்கும் சிவப்புத் தலைகள் மூன்று
காமம், வெகுளி, மயக்கம். அசந்தால் மனிதனை அவை

அலங்க மலங்க அடித்து விட்டுத்தான் மறு வேலை பார்க்கும். இவை மூன்றும் பெருங் குற்றங்களாகும். ஒவ்வொன்றும் மாமல்லனை நையாண்டி செய்யத் தவறவில்லை. மேகலையின் மீதிருந்த அவனுடைய வெஞ்சினம் அவளைக் கண்டதும் மறைந்தது. அவளது பருவ எழில் போதை யூட்டியது. அவன் மயக்கமடைந்தான், மயங்கினான் !

தன் நிலை பெற்றதும், “சரி, உலகிவிட்டு வரலாம் மேகலை!” என்றான் அவன். அவள் உடன் தொடர்ந்தாள்.

பிரயாண ஏற்பாடுகள் நடந்தன, அம்பாள் காப்பித் தூள் கம்பெனி, காமராசர் வாசகசாலை, செட்டியார் பாத்திரக்கடை முதலான இடங்களில் ‘விடை’ பெற்றுக் கொண்டான் மாமல்லன்.

மேகலையும் தனக்குத் தெரிந்தவர்கள் வீடுகளிலும் உரித்தான தோழிகளிடத்திலும் பயணம் சொல்லிக் கொண்டாள். பெற்றவர்களையும் உடன் பிறப்பையும் எப்படிப் பிரிவது என்ற ஆறாத் துயரத்தில் இருந்தாள். மாடியிலிருந்த அவனிடம் ஏதோ சொல்ல வந்த மாமல்லனை அழைத்த குலோத்துங்கன் அவனிடம் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தான். “உங்கள் மனைவிக்கு என்னுடைய கல்யாணப் பரிசு!” என்று துலாம்பரமாகப் பேசினான்.

“வாங்கிக்கங்க, அத்தான்!” என்ற வேண்டுகோளை மாடியிலிருந்த மேகலை உதிர்த்தாள்.

மாமல்லனின் கைகளில் தங்கச் சங்கிலி ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

கணப்பொழுது ஒன்றோடு நிற்குமா ?

எக்ஸ்பிரஸ் வந்தது.

அரியலூர்.

மேகலை பெட்டியில் ஏறிக் கொண்டாள். அவளுக்கும் பக்கத்தில் கோசலை அம்மாள். மரகதவல்லி அம்மையுப் சோமசுந்தரமும் தரையில் நின்றபடி மகளுக்குப் புத்திமதி சொன்னார்கள் :

பெட்டிக்குக் கீழே நின்றான் மாமல்லன். சிந்தாமணிக் காகவும் குலோத்துங்கனுக்காகவும் அவன் காத்திருந்தான் வண்டி புறப்படவிருந்தபோது, மாமனார் வீட்டு வேலைக் காரன் ஓடிவந்து அவனிடம் ஏதோ ஒரு காகிதம் ஒன்றை நீட்டினான். வண்டி புறப்பட்டது! வண்டியில் ஏறாத சிந்தாமணி, குலோத்துங்கன் ஆகிய அவ்விருவருடைய டிக்கெட்டுகள் அவனுடைய சட்டைப்பையில் இருந்தன. வலது கையிலிருந்த கடிதம் உறையைக் கிழித்தபடி தலையை நீட்டியது.

“அன்புள்ள அண்ணா,

என்னுடைய சொந்த அத்தான் குலோத்துங்கன் என் சொத்து. அவருக்காகவேதான் இத்தனை காலமும் நான் உயிருடன் இருந்து வந்தேன், உயிர் மீது ஆசை வைத்தும் வருகிறேன். அவரும் நானும் தஞ்சை செல்கின்றோம் உங்கள் ஆசி எங்களுக்கு என்றும் உண்டல்லவா?

அன்புத் தங்கை,

சிந்தாமணி.”

‘காற்றிலேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம் ;
காதற்பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே !’

“மேகலை, வலது காலை முன்னாடி எடுத்து வச்ச
மெதுவாக் குனிஞ்சி வாம்மா ! .” என்றாள் கோசலை
அம்மாள்.

அத்தையின் அன்பு நிரம்பிய எச்சரிக்கையை கவனத்
தோடு பின்பற்றினாள் மேகலை. நிலா முற்றத்திலிருந்து
ஓடி வந்து இளங்காற்று நைலான் பட்டுப் புடவையை
குசலம் விசாரித்தது. அரியலூர் ராணியை தன்னுடைய
ஆசைக்குகந்த பட்டமகிஷியாக ஏற்ற மகிழ்ச்சியுடன்
திருச்சிக்கு ஒரு முறை சென்று திரும்பினான் மாமல்லன்.
மேகலைக்குப் பரிசுகள் சில கொணர்ந்தான் அவன்.
மலைக்கோட்டைத் தளிர் வெற்றிலையில் ஒருகவளியும்,
உச்சிப் பிள்ளையார் கோவில் அடிவாரத்தில் விற்கப்பட்ட
ஜாதி முல்லையில் ஒரு சேரும், ஒரு ‘நைலான்’ பட்டுச்
சேலையும், ‘ஆர்கண்டி’யில் சோளிக்கு ஒரு கஜமும்
வாங்கினான்.

“நீங்கள் எனக்குப் பரிசளித்து விட்டீர்கள். பதிலுக்கு
நான் தரவேண்டுமல்லவா, அத்தான் !” என்று கேட்டாள்
அவள்.

“ஆமாம் ? கொடுக்க வேண்டாமா, பின்னே ?” என்று
அவள் பேச்சுக்கு ஒத்துப் பாடினாள் மாமல்லன்.

“தருகிறேன் அத்தான், தருகிறேன்!” என்று பதில் சொன்னாளே தவிர, அன்பளிப்பு எதையும் அவள் கொடுக்கவில்லை.

“பரிசு எப்போது கிடைக்கும் தேவி?” என்றாள் மாமல்லன்.

“இன்றைக்குப் பதினேழாம் நாளில் கிடைக்கும் அத்தான்!”

எண்ணிக் கணித்துச் சொன்ன கெடு காற்றில் அசைந்தாடியது. ஆனால் அவளோ, அசைந்தாடிய பூங்கொடியாக உள்ளே ஓடி மறைந்து போனாள் நாணத்தை மட்டும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு.

ஒரு வினாடி கழிந்ததும் மாமல்லனுக்கு இருந்திருந்தாற் போல வெட்கம் வந்து விட்டது. ‘அது எங்கள் முதலிரவு — நினைவு மீண்டதும் சிரித்தான் மாமல்லன்.

காலம் ஓடுகிறது. காலத்தின் சுருவில் வளர்ந்து வெளிவந்த சம்பவங்களும் அவற்றுடனே ஓடி விடுகின்றன. ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிகளின் நினைவுகள் மட்டும் அவற்றோடு ஓடிப்போய் விடுவதில்லை. அதிசயமான இவ்விளைவு தான் காலத்தின் மகிமை!

செண்ணைக்கு வந்த மேகலை மின்னல் துவளும் நேரத்திற்குள் அரியலூர் சென்று திரும்பினாள். பழைய சிந்தனை அவளது சித்தம் முழுவதையும் இனிக்கச் செய்தது. அவள் திரும்பினாள், ஹாலில் மேஜைமீது இருந்த அரை வட்டக் கண்ணாடியொன்று அவள் எழில் மாற்றுவரைத்துக் காட்டியது. நெற்றி மையத்தில் பிறை வடிவத்தில் குங்குமம் இருந்தது. சுருள் படிந்த கேசங்கள் சில பொட்டுக்கு திருஷ்டிக் கழித்துக் கொண்டிருந்தன. சோளியின் கழுத்துப் பக்க இடைவெளியில் தாலியின் தங்க

நிறம் அவளது மேனியில் பட்டுப் பிரதிபலித்தது அழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

மாமல்லன் வாடகைக்காருக்கு 'துட்டு' கொடுத்து விட்டு விசையுடன் உள்ளே வந்தான். பூங்கரம் பிணைத்து அழைத்துச் சென்றான். முதன் முதலில் இங்கிருந்து குழப்பங்களுடன் அரியலுருக்கும் புறப்பட்ட ரூபகம் வந்தது. கண்ட கனவு பலித்தது மனத்தில் எழுதிப் பார்த்துக் களித்த அதே சித்திரப்பாவை தன் இல்லத்தரசியாக வாய்த்து விட்டதை எண்ணியபோது, அவன் மெய்மறந்தான்.

மாமல்லன் நீண்ட இடைவேளை கழித்து அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். சென்றவுடன், அவனுக்கு ஏராளமான நல்வாழ்த்துக்கள் கிடைத்தன திருமணம் முடிந்த கையோடு எல்லோருக்கும் தனித்தனியே நன்றி தெரிவித்து முன்பே கடிதங்கள் எழுதி விட்டான். வாழ்ந்து காட்டிய வர்கள் ஆசி கூறினார்கள், வாழ வேண்டியவர்களில் மாமல்லனை விட வயதில் முத்தவர்கள் சிலர் வாழ்த்துரை நல்கினார்கள், இளையவர்களிலே மூன்று நான்கு பேர் கூடும் முன்னவர்களின் அடித்தளத்தை மிதித்தார்கள். இப்பொழுது இரண்டாந் தடவையாக அவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டியவன் ஆனான் அவன்.

'ரெமிங்க்டன்' இயந்திரமும், சுழல், விசிறியும், அவனுடைய உழைப்பை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கிடந்த 'டைல்'களும் முன்பெல்லாம் அவனுக்கு மலைப்பாகத் தோன்றும். ஆனால் அன்றைக்கு அவை அவனுடைய உற்சாகத்தைத் தூண்டி விட்டன. மந்தமான பழைய நிலையும் குழப்பம் மண்டிய பயமும் தோல் உரிக்கப் பெற்றன. புதிய ஆர்வம் தழைத்தது, முகத்தில் கொழுமை நிறைந்தது.

கண்ணாடி அறைக்குள் முடங்கிய பெண்ணுலமும் சிவப்புத் துணியில் தைக்கப்பட்ட செப்புத் தகடுகளும் கருமத்தில் கண் பதித்தன.

பிற்பகல் உணவுக்குப் பிறகு மாமல்லன் தன் இருப் பிடத்தில் அமர்ந்தவுடன், அவனுக்குத் 'தொலை பேசி அழைப்பு, ஒன்று வந்தது. ஸ்டூடியோவிலிருந்து திருமாறன் பேசினான். பெரிய இடத்துப் பிள்ளை நாம் வரும் தேதியை கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவனுக்கு என்ன அக்கறை இருக்க போகிறது? என்று தான் மாமல்லன் முடிவுக் குறிப்புத் தயாரித்து வைத்திருந் தான். நண்பனின் அன்புக் குரலைக் கேட்டதும் அவனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. 'எப்போது உன்னை வீட்டில் பார்க்கலாம்?' என்ற கேள்விக்கு மாமல்லன் கொடுத்த பதில், "இன்றைக்கே வா, திருமாறன். உனக்காக ஏழு மணிக்குக் காத்துக் கொண்டிருப்பேன், தெரியுமா?" என்பது.

துணி நிலாவில் மேகக் கறை, லேசாகப் படிய எத்தனம் செய்தது. அவன் தப்பித்தான், மனம் கட்டுப்பட்டது, உற்ற தோழனைப் பற்றி மட்டுமே மாமல்லன் எண்ணந் தலைப்பட்டான். தன் இரண்டாவது ஆசைப் பிரகாரம் திருமாறனிடமே சிந்தாமணியை ஒப்படைக்க வழி என்ன வென்று ஆராய்வதில் மூளையைச் செலவழித்தான்.

இன்னும் இருபது நிமிஷங்களில் திருமாறன் வந்து விடுவான்!

சவுக்கார நுரை மாமல்லனின் முகத்திற்குக் கனிவைத் தந்தது. புட்டா மாவுகளை கொடுத்தது துணைவியிடம் திருமாறனின் வருகையைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருப் பானா? வீருந்தோம்பலில் தமிழ் மக்கள் அடையும் பெருமையில் பெரும் பகுதி பெண்களுக்கே உடமை.

மேகலை புத்துடைகளை மேனியில் போர்த்தினாள். கண்ணாடியில் தாலி பொட்டுத் தெரிந்தது, கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். மின்னும் நட்சத்திரங்கள் வைர அட்டிகையின் கண்களாகச் சேவை செய்தன. முன்னே பின்னே அறிந்திருக்காத, ஆனால் விட்டகுறை தொட்டகுறை— தொட்ட குறையின் பலா பலனாக விளைந்த சம்பவம் அது. மாயலோகத்தைச் சார்ந்த பெரிய கோடஸ்வரரின் திருக்குமாரனான திருமாறனை அவள் ஒரு முறையே அல்லது இரண்டு தரமோதான் கண்டிருக்கிறாள்—அதுவும் அரியலூரில்—அவள் இல்லத்தில்! பாசபந்தம் எப்படியெப்படியெல்லாமோ சூதாடப் பார்த்தது. அவளது மாங்கலிய பாக்கியம் அவளுக்கும் திருமாறனுக்கும் பந்தத்தை உண்டு பண்ணவில்லை. ஆனால், பாசம் மட்டும் நிலைத்தது. திருமாறனின் அன்பையும் பாசத்தையும் அவளால் மறக்க முடியாது. ஏனென்றால், வைர அட்டிகை நெஞ்சோடு நெஞ்சாகத்தானே சதா விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்!

திருமாறன் வந்து விட்டான் ...

ஆடு துறை ஜவுளி வண்டி மாதிரி அவ்வளவு பெரியதாகவும் நீளமாகவும் இருந்தது 'பிளிமத்' கார். அவனை இறங்கினான். நாலைந்து கனத்த காகித டப்பாக்களையும் பழக்கூடை ஒன்றையும் டிரைவர் ஒரே நடையில் சுமந்து போனான்.

வாசலில் காத்து நின்ற மாமல்லன் நண்பனை இன்முகம் காட்டி வரவேற்றான். கண்வனின் நிழலைப் பிரிந்து நின்ற மேகலை "வணக்கம் அண்ணா! வாருங்கள்." என்று முகமன் மந்திரச் சொல் கேட்டு திருமாறனின் உடம்பு புல்லரித்தது, உதட்டுச் சிரிப்பு கண்களுக்கு தாவினது. விழிகளின் வெள்ளம் இதழ்க் கரையில் அலை மோதியது,

மாமல்லனுக்குக் கட்டு மீறிய ஆனந்தம்.

சினேகிதனை வழி காட்டி அழைத்துச் சென்றான் அவன், “வாங்க, தம்பி!” என்றான் மாமல்லனைப் பெற்றவள், மேகலையிடம் தூய புன்முறுவலையே பதிலாகத் தெரிவித்த மாதிரி, கோசலை அம்மானுக்கும் பதில் சொல்ல அவன் இதழ்களில் சிரிப்பை வரவழைத்தான்.

நடையில் பவானி ஜமுக்காளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு பகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டு நெருடிக் கொண்டிருந்தான் திருமாறன்.

“மாறன், இது மாய மந்திர ஜமுக்காளம் அல்ல. பயப் படாதே! எங்கேயும் பறந்து விடாது! ஆமாம், டிபன் சாப்பிடத் தயார் தானே?”

மாமல்லன் கேட்ட கேள்வியின் எதிரொலி தேய்ந்த போது, மேகலையின் சிரிப்போசை புதிதாகக் கேட்டது. பதியின் நகைச் சுவையை அனுபவிக்க வேண்டியவள் அவள். அவனுக்குத் தலை கொடுத்தவள் ஆயிற்றே!”

“சாப்பிடுங்கள்!”

மேகலை உபசரித்தாள். ரவைக் கேசரி ஒரு தட்டிலும் ஓமப் பொடிக் கலவை இன்னொன்றிலும் இருந்தன தண்ணீரை ஒருமிடறு அருந்திய பின், மீண்டும் தலையைத் தரைக்கு தாழ்த்தினான்.

“மாமல்லன், நீ.... சாப்பிடலையா?”

“முதலில் ருசி பார்த்ததே நான் தானே....?”

‘ஏன், உனக்கு முன்னால் ஹோட்டலில் சுவைத்திருப் பார்களே?’

“ஓஹோ, அப்படியானால் மேகலைக்கு இம்மாதிரிப் பலகாரம் செய்து பழக்கமில்லென்னு நினைச்சிட்டியா?”

அங்கே தான் நீ தப்பு செய்திட்டே? மேகலை செய்த பலகாரம் தான் எல்லாம்!” என்று விவரித்த சடுதியுடனே மனைவியை ஓரக்கண்ண கொண்டு பார்த்தான் மாமல்லன்.

“அதெல்லாம் பொய். நீங்க சொல்றது போல ஹோட்டல் பலகாரம் தான் அண்ணா!” என்று ஷிடை பகிர்ந்தாள் மேகலை,

காப்பிக் கோப்பைகளும் காலியாயின.

இனிப்புத் தினுசுகள், பழவகைகள். துணிமணிகள் ஆகியவற்றைப் பீரித்து நீட்டினான் திருமாறன்.

“ஏற்கெனவே நீ கொடுத்த வைர நகைகளின் சமையைத் தாளமுடியாமல் நாங்கள் இரண்டு பேரும் திணறிக்கொண்டிருக்கிறோமே. போதாதா? இவை வேறு எதற்கு, மாறன்?”

“மாமல்லன், நீ என் பேரில் சுமத்தியிருக்கிற அன்புச் சமையைத் தாளமுடியாதவனாக நான் இருக்கிறேன். அதற்கு நன்றிக் கடன் செலுத்த வேண்டாமா?”

மாமல்லனின் இதயம் அன்பின் நெருக்கத்தினால் புடைத்து விம்மியது,

“அண்ணியை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு முறை எங்கள் ஸ்டூடியோவுக்கு வா, மாமல்லா.”

“அண்ணியா... யாரது?”

கேலி செய்கிறாயா?... உன் மிஸஸ்....

“மேகலை உன்னை அண்ணா என்று அழைத்தாளே?”

“ஆமாம்... ஆமாம்!”

“மாறன் நீ எனக்கே மைத்துனன் ஆகப்போவதாக ஒரு கடிதத்தில் எழுதியிருந்தேனல்லவா?”

“ஆம்!”

“ஆகவே, மேகலை சொன்னபடி நீ அவளுடைய அண்ணனாகவே இருந்துவிடு. ஆப்போதுதான் என் தங்கை சிந்தாமணியை உனக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பேன்!”

“உத்தரவு மைத்துனரே, உத்தரவு....”

மேகலை‘களுக்’கென்று சிரித்தாள்.

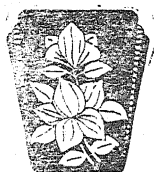
திருமாறன் விடைபெற்றுத் திரும்பிக் காரில் ஏறிய போது, “அடுத்த மாதம் மஹாபலிபுரம் போவதாக இருக்கிறோம், நீயும் வருகிறாயா?” என்று விசாரித்தான் மாமல்லன்.

“உனக்குச் சொந்தமான பூமியாயிற்றே அது வருவதற்குச் சொல்ல வேறு வேண்டுமா?”

“ஓஹோ!... இப்போது பெரியவர் நரசிம்மவர்ம பல்லவரென்னும் மாமல்லச் சக்ரவர்த்திகளா? ஹும்!”

“கலை வளர்த்த மன்னர்கள் இதுபோல நம் கனவு களையாவது வளர்க்கக் கற்றுத் தந்து சென்றிருக்கிறார்கள், அதுவே தமிழ்க் கலையின் அதிர்ஷ்டம் தான்!” என்று சிரித்தபடி தொடர்ந்து, “நானே வண்டி எடுத்துக் கொண்டு இங்கே வந்து விடுகிறேன்” என்று முடித்தான் திருமாறன்.

அஞ்சலியின் முத்திரைகள் ஓய்ந்தன.

‘காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதையுண்டாம் ;
கானமுண்டாம், சிற்பமுதற் கலைகளுண்டாம் !’

“அத்தான்!” என்று அழைத்து அவனை பூவுலகுக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள் மேகலை.

மாமல்லனின் நேத்திரங்கள் அகல விரிந்தன. ஆழியும் கலங்கரை விளக்கமும் ஆதரிசப் பொருள்களாகத் தோன்றின.

மேகலை கீழே குனிந்தாள். கடற்கரை மணலில் கை விரல்களை அழுத்தினாள். ‘முத்துக்களைச் சிந்தி விட்டார்களே அத்தான்’ என்று கேட்டாள் அவள்.

“மேகலை, அதோ பார்! பேசும் உன் கயல் விழிகளைக் கண்டு பொறாமை மிகக் கொண்டு கடல் மீன்கள் தாவித் தாவி ஆழத்தைத் தேடி ஓடுகின்றன! இங்கே பார். பேசும் பொற்சித்திரங்கள், பேசிக் கொண்டிருக்கும் உன் விழிக் கண்களின் காந்த சக்தியின் முன் வாய் புதைத்துக் காணப்படுகின்றன. கடல், கலை, கனவு ஆகிய இம்மூன்றும் என்னை தண்ணிலைக்குக் கொண்டு வந்த போது, இவ்வாறு நீர் முத்துக்களைச் சிந்துவதன் மூலமாகத்தான் அவற்றுக்கு நன்றி தெரிவிக்க எனக்குத் தெரிந்தது.

மாமல்லனின் முகத்தில் புன்னகை கோலம் செய்தது.

மேகலையின் வதனத்தில் விழிநீர் கோடு கிழித்தது.

“மேகலை இப்பொழுதுதான் எனக்கு நிறைவு உண்டா
 னது அறியாத தமிழ்க் கலைக்கு நீயும் உன் பங்குக்கு நன்றி
 செலுத்தி விட்டாய். ரொம்பவும் சந்தோஷம், சரிவா,
 புறப்படுவோம்” என்று சொல்லி அவளுடைய தோளைப்
 பற்றிய வண்ணம், பாறையிலிருந்து எழுந்தான் அவன்.
 அவளைப் பின்பற்றினான். அலைகடலில் அலைந்து வந்த
 காற்று வெறி பிடித்து வீசியது. ‘ஷீபான் பட்டுடை’
 பறக்க முயற்சி செய்தது. அதை எடுத்துப் போட்டுக்
 கொண்டு நடந்தான். மனையாட்டி பதித்துச் சென்ற
 தடத்திலேயே தன் சுவடுகளையும் முத்திரை வைத்த
 வண்ணம் நடந்தான் அவன். மேகலையை ரசித்தான்.
 இருவர் எதிர்ப்பட்டனர். தம்பதி போலும்! திருக்கழுக்
 குன்றத்தில் கழுகு உணவு கொள்ளும் காட்சியை
 அனுபவித்த போது, அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். சிரித்
 தாள் மேகலை. ஏனென்றால் வந்த இணையின் அன்னப்
 பேடை புன்னகை இழையை வீசிச் சென்றது.

அணி பெற்ற அந்த மாலைக் கன்னி நீராழியில் முகம்
 பார்க்க நினைத்து வீண் துறந்து மண் நாடி வரலானாள்.

சமாதரி நிறையில் அமைத்தான் மாமல்லன். அரைக்
 கணப் பொழுது கனவைக் கல்லத்தான். கனவுப் பதுமை.
 சதங்கைகள் குலுங்கின. நடைவண்டியை பையப் பையத்
 தள்ளப் பழகும் நேரத்தில் அந்தப் பாப்பாவின் கணுக்
 கால்களை அலங்கரிக்கும் வெள்ளிச் சலங்கைகள் சிரிக்கு
 மல்லவா, அந்த இன்பப் பண்ணை நினைத்துக் கொண்
 டான் அவன். கொஞ்சிய சலங்கைகளுக்குப் பின்னணிக்
 குரல் தந்தது சிற்றுளியின் நாதம். கலையையே உயிர்ப்
 பாகக் கொண்டு வாழ்ந்த ஆயனச் சிற்பியின் மகள்
 சிவகாமியின் நினைவை யார் தாம் மறப்பார்கள்? தமிழ்ச்
 சரித்திரப் பேராசிரியர் அமரர் கல்கி அவர்களுக்கு மான
 சீகமாக மரியாதை செலுத்தப்பட்டது.

மாமல்லனின் கண்களைத் துடைத்து விட்டாள் கடமையுள்ளவள். “வாங்க அத்தான், வீட்டுக்குப் போவோம்! என்றாள் அவள்.

“ஏன் மல்லைத்துறை உனக்கு தொல்லை தருகிறதா.”

“எனக்கு அப்படி அடுக்கு மொழியோடப் பேசத் தெரியாது. இங்கே வந்ததிலிருந்து இரண்டு தரம் உணர்ச்சி வசப்பட்டீர்களே, அத்தான்?”

“ஓஹோ! அப்படியா? நான் என்னமோ ஏதோ என்று பயந்து போனேன். உன்னிடம் கூடக் கண்ணீரைக் கண்டேனே. மாமன் மகளே.”

“ம்...”

மெல்லிய இதயம் பெண்களுக்கு மட்டிலும் சொந்த மில்லை. ஆண்களுக்கும் உண்டு என்பது இதிலிருந்து புரிகிறதல்லவா?”

“ம்...”— நையாண்டிச் சொல்.

அவளுக்கு அழகு காட்டி, அவளது கன்னத்தைக் கிள்ளப் போனான் அவன். ஆனால் அவனுடைய ஆள் காட்டி விரல், அவளது மார்பை அலங்கரித்த ஹைர அட்டிகையில் பதிந்தது தன் இடது கையை விரித்தான். ஹைர மோதிரம் ஒளியை உமிழ்ந்தது. திருமாறனை நினைத்தான். ‘கட்டாயம் அவன் மாமல்லபுரத்துக்கு வருவதாக வாக்களித்துவிட்டு, கடைசியில் ஏன் வரவில்லை? காரை அனுப்பியதோடு நின்றிருக்கலாகாதா? ... நூறு ரூபாய் பணத்தையும் ஏன் அனுப்பினான் ...?’

அர்ஜுனன் தவம், குகைக் கோயில்கள், கல் யானை முதலியவற்றைக் கடந்து சென்றபோது, சிதிலமடைந்த சிற்பம் ஒன்று வழி மறித்தது. ‘வேலிக்குப் போட்ட முள்

காலுக்கு வினையாய் போச்சு— அப்படின்னு ஒரு பழமொழி உண்டு. அது கணக்கிலே தான் இந்த நட்பும் இருக்குது!’ என்று அங்கலாய்த்தவன், சிதைந்த கோயிலின் நப்பாசையும் நிறைவேற்றினான் வெளிப்பக்கச் சுவரில் ஏதேதோ வாசகங்கள் கிறுக்கப்பட்டிருந்தன. அனார்க்கலியின் பாட்டு கரித்துண்டினால் எழுதப்பட்டிருந்தது காதலினால் மனிதர்களுக்குக் கவிதை உண்டாம், கானம் கிட்டுமாம். அவன் பார்வை கீழிறங்கியதும் அவன் நிலை கலங்கிப் போனான். காரணம்! சுவரில் வரையப்பட்டிருந்த பெண் சித்திரத்திற்கு அடியில் ‘மேகலை’ என்றும், அதற்குப் பக்கத்தில் ‘குலோத்துங்கன்’ என்றும் பெயர்கள் பளிச்சிட்டன. சற்று முன் தோன்றிய பழமொழி அவன் நெஞ்சுக்குள் தீ மூட்டியது. ‘வேலிக்கு முள் போடப் போக, அது காலையே குத்தப் பார்க்குதா?’— பார்க்கிறேன்!— பற்களைக் கடித்தான். மேகலைக்கு அதைக் காண்பிக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது கை தட்டி, பெயரிட்டு அழைத்தான் ஒட்டியிருந்த மணலைத் தட்டி எறிந்த பின் சிட்டெனப் பறந்து வந்தாள். பட்டுக் கன்னங்கள் ‘அத்தான்’ என்று விளித்தன. மாம்பழக் கதுப்புக்களின் தேனூறும் ருசி அவனுடைய இதழ்களில் நீரைவரவழைத்தது. போதை மண்டைக்கு ஏறியது கிரக்கம்!

“என்ன, அத்தான்.. புறப்படலாமா?”

“ஓ...!”

மாமல்லனின் உடம்பில் பெருகிய வியர்வையைத் துடைக்கும் பொறுப்பு மேகலையை அண்டியது.

ஒழுக்கெண்ணைசுவரர் ஆலயத்தைத் தரிசித்து விட்டு, பிரயாண விடுதிக்கு மாமல்லனும் மேகலையும் வந்து சேர்ந்தார்கள். கார் அவர்களை எதிர்பார்த்திருந்தது.

“ஹல்லோ, மாமல்லன்!” என்ற அழைப்புக் கேட்டது அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ‘பிளிமத்’ பட்டொளி வீசி நின்றது. காரின் கதவை காரோட்டி திறந்து விட திருமாறன் வெளியே வந்து நின்றதை மாமல்லன் கண்டான். அவனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது, திகைப்பு பின் தங்கியது.

“மாமல்லன், நான் ஏன் உங்களுடன் வரவில்லை தெரியுமா...?”

“சொல் மாறன்!”

“பூஜை வேளையில் புகுவதற்குக் கரடிக்கு வேலை இருக்கக் கூடாதல்லவா?”

“நாங்கள் பூசை செய்வதாயிருந்தால்தானே, நீ கரடியாவதைப் பற்றியோ, அங்கே நுழைவதைப் பற்றியோ யோசனை பண்ணியிருக்க முடியும்...!”

“என்னவோ, உங்கள் தனிமையில் குறுக்கிட நான் விரும்பவில்லை. ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தேநிலவுப் பயணத்துக்கு எத்தனையோ பாதைகள் வழி திறந்து கிடக்குமாம்! அது போல அமைய நம் தமிழ்ச் சாதி அனுமதிக்காது போனாலும் இம் மாதிரிப் பயணங்கள் வாழ்க்கைப் பயணத்துக்கு ரொம்பவும் உதவும். வாழ்வினை பங்குதாரர்கள் ஒருவரை யொருவர் நன்கு புரிந்து கொள்ளவும் பயன்படும்...” என்று பேசினான் திருமாறன்.

மாமல்லனின் சித்தம் குலோத்துங்கன் வரைந்து சென்ற சித்திரத்துக்கு ஓடியது. தலை கனத்தது. நண்பனை அழைத்துக் கொண்டு விடுதி அறைக்குள் பிரவேசித்தான். பிரியாணிப் பொட்டலங்கள் பிரிந்தன. பிளாஸ்திகிலிருந்து காப்பி வழிந்தது. காப்பியைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த மேகலை, இருந்தாற்போல மயங்கித் தரையில் சாய்ந்தாள்.

ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையாரைப் போல அப்படியே சமைந்து விட்டான் மாமல்லன்.

டிரைவர் கொண்டு வந்த தண்ணீரை வாங்கி மேகலையின் முகத்தில் திருமாறன் தெளித்தான். நூறு வினாடிகளுக்குப் பிற்பட்டு, டாக்டர் வந்தார். மேகலை கண் திறந்தாள். திறந்ததும், முதன் முதலில் “அத்தான்!” என்று கூவினாள்.

மாமல்லனோ ஆடாமல் அசையாமல் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

“அத்தான், எனக்கு ஒன்றுமே இல்லை. அழாதீர்கள் அத்தான்!” என்ற சொற்கள் செங்கற்பட்டு ராஜபாட்டையில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன!

‘மனத்திண்மை யுள்ளாரை நீ செய்வது
மொன்றுண்டோ?— மாயையே!’

தமிழ்நாட்டின் தலைநகரம் மாமல்லபுரத்துக்கு நன்றி தெரிவித்து, திருமாறனின் அன்புக்கும் பண்புக்கும் வணக்கம் செலுத்தினான் மாமல்லன். ‘தெய்வமே, உன் கருணையே கருணை. இல்லையானால் என்னுடைய ஆசை அத்தானின் கண்ணீரை யாரால் துடைத்தெடுக்க முடியும்?’ என்று மனத்தினுள் எண்ணமிட்டார் மேகலை.

லிங்கிச் செட்டித் தெருவில் அவர்களின் வீட்டுக்கு முன்பாக கார் நிறுத்தப்பட்டதும், மாமல்லன் தன் மனைவியைத் தோளைப் பற்றிய வண்ணம் காரிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்து, வீட்டின் உள்ளே கூட்டிச் சென்றான். மேகலையின் வலது கை கணவனின் தோள் பகுதியிலிருந்து விடுபட்டது. உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டை போன்றிருந்தான் மாமல்லன்.

கோசலை அம்மாளுக்குப் பதட்டம் கண்டது. மருமகள் முகத்தில் தேக்கி வைத்திருந்த கலவரம் அவளுக்கு அச்சத்தை உண்டாக்கியது. நெற்றி மீது கை வைத்துப் பார்த்தாள், உடம்பைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

இக் காட்சியைக் கண்ட திருமாறன் விரைந்து வந்து, “ஆம்மா, உங்க மடியிலே ஒரு பாப்பா தவழப் போகுது!....”

என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு கூறினால் இதயக் கால்வாயை வெட்டிப் பாய்ந்து வந்த அன்பு வெள்ளம் அவனுடைய கண் வழியே வழிந்தது

மேகலை பாக்கியவதி!

தான் அடைந்த பேற்றுக்குரியவனை - தன் பாக்கியத்துக்கு விதை தூவியவனை ஆவல் குலங்கப் பார்வையிட்டாள் மேகலை.

வான் முகட்டுக்கு ஓடிய கண்ணோட்டம் மண் மேட்டுக்கு நாடியுங்கூட மனம் அடங்காமற் போகவே, சூன்யப் பெருவெளியில் கண் இரண்டையும் காணிக்கை செலுத்தியிருந்தான் மாமல்லன், 'அத்தான்!' என்னும் உரிமைக் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். முகம் கறுத்திருந்தது, கண்கள் நனைந்திருந்தன. மேகலை அழைப்பதைக் கேட்டவுடன், அவள் அறியா வண்ணம் ஈரத்தைப் போக்கினான், இதயத்தின் ஈரத்தைச் சேர்த்தல்லவே ...?

“நான் ...!”

“நீ ...!”

‘நான்’, ‘நீ’ என்கிற வார்த்தைகளுக்குத் துணை நின்று முடிவு பெறாத புள்ளிகள் சில உண்டாக்கிக் காட்டிக் கொண்டிருந்த பொருளை அவளும் அறிந்திருந்தாள், அவனுக்கும் அது புரிந்திருந்தது. அந்த இதயப் பரிவர்த்தனைக்கு அடையாளமாக இருஜோடி உதடுகள் மென்னகையும் இளமுறுவலையும் கோடிட்டுக் காட்டின.

திருமாறன் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றான் மாமல்லன் ‘சரி’யென்று சொல்லி அவனை வழியனுப்பி வைக்க காருக்கு அருகில் சென்றான். திருமாறன் கை கூப்பி விடைபெற்ற சமயத்தில், புத்தம் புதிய நூறு ரூபாய்

நோட்டை அவனிடம் கொடுத்தான் மாமல்லன். “தேவைப் படும் போது, நானே கேட்டு வாங்கிக் கொள்வேன், மாறன்!” என்றான்.

மாமல்லனை இமை மூடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் திருமாறன். காரின் உள்ளே பரவியிருந்த ஒளிக் கதிர்கள் மாமல்லனின் கண்களை தாக்கின. “மாமல்லன் இந்தப் பணத்தை நீங்கள் வாங்கிக் கொண்டால்தான், நான் நிம்மதியாகத் தூங்குவேன்?”— திருமாறன்.

“மாறன், நான் அமைதியாக உறங்க வேண்டுமானால், இந்தப் பணம் உங்கள் வசம் இருப்பதுதான் நல்லது!”

மறுமொழி என்ன அறிவிப்பதென்று வகை தெரியாத வனாக திருமாறன் திண்டாடினான், “ம்... உங்கள் மனைவியை பத்திரமாகக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். தேவைப்பட்டால் எனக்கு செய்தி அனுப்புங்கள். போன் நம்பர் இதில் உள்ளது.” என்று கூறி அச்சிட்ட துண்டுச் சீட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தான்,

கார் புறப்படத் துடித்தது. “மாமல்லன் வருகிற திங்கள் கிழமை ஷூட்டிங் பார்க்க வரவேண்டும். மேகலையைக் கட்டாயம் அழைத்து வாருங்கள் மறந்து விடக் கூடாது.” என்ற நினைவுக் கடிதத்தையும் எழுதி சமர்ப்பிக்க மறக்கவில்லை திருமாறன்.

கூப்பிய கரங்கள் நான்கும் இருட்டில் பிரிந்தன.

பூதலம் இருட்டறையில் ஊஞ்சலாடித் தவித்தது.

ஒளி ஏற்றும் தீபமாக நிகழ்ச்சிகள் சில மாமல்லனின் நெஞ்சத்தளத்தில் சுடர் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. ஆனால், பரந்த வெளிச்சத்தைப் பறந்தோடச் செய்து விட்டன. பல சம்பவங்கள். மிஞ்சியது இங்கேயும் இருள்தானோ?...

மாமல்லனை கண்களைத் துடைத்து விட்டு நிமிர்ந்து உட்காரலானான். சாமம். மனப்பளு மண்டையில் குந்தியது. ஆனால் ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால், தலைப் பளுவும் இறங்கவில்லை, மனச்சுமையும் குறையவில்லை. தலைமயிரைப் பிய்த்துக் கொண்டான் அவன். அவனுடைய இத்தகைய போராட்டத்துக்குப் பயந்து அமைதியின் இதயம் திறந்து விடுமா, என்ன?

மணமாலை இருந்தது, வெள்ளைச் சுவரில், மலர்மாலை கிடந்தது. பட்டு மெத்தையில்! காதல் பூண்ட உள்ளங்களை கனவுலகில் சேர்த்து வைத்த பெருமை பூச்சரத்துக்கு. எண்ணம்போல தன் மணம் முழுதும் உரிய இடத்தில் அடைபட்டு அனுபவிக்கப்பட்டு வருகின்றதேயென்பது பேசும் பூமாலையின் கருத்து.

மாமல்லனை மையப் புள்ளியில் இருக்கச் செய்துவிட்டு, இருகோடியிலும் அமைந்திருந்த அந்தத் திருமண மாலையும் இந்த எழில் மலர் மாலையும் சேகரமாகச் சேர்ந்து அவனைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடின. அவற்றின் நகைப் பொலியில் பயம் மலிந்த பேரதீர்ச்சிக் குரல் ஒன்றின் எதிரோசையைத்தான் அவனால் கேட்க முடிந்தது. அந்தச் சிரிப்பின் சித்திரத்தில் அவன் உருவம், குலோத்துங்கள்!

மூச்சு ஒடுங்கி விடாதா என்று ஏங்கிய நிலையில், உயிரோட்டம் அடங்கி விட்டது போன்ற நிலை அவனுக்கு உண்டாயிற்று. கண் புதைத்துச் சிலையானான். காரிருளும் காரிகையின் வடிவம் எங்கோ கைதட்டிக் கூப்பிட்டன. விழி திறந்த வழியில் அழகு ரோஜாவாக மேகலை கண் வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். ரோஜாப்பூவின் செந்நிறம் அவள் உதடுகளில் தஞ்சமடைந்தது. மூடிய அவளது கண்களில் லாவண்யம் ரோஜாவிண் மலர்ச்சியில் கலந்தது. மணத்தில் போதை ஏறியது. நெடி அளவு

கடந்தது. உடம்பில் கதகதப்பு மிஞ்சியது, எழுந்தான், சோம்பல் முறித்தான், முகத்தைக் கழுவித் துடைத்தான், முகத்திற்குப் பூசப்படும் வாசனைப் பொடி கொஞ்சம் செலவானது, நடந்தான். நிலைப்படிக்குப் பக்கத்தில் போடப்பட்டிருந்தது மேஜை, அதன் மீதிருந்த வெள்ளைக் காகிதமும் கறுப்புப் பேனாவும் அவன் கருத்தைக் கவர முயன்று தோல்வியைப் பரிசாகப் பெற்றன. நடையைத் தொடர்ந்தான். பூலோக சொர்க்கத்தின் நுழை வாயிலில் அடியெடுத்து வைத்தான், உதடுகள் சிரிப்பைக் காட்டின. உள்ளம் புதிய துடிப்பை எடுத்துரைத்தது. குனிந்தான். "மேகலை!" என்று சன்னமான தொனியில் விளித்தான், மாமல்லன்,

புரண்டு படுத்த அவள் மருண்டு விழித்தாள். கொண்டவனைக் கண்டதும் மேலாடையைச் சீர்படுத்திக் கொண்டு விசை சேர்த்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள். பிறகு தான் கணவனின் கண்களைப் பார்த்தாள், புரிந்தது செய்தி. வலது கையை "ஊஹூம்" இன்று வேண்டாம்!" என்ற பாவனையில் அசைத்தாள். கொட்டாவி பிரித்தவள் கண்களை விழித்துப் பார்த்தபோது அங்கே மாமல்லன் காணப்படவில்லை பெருமூச்சும் படுக்கையும் சதமென எண்ணினாள், அவள்.

அணை கடந்த துயரமெனும் வெள்ளம் விரக்தியின் கண் வழியாகச் சிந்தியுங்கூட, மனத்தின் சலனம் மாற வில்லை. நெஞ்சில் இறுத்திய வெறிப் பசி நினைவில் உறுத்திய வண்ணம் இருந்தது. மாமல்லன் திரும்பி வழி நெடுக நடந்தான். இரவு மங்கையின் காலங்கடந்த மெளன சங்கீதம் அவனுள் எழுந்த தாபத்தை அணைக் காமல் அணைத்துக் கொண்டது.

அது தருணம், மேகலை தோன்றினாள், நறுமணம் நாசியை அடைத்தது. கைதொட்டாள் தேட்டமுடன். நிமிர்ந்தான் உலகம் அவனுக்குக் கண்ணாம்பூச்சி காட்டியது.

மலர்க்கணை மைந்தன் மன்மதனுக்கே உரித்தான ரதியின் சிலாருபம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது.

‘காதல் வாழ்கிறது!’ என்னும் மகுடம் புனைத்த திரையோவியம் ‘சூபேரபுரி படப்பிடிப்பு நிலையத்தில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது ஒளிக்கருவிகள் ஓசைபடாமல் செயலாற்றின, மேற்பார்வை செய்து பயிற்சியளித்தவர் காது செவிபட இரைந்து தீர்த்தார்.

மாமல்லன் மாத்திரமல்ல, அவன் துணைவியும் படப் பிடிப்பைப் பார்த்தாள்.

காதலித்த ஜோடி ஒன்று. ஆணும் பெண்ணும் இடம் மாறிப் போகிறார்கள். பெண்ணுக்கு யாரோ ஒருவன் மங்கல நான் பூட்டுகிறான். பின்னையொரு நாளிலே முன்னம் உள்ளம் கவர்ந்த காதலனை பேதை நல்லாள் சந்திக்கும்படி நேரிடுகிறது. கணவன் இக்காட்சியைக் காண்கிறான். இருவரையும் மனம் விட்டுப் பேசமாறு சொல்லி விட்டு அவன் வெளியில் புறப்பட்டுச் செல்கிறான் முடிவு பெற வேண்டிய பூர்த்தியடையாக் காதலின் கதைக்கு வாழ்வு அளிக்கப்படுகிறது. காதல் வாழ்கின்றது.

படப்பிடிப்பில் அன்றைய பகுதி முடிந்தது.

திருமாறன் அந்தத் தம்பதியை வீட்டுக்குக் கூட்டியனுப்பினான். வீடு வந்த மேகலை மிகவும் சல பலப்பாக இருந்தாள். ஆனால் மாமல்லனோ முகத்தில் களையின்றிக் காணப்பட்டான். படப்பிடிப்பில், கணவன் காத்திரம் ஏற்ற நடிகர் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் இன்னமும் நினைவில் நெரித்துக் கொண்டிருந்தன.

‘காதலை உணராதவர்கள் ஏற்படுத்தும் முடிவுக்குப் பலியாகும் உள்ளங்களை நான் அறிவேன். நீ என் உயிர்த்துணைவி. நான் உனக்கு உரிமை கொடுக்கிறேன். நீ காதலித்த இளைஞனை இன்று சந்தித்திருக்கின்றாய் எனவே, மனம் விட்டு அவருடன் உரையாட நான் சம்மதம் அளிக்கிறேன். மனத்தில் உறுதிப் பண்பு இருக்கும் வரையில் எந்த மாயையும் என் கண்களைக் கட்ட முடியாது. நான் காதலித்த பெண்ணைக் காண நேர்ந்தால், அவளோடு அன்புடன் பேசி மகிழ்வேனல்லவா? அது மாதிரித் தானே உனக்கும் மனம் துடிக்கும்? பார்த்துப் பேசுவதில் தவறு ஏதுமே கிடையாது, மாலினி. பிறந்த காதலை கோடு கிழித்து அதனுள்ளே உலவச் செய்து வாழ விடுவதுதான் மனித தர்மம் ஆனால் தமிழ்ப் பண்பை மட்டும் நீங்கள் இருவரும் மறந்து போய் விடாதீர்கள். உன் நண்பருக்குக் காப்பிப் பலகாரம் கொடு நான் திரும்பி வந்ததும் எல்லோரும் ஒன்றாகவே உணவருந்துவோம்” என்ற பேச்சுக் கதம்பம் மாமல்லனின் ரத்தத்தை ஒன்று சேர்த்துச் சுண்ட செய்து தீ அழலை இருதயத்தில் ஏந்தி வைத்தவாறு துடியாய்த் துடித்தான்.

இரவின் துடிப்பில் இரு இருதயங்களின் துடிப்பும் இரண்டற கலந்தது!

அலுவலகத்தில் இயந்திரமாகி, வீட்டுக்கு மனிதனாக உருக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த மாமல்லனிடம் கடித மொன்றை நீட்டினாள் மேகலை, யாருடைய கடிதத்தை அல்லும் பகலும் எதிர் நோக்கி கொண்டிருந்தானோ, அது அவன் எதிர்பாராத நேரம் நோக்கி வந்திருந்தது. சிந்தாமணி எழுதியிருந்தாள். முழு விலாசத்தையும் கொடுத்திருந்தாள். அக்கடிதத்தைப் படிப்பதற்குள், அவன் திரு மாறனுக்கு அளித்திருந்த உறுதிமொழி நினைவைச் சொடுக்கியது. திருமுகம் தந்த விளக்கம்; குலோத்துங்கனுக்கு குணமாகி விட்டதாம், ஆனால் திடுதிப்பென்று

அவன் எங்கோ சென்று விட்டானாம். அனேகமாக செனைக்குத்தான் வந்திருக்க வேண்டுமென்பது அவள் அபிப்பிராயம் கண்களில் தட்டுப் பட்டால் அழைத்து வந்து வீட்டில் வைத்துக் கொள்ளும்படி மாமல்லனை வேண்டியிருந்தாள். அவளும் இங்கே வந்து விடுவாளாம் !

விடி வெள்ளி உதித்த வேளை. மனத்தில் அமைதியின்றி பழைய சம்பவங்களை நினைத்துக் குழம்பிய மாமல்லன் கனவொன்று கண்டான். மேகலையுடன் குலோத்துங்கன் ஒரே படுக்கையில் இருப்பதாக அமைந்திருந்தது அக்கனவு விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். உயிர்ச் சக்தியே அற்றுப் போய்விட்டது போன்ற உணர்வில், இருந்தவனை காலைப்பொழுது மட்டுந்தானா வரவேற்றது. அல்ல, குலோத்துங்கனும் சேர்ந்தல்லவா வரவேற்புரை மொழிந்தான் !

‘பல் வகை மாண்பினிடையே—கொஞ்சம்
பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு!’

குலோத்துங்கன் புத்தம் புதிய உருபனைந்து தோன்றினான், அவ்வாறு மாமல்லன் கருத்துத் தயாரித்தான்.

“வணக்கம்!” என்றான் குலோத்துங்கன்.

“வணக்கம்!” என்று பதில் சொல்லி, படுக்கையிலிருந்து எழுந்தான் மாமல்லன்.

குலோத்துங்கனை அமருமாறு வேண்டினான், இருக்கை ஒன்றையும் சுட்டினான் இல்லத்துத் தலைவன்.

வெட்ட வெளியைச் சுற்றிச் சுற்றித் திரியும் ஒன்றைத் தனிப் பறவையைப் போல, குலோத்துங்கனின் விழிப் பார்வை வழி நடந்து, வழி மறித்து, வழி தவறி அலைந்து அல்லாடியது.

“வணக்கம்!”

காற்றுக்கு அழுத்தச் சக்தி அதிகம் என்பார்கள். அந்தக் காற்றினால், ‘வணக்கம்’ என்ற சொல்லை அழுத்த முடியவில்லை,

மாமல்லன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான், குலோத்துங்கன் பார்வையில் தீட்சண்யத்தைப் பொருத்தினான்.

மேகலை நின்று கொண்டிருந்தாள். கையில் காப்பி, கை வீரல்களில் அஞ்சலின் முத்திரை, வீரல் ரகங்கள் அணைத்திருந்த செந்நிறத்தில் புதியதொரு பாவனை.

இட்ட மூன்று முடிச்சுக்களுக்குப் பாத்தியத்தை பூண்டவன் மாமல்லன் அல்லவா?— அவன் அவளை நோக்கினான், ஏந்திய மூன்று முடிச்சுக்களுக்கு உரியவள் ஆயிற்றே மேகலை?— அவள் தன் கணவன் உருவத்தை அலங்க மலங்கப் பார்த்தாள்.

நஞ்சைக் குடித்த மாதிரி மாமல்லனுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. விடியாத இராப் பொழுதை எட்டி உதைத்தது விடிந்து கொண்டிருந்த உதயத்தின் மலர்ச்சியை வரவேற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, அவன் கண்ட அந்தக் கனவை— அந்தக் கனவு எழுதிச் சித்தரித்திருந்த மேகலை— குலோத்துங்கன் இணையை— அந்த இணையைத் தங்கியவாறு கிடந்த பஞ்சணைப் பட்டு மெத்தையை அவன் எண்ணினான், யார்?— மாமல்லன் எண்ணினான். கண்ட இடத்தில் கிடைத்த புல்லை விழுங்கும் பசு, ஓய்வு கண்ட நிழலில், புகித்ததை தொண்டைக்குக் கொணர்ந்து அசை போடுமாமே. அப்படித்தான் மாமல்லனின் நிலையும் நினைவும் இருந்தனவோ?

ஏங்கிய உள்ளம் நீதி மன்றமாகி, உறங்காத மனச் சான்று நீதிபதியாகி, தவறு சமந்த தையல் மேகலை கூண்டுக் கைதியாகி புதிய உலகம் சமைந்தது. விசித்திரம் நிறைந்த காட்சியொன்று மாமல்லனுள் ஏடு விரிந்தது விந்தையை கருக்கொண்ட பேதைமைச் சிரிப்பின் அலைகள் நொந்த மாமல்லனின் சிந்தையைப் பலி பீடமாக்கிக் கொண்டன, பலி பீடமா? இல்லை, கொலு பீடமா? .. குலோத்துங்கன் ஏன் சிரித்தான்? தொலையட்டும், அது அவனுடன் கூடப் பிறந்த வியாதி! ஏன் அவன் இங்கே வந்தான்?

‘குலோத்துங்கன், ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்? வெறி பிடித்த வெஞ்சினத்துடன், திறந்து வாய் மூடாமல், இரை தேடி, இறைவனின் துணை நாடாது. சித்தத்தில் அழித் தெழுதாச் சித்திரமெனத் தோன்றிய சித்திரப் பாவையினால் என் சித்தம் குலைந்தது. என் உடல் சீரழிந்து, எனக்கு உடையவளால் என் ஆவி அடங்க வாய்ப்புத் தராமல், என்னை நானே அழித்துக் கொண்டிருக்கும் இத்தகைய அவல நிலையிலே— பயம் கக்கும் சூழலிலே நீர் ஏன் வந்தீர்? பேசாத பதுமையான நீங்கள் என்றைக்கு இதழ் விலக்கப் போகிறீர்கள்? வெண்ணிலவிலே மையிருட்டு சங்கமம் ஆகிவிடும் தருணத்திலா? அல்லது, வீசுந்தென்றல் விசை மிகுந்த குறாவளியைக் கட்டிப் பிடித்து ஐக்கியமான பின்னரா?... ஆண்டவன் அருளிய மனிதத் தன்மையை அவனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்து விடும் வள்ளலாக ஆக நான் விரும்பவில்லை, ஆகவே, என்னுள் நான் உழுது பயிரிட்டுப் பண்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்த மனிதப் பண்புக்குச் சோதனையாளராக நீர் மாறி விடுமுன், இங்கிருந்து போய்விடும்? உடன் பிறவாத சகோதரி சிந்தாமணியின் அணுகிய நோக்கிலே என்னைத் தவறிழைத்தவனாக ஆக்கி விட்டுத் தான் இங்கிருந்து விடை பெற்றுப் புறப்படப் போகின்றீரோ, என்னவோ? எனையாரும் ஈசனே! உன் முடிவை நான் அறியலாகாதா?

மேகலை இருவருக்கும் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தாள், அருந்தாமாறு கோரினாள். கொண்டவனிடம் காட்டப்பட்ட குழைவு, ஒண்ட வந்தவனிடம் மாற்றுக் குறையாமல் விலை போனது.

அமைதியைப் பறித்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்ட ‘கனா’ நினைவுப் புண்ணை கோலிட்டு வேதனைக் குள்ளாகியது.

தாய்மை மெருகு ஏறிய அவளுடைய மேனியில் அடங்கிக் கிடக்க ஒப்பாத பட்டுப் புடவை சரிந்து வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. மாமல்லனின் கண்கள் இரண்டும் அவளை விழுங்கி விடுவன போலிருந்தன. தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று நினைத்துக் கொண்ட மேகலைக்குரிய கரு வண்டு ஜோடி திசை திரும்பிச் சுழல எத்தனம் செய்தது.

“காப்பி குடிக்கவில்லையே, மிஸ்டர் மாமல்லன்!” குலோத்துங்கனுக்குப் பேசத் தெரியும்!

தன் கடமையை நிறைவேற்றி விட்டு, கணக்காக கால் மேல் போட்டு அமர்ந்தபடி சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைக்கத் தொடங்கினான் குலோத்துங்கன்.

வேடிக்கை பார்த்தாள் மேகலை.

எங்கோ இட்ட தீ எங்கோ பற்றி ஏறியத் தொடங்கிற்று, அவன் துடித்தான். அவன் எனில், குலோத்துங்கன் விலக்கு!

“நீங்கள் குளித்து விடலாமே? வெந்நீர் போட்டிருக்கிறேன். இன்றைக்கு அநேகமாக சிந்தாமணி வந்து விடுவார்கள்!” என்றாள் மேகலை.

மாமல்லன் தேள் கொட்டினாற் போன்று துடித்தான்

புகை அடங்கியது. எங்கே?— மாமல்லன் வகையில் அல்லவே?

நெற்றிச் சுருக்கங்கள் விரிந்து விலக மேகலையை குலோத்துங்கன் உன்னிப்பாக கவனித்தான்.

“நல்லதுங்க!”

கட்டிலருகே வந்து. “அத்தான், உங்களுக்கு அலுப்பாக இருக்குமில்லையா? முதலில் காப்பியைக் குடியுங்க. பிறகு பல் விளக்கி பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு ஒரு மூச்சு தூங்குங்கள். அப்பால் குளித்துக் கொள்ளலாம் இன்னைக்குத்தான் உங்களுக்கு லீவாச்சே?” என்று யோசனை கூறினாள் மேகலை.

எவ்விதமான சலனமும் இல்லாமல் எப்படி அவ்வளவு அமைதியாகப் பேச மேகலையால் முடிகிறது? ஒரு கால் எதுவும் இடை வெளியில் நடக்கவில்லையோ?— “ஈஸ்வரா!”

அப்போது மாமல்லனின் மனத்தில் பயங்கரமான முடிவொன்று முளைத்தது. “ம்...!”

‘நான் புது மாமல்லன். ஆமாம், நான் நூதமான மாமல்லன்!...விந்தை நிகழ்ச்சிகள் கக்கிய நச்சுப் பொய்கையில் அழுந்தி எழுந்த என் உள்ளம் என்னுடைய உடலையும் உருமாற்றி விட்டிருக்கிறது. மனிதனின் மாற்றத்துக்குக் காரணம், அவன் அமையும் பகைப் புலன் அமைப்பு என விளக்கவுரை தந்து மனிதனுக்குத் தற்காப்புக் கருவியாக அவதாரம் புரியும் அதே மணி மொழி என்னையும் என் சடலத்தையும், மனத்தையும் மனத்தின் மனச்சான்றையும் மாறுதல் கொள்ளப் பணித்து விட்டன. என்னுள் இயங்கி, என்னை இயக்கும் உணர்வுகள் மாற்றம் பெற்றன. நான் புது மாமல்லன் ஆனேன், ஆக்கப்பட்டேன்’

இரவு வந்தது.

முகூர்த்தப் புடவை முத்துச் சிரிப்புச் சிந்த. மோகனப் புன்னகை மோடி கிறுக்க. உடன் வர மறுத்த நிலவுப் பாவைக்குத் தாக்கீது அனுப்பிய கோலத்தை சிமிழ் உதடுகள் ஏந்த, ஒன்று இரண்டாகி அந்த இரண்டையும்

ஒன்றாக்கி, அந்த ஒன்றில் ஒன்றாக ஒன்றி உருப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த கருப்பை உயிர் புத்துணர்ச்சி அருள, அவள் வந்தாள்—மேகலை !

குனிந்த தலையுடன் நிலை குத்திய பார்வையுடனும் கைகளில் முகத்தைச் சமந்தவாறு மோனத்தவம் இயற்றி, கதைக் கருவுக்காக அகில உலகத்தையுமே தன் பேனாவுக்கு அடியில் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு அலட்சியத்துடன் வீற்றிருக்கும் இரண்டாவது பிரம்மா பட்டம் பெற்றவனைப் போலவேதான் அப்பொழுது மாமல்லனும் காணப்பட்டான்.

மெட்டி ஒலி 'அத்தான்' என்றது. மேகலை சதங்கை 'அண்பரே' என நவீன்றது, பட்டாடை 'பதியே!' என உறவு முறை கொண்டாடிற்று.

பல்வகையான பெருமைகளுக்கு மத்தியில் பைத்தியம் தோன்றுமாம் தந்தை வடிவெடுக்கும் பாரதியின் கண்ணனுக்கு !

மேகலையைக் கொண்டவன் தலை நிமிர்ந்தான், குவலயத்தின் பிடியில் அகப்பட்டுச் சுற்றிய அவன், பூகோள உருண்டையைக் கைப்பிடிக்குள் அடக்கிக் கொண்ட அம்மடங்கு தொனிக்கச் சிரித்தான். கோதையைக் கண்டவுடன், நமட்டுச் சிரிப்பு வெடித்தது. போதை போதை தரவில்லை, மயக்கம் அளித்தது. முதற் காதல், முதற் கனவு, முதல் இரவு போன்ற வெவ்வேறு புள்ளிகளை இணைத்து முக்கோணம் வரைந்து, அதற்குள் தன் உடலை உலவ விட்டான், ஆனால், அவன் உள்ளமோ கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்தது.

“அத்தான் !”

தம்ளர் பாலும், தட்டு வெற்றிலையும் பொல்லாத இரவுக்கு பொழிப்புரை சொல்லிக் கொண்டிருந்தன.

“மேகலை, இன்று நான் வெளிக் கூடத்தில்தான் படுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன், அம்மாவைப் பின்கட்டில் உறங்கச் சொல். நீ வழக்கம் போல உன் படுக்கையறையில் தூங்கு. குலோத்துங்கன் என் அறையிலேயே இரவுப் பொழுதைக் கழிக்கட்டும். நீ போ. எனக்குத் தனிப்பட்டு அவசரமான சில அலுவல்கள் இருக்கின்றன இன்று இரவுப் பொழுதுக்குள் அதை முடித்துவிட வேண்டும்!”

“எதை?” — அவள் ஏன் வினவவில்லை?

மேகலை புறப்பட முயன்றாள். ஸ்டீலுக்கு அழகு செய்தவை, பால், தாம்பூலம்.

“மேகலை, நம் வீருந்தினர் மிஸ்டர் குலோத்துங்கன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்?” என்று கேட்டான் அவன்.

வினா விடுத்தவனிடமே விடையையும் ஆராய முனைபவள் போல, அவள் அவனுடைய கண்களின் வழியே சென்று திரும்பினாள். ‘அத்தான்!’ என்றாள், பயம் தட்டுப்பட்ட குாலுடன்.

“என்ன மேகலை?”

மாமல்லனுக்குப் பயம் பிடுங்கித் தின்றது. ‘என் கண்களில் என்ன தேடினாள்? கண்கள் மூலம் இதயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்று உளநூல் சொல்கிறதே! இன்று இராப் பொழுதுக்குள் அதை முடித்து விட வேண்டுமென்று பூடகமாய்ச் சொன்னேனே, ஒருகால் எதை என்பதை அறிந்து விட்டனளோ?...’ என்னும் ஐயப்பாடு தோன்றியது. அவன் “ப்பூ!...” என்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டான்.

மேகலை அவன் அருகில் அமர்ந்து நெற்றியில் பஞ்சு விரல் அமர்த்தித் தொட்டுப் பார்த்தாள். விம்மிப் புடைத் திருந்த தசை நார்கள் தீயாகச் சுட்டுப் பொசுக்கின. பஞ்சும் தீயும் அல்லவா?— அதனால்தான் அவள் விரல்கள் பஞ்சுக்கு ஒப்பானதோ?

பஞ்சும் தீயும் அல்லியும் மதியும் ஆயின.

“எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது, நான் போய்ப் படுத்துக் கொள்கிறேன்!” என்றாள் குலோத்துங்கன்.

“இந்நேரம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே குலோத்துங்கனை நெருங்கினாள் மேகலை அவன் கையில் இருந்த வெள்ளை அட்டையில் வரையப்பட்டிருந்த ஒரு சித்திரத்தை அவள் கூர்மையாக நோக்கினாள். “ஆமாம், யார் படத்தை வரைஞ்சுகிட்டிருந்தீங்க? எங்க சிந்தாமணி படத்தைத்தானே?” என்று பேச்சிலே விஷமப் புன்னகையைத் தெளித்துக் கேட்டாள்

“ஊஹும், சிந்தாமணி படத்தை எனக்குப் போடத் தெரியாது. நெஞ்சில் இருந்தால்தான் நினைவில் நிற்கும். நினைவில் நின்றால்தான் பென்சிலில் இறங்கும்!” என்று அசிரத்தையுடன் பதில் வைத்தான் குலோத்துங்கன்.

ஏதோ ஒரு சினிமாவில் காட்டினார்கள் மாபெரும் குற்றம் செய்த கிராதகன் ஒருவனைக் கொதிக்கும் எண்ணெயில் தூக்கிப் போடும்படி எமதர்மராஜன் தண்டனை விதிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட தண்டனையை அடைந்திருப்பதைப் போலத் துடித்தான் மாமல்லன். குற்றம் புரிந்தவன்தானே அதற்குரிய தண்டனையையும் அனுபவிக்க வேண்டும்?

மேகலையின் சித்திரத்தை மட்டும் தான் உங்களுக்குப் போட்டுப் பழக்கம். ஏன், அப்படித்தானே, மிஸ்டர்

குலோத்துங்கன்?’ என்று நறுக்குத் தெறித்தாற்போல அவனிடம் கேட்டு, அவன் கண்ணத்தில் முன்னறை பின்னறையாக நாண்கு பரிசளிக்க வேண்டுமென்று அவன் தவித்தான் ஆனால்.....!

“சரி, சரி. நீங்க போய்த் தூங்குங்க, பாவம்!” என்று விருந்தினருக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தான் விருந்தளித்தவன்.

இந்திர நீலம் மேஜைச் சுற்றிலும் ஒளியைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

உறக்கத்தில் மாமல்லனுக்கு விருப்பம் கனியவில்லை. அவன் விரும்பிய வகையில் கன்னிமாரா நூல் நிலையத்துப் புத்தகங்கள் சில விருந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன. பாவம் அவனுடைய இலக்கிய மனம் கும்பகருணனின் சுவடுகளைப் பின்பற்றியதை நூல்கள் உணரவில்லை ஸிக்மெண்ட் பிராய்ட், வில்ஹம் விண்ட், பிராண்ட்லிஸ் கால்ட்டன் போன்ற உளநூல் வல்லுனர்கள் அவனுக்கு எவ்விதமான நிர்ணயத்தையும் கொடுக்கவில்லை. பின்னர், குலோத்துங்கனின் விசித்திர நிலைக்கு அவனால் எப்படி பரிகாரம் அமைக்க இயலும்?

குலோத்துங்கனின் முப்பதாண்டுத் தொடர் கதையில் எந்த ஒரு பக்கத்தின் சாரத்தையோ அல்லது, எந்த ஓர் அத்தியாயத்தின் உள்ளுறையையோ மாமல்லன் இதுவரை அறியவில்லை, ஆனால் இப்போது அவன் தெரிந்து கொள்ளத் தவங்கிடந்தான்!

நடுச்சாமத்திற்கு முக்கால் மணி முன்னதாக குலோத்துங்கன் படுக்கையில் சாயப்போவதைக் கண்டான் மாமல்லன். உடனே அவனிடம் எழுந்து சென்றான். அங்கிருந்த பாலைக் குறித்துக் காட்டி “தேவைப்படும்போது சாப்பிடுங்க!” என்று உரைத்தான். அவன் அப்போதே பாலைக் குடித்துவிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தான். ‘சித்தன்

போக்கு சிவன் போக்கு!' என்கிற அவன் நிலையை மாமல்லன் உய்த்துணர்ந்தவன் அல்லவா! ஆகவேதான், தேவைப்படும் சமயத்தில் பால் அருந்தச் சொன்னான். இரவுக்குள் அவன் அதைக் குடித்துவிட்டமட்டானா, என்ன?

திரிபுரம் எரித்த பின்னர்தான் விரிசடைக் கடவுள் சிரித்தானாம், ஆனால் இதோ, அந்த ஈசனையும் தோறிகடிக்கச் செய்துவிட்டவனைப்போல மாமல்லன் அட்டகாசமாகச் சிரிக்கின்றானே, ஏன்? இவன் எதை எரித்தான்? யாரை எரித்தான்...?

கொட்டாவி பறிந்தது. உடலை நெளித்தான். கைகளை உதறினான், எழுந்தான். மேகலை கண் வளர்ந்து கொண்டிருந்த காட்சி அவன் கருத்தில் அகத்துறையை நினைவு கொள்ளத் தூண்டிற்று. ஆனால் அவன் அந்தக் காட்சியைத் தன் கருத்தை விட்டு விலக்கி விட முயற்சி செய்தான். குலோத்துங்கனை நோக்கினான். அவனிடமிருந்து குறட்டை ஒலி மட்டும் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய திட்டத்தையும் பரீட்சையையும் மறுபடி மனத்திற்குள் உரைத்துப் பார்த்தான். பிறகு படுக்கையில் வீழ்ந்து தூங்குவது போன்று பாசாங்கு செய்தான்.

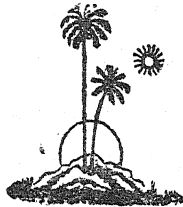
இமையுடன் இமை பொருதவில்லை, மாமல்லன் புரண்டு படுத்தான். அரவம் ஒன்று கேட்கவே, விழிகளை மெதுவாகப் பிரித்தான். குலோத்துங்கன் எழுந்து உட்கார்ந்தவன், மறுகணமே படுத்துவிட்டான். முன்போல குறட்டை சுருதி சேர்க்கத் தொடங்கியது. 'குலோத்துங்கனுக்குக்காக காத்திருந்தது பால் குவளை. அவனை எழுப்பிக் குடிக்கச் சொன்னால் ...? வேண்டாம்!'. மாமல்லன் எழுந்து கூடத்துக்கு நடந்தான்.

விழிப் பார்வை மூடியபோது, செவிப்புலன் விழித்தது 'டங்கி!' என்ற சத்தம் துளைத்தது.

‘குலோத்துங்கன் ஒரு பெரிய புதிராக இருக்கின்றானே? அவனை எழுப்பி அந்தப் பாலை இப்போதே கொடுத்து விடுகிறேன்!’

திரும்பினான் ; அவன் ஆவலுடன் பால் குவளையை எடுக்கக் குனிந்தபோது. பால் முழுவதும் கவிழ்ந்துக் கிடப்பதைக் கண்டான் கறுப்புப் பூனை வெள்ளைப் பாலைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. உடனே அது சுருண்டு தரையில் சாய்ந்து விழுந்துவிட்டது.

“அத்தான்!” என்று ஒலம் எழுப்பிய வண்ணம் ஒடோடி வந்து, சேர்ந்தாள் மேகலை.

‘தின்ன வரும் புலி தன்னையும் அன்பொடு
சிந்தையிற் போற்றிடுவாய் -- நன்னெஞ்சே!’

சிந்தாமணி சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வந்ததும்
வராத்தாமாச அவள் மேகலையிடம் கேட்ட முதல்கேள்வி,
‘அண்ணி, என் அத்தான் வந்தாங்களா?’ என்பதுதான்.

மேகலை “ஆமாம், நேற்றைக்கே வந்திட்டாங்க
இரவு இங்கேதான் படுத்தத் தூங்கினாங்க!” என்று
இதமாகப் பதில் சொன்னாள்.

மாமல்லன் உறக்கம் கலைந்து இரண்டு மூன்று
வினாடிகள் தாம் கழிந்திருக்கும். அதற்குள் பேச்சரவம்
காதில் படவே, எழுந்து தலையணையில் முழங்கைகளைப்
பதித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். குலோத்துங்கனின்
ஞாபகம் வரவே, அவன் படுத்திருந்த இடத்தை நோக்கிப்
பார்வையை மாற்றினான். அவனைக் கானோம்!
எங்காவது போயிருக்கக் கூடுமென்று நினைத்த
மாமல்லன், வந்திருந்த சிந்தாமணியை வரவேற்க எண்ணி
படுக்கையைச் சுற்றியபோது, அவன் பேருக்குக் கடிதத்
துண்டு ஒன்று இருந்தது.

“ஐயா!

என் உயிரைக் காட்டிலும் என்னுடைய லட்சியக்
கனவு முக்கியம். ஆதலால், நான் வாழத்தான் வேண்டும்.
அதற்காகவே இங்கிருந்து வெளியேறுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
குலோத்துங்கன்.

மாமல்லனுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது ரத்த அழுத்தம் ஏற்பட்டுவிட்ட பாங்கிலே அவன் அரைக்கணம் நிலை மயங்கி உட்கார்ந்தான். நேற்று இரவு “அத்தாண்!” என்று விளித்து ஓடி வந்ததன் இல்லக்கிழத்தியின் நினைவு வந்தது. “நீங்க திடீர்னு படுக்கையை விட்டு எழுந்ததுக்கும் கீழே கொட்டிப்போன பாலைக் குடிச்ச பூனை செத்துச் சிவலோகம் போனதுக்கும் எந்தத் தொடர்ச்சியும் இல்லேதான், ஆனாலும், மனசு என்னமோ படபடத்துச்சு” என்று அவள் பதறியதை அவன் மறக்கமாட்டான். மங்கலமென்பது மனைமாட்சி என்னும் தமிழ்ச் சாதி மறையை அவளும் படித்தவள்!

சிந்தாமணியும் மாமல்லனும் குசலம் விசாரித்துக் கொண்டனர். பிறகு அவள் தன் அத்தானைப் பற்றிக் கேட்டாள். குலோததுங்கன் தனக்குக் கிறுக்கி வைத்துச் சென்ற கடிதத்தை குப்பைக் கூடையில் கசக்கி வீசினாண் அவன்! இப்போது அந்தப் பேதை நெஞ்சத்தை பேயாக ஆட்டி வைப்பவன் போல, ‘எங்கே சென்றாரோ தெரிய வில்லையே’ என்று தொட்டும் தொடாமலும் விடை பகர்ந்தான்.

“வாங்க சிந்தாமணி. உங்க அத்தானை எங்கிருந்தாலும் நான் தேடிக்கண்டுபிடித்துத் தருகிறேன்!” என்றாள் மேகலை. இருவரும் சமையற கட்டில் இருக்கையில் உரையாடல் ஆரம்பமானது.

“எப்படி முடியும்? நீங்க பெண் ஆயிற்றே....?”

“அதனால்தான் அவ்வளவு துணிச்சலோடு சொல்கிறேன்!”

“அண்ணி, வேண்டாம் அதுவும் நீங்கள் என் அத்தானைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்கும் வேலையை ஏற்கவே வேணாம்...!”

“ஏனாம்?”

“அதை தயவு செஞ்சு இப்போது என்னிடம் கேட்காதீங்க, மேகலை...”

கள்ளமில்லா உள்ளம் கொண்ட மதலைச் செல்வம் அரும்புதிரச் சிரித்து, அச்சிரிப்பில் முத்துதிர்ந்து ஒலிப்பதை யொத்த பாணியில் மேகலை சிரித்தாள். ஆனால் அவள் குழந்தை அல்ல.

“சிந்தாமணி, உங்க அத்தாண் எவ்வளவு வருஷமாக இப்படியே இருக்கிறாங்க?”

“எனக்கு விவரம் புரிஞ்சு காலந்தொட்டு...”

“தஞ்சாவூரிலே யாரோ டாக்டர் கிட்டே காட்டின தாகவும், குணம் ஏற்பட்டதாயும் எழுதினீங்களாமே?...”

“ம்”

“என்ன வியாதியாம்?”

“எல்லாம் மூளை சம்பந்தப்பட்டது. மூளையை அதிர்ச்சி ஏதோ ஒன்று அவர் மனசையும் தாக்கியிருக்க வேணுமாம்”

“அந்த அதிர்ச்சி என்னவாம்?”

“அது அத்தானுக்குத்தானே தெரியும்?”

“ஆமாம்... அவங்க சொல்லலையா?”

“ஊஹூம், நாண் கேட்கலே”

“சரி, நாண் கேட்கட்டுமா?”

“ஐயையோ, வேண்டாம், நீங்க கேட்க வேண்டாம், மேகலை!”

“நான் என்றதும் ஏன் அப்படிப் பதறுறீங்க, சிந்தாமணி?”

“அப்படியொன்றும் நான் பதறலையே !”

“சிந்தாமணி, வேதாளம் மறுபடியும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்ட மாதிரி உங்க அத்தானுக்குத் திரும்பவும் பழைய குழப்ப நிலை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்னவோ?”

“ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும் அண்ணி,”

“நானல்லவா நாள் முச்சூடும் யோசித்து யோசித்து மூளையைக் குழப்பிக் கொள்ளனும்? நீங்க ஏன் வீணா மனசை அலட்டிக்கிறீங்க?” என்றாள் சிந்தாமணி.

“உங்க சந்தோஷத்திலே மட்டுந்தானா எனக்குப் பங்கு கொடுப்பீங்க?... உங்க சஞ்சலத்திலேயும்தான் எனக்குப் பாகம் வேணும்!” என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டு உரிமை கேட்டாள் மேகலை.

“அதுக்குத்தான் என் அத்தான் இருக்காங்களே? ...”

“அவங்களைப் பத்தித்தான் இப்ப நினைச்சிக் கிட்டிருந்தேன்”

“நல்ல அண்ணன் ... ! நல்ல அண்ணி !”

“பின்னே”

மேகலை எதிர்பார்த்தது போல சிந்தாமணி சிரித்து விட்டாள். பெண் அழகான அமைப்புடன் சிரிக்கப் பழகிக் கொண்டால், அப்புறம் அவளுக்கு இந்தப் புவனத்தையே காணிக்கை வைத்துவிடலாம் போலும்! ஆனால் சிந்தாமணி சிரித்த சிரிப்பின் ஒய்யாரத்தை அனுபவித்து ரசிக்க அப்

போது குலோத்துங்கன் அல்லவா பிரசன்னமாயிருக்க வேண்டும். அவன் எங்கு சென்றிருப்பான்?...

திருமண அழைப்பு ஒன்று இருந்தது. அதை எடுத்துப் புரட்டினான் மாமல்லன். சித்திரப் பாலடை ஒன்றும் அவன் கண்களில்பட்டது. புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு அவன் கொடுக்க எண்ணியிருக்கும் பரிசில் அதுதான்!

உடுத்து முடித்து, சீவிச் சிங்காரித்தூக் கொண்டு மேகலையும், சிந்தாமணியும் வந்து நிற்பதற்கும் வாசலில் பழி கிடந்த 'டாக்ஸி டிரைவர்' ஒலி எழுப்பி நினைவுக் குறிப்பைத் தொட்டுக் காட்டுவதற்கும் சொல்லி வைத்த மாதிரி கணக்காக இருந்தது.

மாமல்லன் வெய்துயிர்ப்பை வெளியிட்டான்.

"வாங்க அத்தான்.. நேரமாகல்லே" நாற்பது நிமிஷங்களை நறுவிசாக எடுத்துக் கொண்டவள் எவ்வளவு நாகுக்காகப் பேசித் தப்பிக்க பார்க்கிறாள் என்பதை எடை போட்டுங்கூடவா அவன் அசட்டையாகச் சிரித்தான்?

"உன் முகத்திலே தெளிவைக் காண முடியலையே, சிந்தாமணி?" வருந்தியது மனிதப் பண்பு. உறைந்திருந்த இடம், மாமல்லனின் இதயம்.

ஆறுதல் மொழி கேட்டதும், அடங்கிக் கிடந்த ஆறாத் துயரம் பீறிட்டுக் கிளம்பியது. "அண்ணா, உங்களைத் தான் நம்பியிருக்கேன், நீங்க தான் என் அத்தானைக் கண்டு பிடித்து தரவேணும்." என்று விம்மினாள் சிந்தாமணி.

பொங்கி வரும் காவிரியின் புதுப்புனலை மாமல்லன் அனுபவிப்பதில் கைதேர்ந்தவன். ஆனால் பொங்கிவரும் கண்ணீரைக் கண்டால் அவன் கோழையாகி விடுவான்.

இடைவேளையில் எதுவுமே நிகழாதது போன்றதொரு நினைவின் உணர்வு அவனுடைய ரத்த நாளங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உரைந்தது. குலோத்துங்கனை அவள் வசம் ஒப்படைப்பதாக உறுதி மொழிந்தான் அவன்.

மூவரையும் மணவிழாப் பந்தல் வரவேற்றது.

மணமகன் அவனுடன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் வாசித்தவன், அவன் மணவறையில் உட்காருவதற்குள் மாமல்லனையும் உடன் வந்தவர்களையும் உபசரித்தான்.

“இவர்கள் தான் உங்கள்...!”

பூர்த்தி செய்யாமல் மேகலையைச் சுட்டினான் அவன்.

“ஆமாம், மேகலை, என் மனைவி...”

உறவு தீர்மானிக்கப்பட்டதும், கணவனுடன் ஒட்டி நின்றவாறிருந்த மேகலை விலகிக் கொண்டாள்.

“மாப்பிள்ளை, மாப்பிள்ளை!” என்ற கூக்குரல் தொடரவே, மணமகன் மணவினையில் இணைய வேண்டியவனானான்.

‘ஹல்லோ, மிஸ்டர் மாமல்லன்!’ என்ற குரல் கேட்டதுதான் தாமதம், அவன் குரல் வந்த பக்கம் தலையைத் திருப்பிவிட்டான்.

‘மாதவி!’

“ஓ... மாதவியா? செளக்கியமா? அல்யாண வீட்டினர் உங்களுக்கும் தெரிந்தவர்கள் போலிருக்கிறது”-என்ன பேசுவது, எதைப் பேசுவதென்று மட்டுப்படாமல் தவித்துத் திண்டாடிய அவன் வாய்க்கு வந்ததைக் கேட்டான்.

கல்யாணப் பெண் என் கணவருக்குக் கிட்டத்துச் சொந்தம். அவருக்கு உடம்பு சரியில்லை. வரமுடியவில்லை.

கைவரப் பெற்ற பெரிய சித்திரக்காரன் வரைந்த ரதியின் படத்தை இமைக்காமல் பார்க்கும் பாமரனைப் போல அவன் மாதவியைப் பார்வையிட்டான் 'ஐந்தாவது பாரத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவள். அதற்குள் எப்படி குடியும் குடித்தனமும் பிள்ளையும் சூட்டியுமாக ஆகி விட்டாள்!' சரலமாகப் பேசிய பாவனையை எண்ணினான். அவளை மறுபடியும் பார்த்தபொழுது, அவனைப் பார்த்தது அவளது கைக்குழந்தை. அது அவனிடம் தாவியது. அவன் பிள்ளைக் கனியைக் கை நீட்டி வாங்கியபோது, மாமல்லனின் வலது கைவிரல்கள் மாதவியின் தாலிச் சரட்டில் பட்டு விலகின, மின் அதிர்ச்சி அடைந்தவனாகத் திணறினான். மேகலையின் கண்கள் தன்மீது பதிந்திருந்ததைக் கவனித்த அவனுக்குச் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்கிவிட்டன.

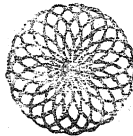
பேசும் பொற்சித்திரத்தை வாங்கி ஆயிரம் முத்தங்கள் பதித்தாள். மேகலை, தன்னைப்பற்றி எண்ணியதும், தன் வயிற்றுக் குழந்தை சிரிக்க ஆரம்பித்தது, 'இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் கழிந்து போனால், என் கவலைகளையெல்லாம் மறக்கடித்து விடும் என்னுடைய குழந்தை.

ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் தன் வீட்டில் ஒரு வேளை விருந்து உண்டு செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டாள் மேகலை மாதவியும் சம்மதம் கொடுத்தாள், சிந்தாமணியும் மாதவியுடன் சிறுபொழுது உரையாடினாள்.

இரவு படுக்கையில் சாய்ந்திருந்த மாமல்லன் பாரதியின் பாடல்களைப் புரட்டினான். 'தின்ன வரும் புலியானாலும் கூட அதைச் சிந்தையிலேற்றி அன்பு பாராட்ட வேண்டும்!' என்று 'உபதேசம்' செய்திருந்ததைப் படித்தபோது.

குலோத்துங்கன்தான் நெஞ்சடியிலிருந்து எழும்பினான். குலோத்துங்கனும் மேகலையும் சிறு வயதில் ஒன்றாக இருந்து எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் நினைவுக்கு வந்தது, பதறினான். முதல் சலனம் அதுதான்! ..மாதவியும் தானும் இருந்த நிழற்படத்தை ஒரு சமயம் மேகலை நீட்டிய சம்பவத்தையும் எண்ணத் தொடங்கினான். கனவில் கண்ட மாதவியின் எழில் அவனுள் சலனம் உண்டாக்கியது, புலனடக்கத்தை அவன் பழகவில்லை. ஆகவே, மேகலையைத் தேடிச் சென்றான். அவள் நிலை மறந்த தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அவளருகில் நடந்து சென்றபோது, அவளது அறையில் ஒரு பிரயாணப்பை இருந்ததைக் கண்டான். குலோத்துங்கனின் பெயர்ச்சீட்டு காணப்பட்டது. அவசரம் அவசரமாக அதைப் பிரித்தான் மாமல்லன்.

பாம்பின் வாய்க்குள் கையை நுழைத்து விட்டானோ?... இமைச் சிறகுகள் கண்முடிக்கீ கண் திறந்தன. வெறும் கந்தலும் கிழிசலுமாக இடத்தை அடைத்துக்கிடந்த துணிமணிகளை எடுத்து ஆத்திரத்துடன் தூர வீசி எறிந்தான் மாமல்லன். பிறகு, அப்பகுதியில் அவன் விழிகள் ஊர்ந்தன. பத்து ரூபாய்த்தாள் கட்டுக்கள் பல இருந்தன! நாட் குறிப்பு ஒன்று கிடைத்தது! புகைப் படங்களை அடக்கிக் கொண்ட பெரிய உறை ஒன்றும் தென்பட்டது!

“நம்பினார் கெடுவதில்லை, நான்கு மறைத் தீர்ப்பு,
அம்பிகையைச் சரண்புகுந்தால் அதிக வரம்
பெறலாம்!”

வெறுங் காகிதக் கற்றைகளில் நாணய மதிப்பை
உள்ளடக்கிக் கொண்டிருந்த பத்து ரூபாய்த் தாள்கள்
அவனுடைய கண்ணீர்த் துளிகளை ஏந்திக் கொண்டன.
பிரிந்த நாட் குறிப்பிண் ஏடுகள் விறந்த நன்முத்துக்களைச்
சேகரம் செய்தன. உறை உதறிய நிழற்படங்களில்
அங்கங்கே சொட்டு நீர் முத்திரை பதித்தது.

மாமல்லன் விம்மினான், விம்மல் வெடித்தது. விம்மல்
வெடிப்பதைப்போல என் நெஞ்சம் வெடித்து விட்டால்,
நஞ்செனப் பரவி மண்டை கொண்டு விட்டிருக்கும்
சஞ்சலம் என்னுடனேயே அழிந்து விடுமே!” என்னும்
நினைவு சுய உருக்கொண்டு எழுந்தது. அவன் இப்போது
வாய்விட்டு அழுதான், ‘மேகலை, நீ ஏன் இப்படி
என்னைச் சித்திரவதைப்படுத்துகிறாய்?’ என்று
கேட்டான்.

“அத்தான்”.

மேகலை படுக்கையைவிட்டு எழுந்தாள், தோன்றினாள்
வினா அனுப்பிய வாய்க்கு விடை கொடுக்க வந்திருக்
கின்றனளோ?

மாமல்லனின் ஈரல் கலங்கிற்று. காற்றடைத்த இதயப்பை சுருங்கியது எல்லாவற்றையும் இருந்து இருந்த படியே வைத்துவிட்டான். குலோத்துங்கனின் உடமையான பிரயாணப்பை களங்கம் காட்டாமல் 'சிவனே' யென்றிருந்தது....

மாமல்லனும், மேகலையும் எதிரும்புதிருமாக அமைந்தார்கள். கணவனின் இமை நுனியில் நீர் மின்னுவதைக் கண்டதும், மேகலைக்கு உயிர்த் துடிப்பு துறந்து செல்வதைப் போலப்பட்டது. இருதய பாகத்தில் உறைந்திருக்கும் உயிரை—ஈருடலும் ஒருயிரான அந்த உயிருக்கு வாரிசாக கண் வளர்ந்து கொண்டிருந்த முகம் அறியாச் சிசுவை—எண்ணினாள், மணப்பந்தர் தொட்டுப் பூட்டிய வாழ்க்கை முத்திரைச் சீட்டான அந்த மங்கல நாணை எண்ணினாள். உருப் பொருளும் உருத் தெரியா உயிரும் அவளுக்குத் தண் நினைவை முடுக்கி விட்ட தருணத்திலே, கொண்டவனின் கோல முகத்துச் சோகம், கைகொடுத்தவளிடம் கண்ணீரைக் காட்டியது.

“மேகலை, நீ ஏன் கலங்குகிறாய்?”

“உங்கள் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்டால், என்னிடமும் கண்ணீர் சேருவது இயல்பு தானே, அத்தான்?”

“நீ அழக்கூடாது, மேகலை!”

“அப்படியென்றால், நீங்கள் சிரியுங்கள்!”

“எனக்குச் சிரிப்பு வரமாட்டேன் என்கிறதே, மாமன் மகளே!”

“அதனால்தான் எனக்கு வீழிக் கலக்கம் ஏற்படுகிறது. அத்தை மகளே!”

“என்னை இப்போது என்ன செய்யச் சொல்கிறாய் நீ?”

“சிரியுங்கள் !”

“மேகலை, உன் சிரிப்பில் ஜீவனைக் காணோமே ?”

“உங்களிடம் அடைக்கலப் பொருளாகிவிட்ட என் ஜீவனைத் தான் நீங்கள் நித்தமும் உயிரோடு சாகடித்துக் கொண்டு வருகிறீர்களே, அத்தான் ?”

“மேகலை !”

“ஏன் அப்படிப் பதற்றம் காட்டுகிறீர்கள் அத்தான் ?”

“உன்னுடைய பேச்சு என்னைச் சுட்டு விட்டது,”

“ஆம், கசப்புத் தரும் உண்மைக்குச் சுவையும் தெரியும் !”

“நீ இப்பொழுது என்ன பேசுகிறாய் மேகலை !”

“நீங்கள் என்னிடம் பேச வேண்டியதை, பேச மறந்ததை, பேசத் தவறியதைத்தான் நான் உங்களிடம் எடுத்துரைக்கிறேன்.”

“உன் பேச்சு அழகுத் தமிழில் இருக்கிறது !”

“சங்கத் தமிழ் மொழியில் ஏட்டில் எழுதிக் கொடுத்திருக்கும் திருவிளையாடல்கள் கொஞ்சமா, நஞ்சமா ? அத்தகைய தெய்வத் தமிழ் என்னை மட்டும் கைவிட்டு விடுமா, அன்பரே ? அழகுப் பண் பள்ளியறைப் பதுமை மட்டுமல்ல, அமைச்சராகப் பணியாற்றும் பொறுப்பும் அவளைச் சார்ந்ததல்லவா ?”

“படித்திருக்கிறேன், மேகலை !”

“நான் இப்போது செயல் வடிவில் இறங்கப் போகிறேன், அவ்வாறு மாறும்படி நீங்கள் என்னை இயக்கி விட்டிருக்கிறீர்கள்.”

“உன் குரல் கூத்து மேடைப் பேச்சாகத் தொனிக்கிறதே ?”

“என் வாழ்க்கைக் கூத்தின் தோல்வியில் விளைந்த இதய ஒலி அத்தான், இது!”

மேகலை, நான் அல்லவா தோல்வியின் பாதத்தில் தேய்ந்து உள்ளம் மறுகிக் கொண்டிருக்கிறேன்! நீ புதிர் போடுகிறாயே?”

அத்தான், நானா புதிர் போடுகிறேன்? பெண்ணைப் புதிர் என்று சொல்வதே இன்பம் காணும் கதைகள் உங்களுக்கும் பாடம் போதித்திருக்கின்றன!

“இனி அவற்றை நான் மறந்து விடுகிறேன். ஏனென்றால் நீ தான் எனக்கு அமைச்சராக வாய்க்கப் போகிறாயே? அத்துடன் ஆசிரியையாகவும் மாறி விடு.”

“ஆம், நல்லதுதான், உப்படித்தான் புது மனைவி வேண்டும். ஏனென்றால், என் மாங்கல்யத்தைக் காப்பாற்றி என் கனவுக் குழுவியைப் பெற்றுப் போற்றவும் முடியும்.”

“என் பேச்சு எனக்கு மட்டும் படவில்லை, மேகலை.”

“உங்கள் நடத்தை கடந்த சில மாதங்களாக எனக்கு மட்டுப் படாமல் இருக்கிறதே, அத்தான்”

“வேடிக்கையான பெண் நீ”

“வேடிக்கைப் பொருளானதால் தான், பேசாமல் கொள்ளாமல் என்னை ஆட்டிப் படைத்து வருகிறீர்கள்”

“போதும், நிறுத்து என்னைச் சித்திரவதைப் படுத்தாதே இரவுப் பொழுதை மகிழ்ச்சியுடன் கழிப்போம். எழுந்திரு கண்ணே”

“பகற்பொழுதைச் சவக்கிடங்காக்கிக் கழித்தேனே கழிந்த பல நாட்களாக, அதற்கு யார் பரிகாரம் செய்வது?”

“தவறு என் மீதிருந்தால், உன் மீது ஆணையாக நான் பரிகாரம் செய்வேன்”

“குற்றம் என்னிடமும் அண்டியிருந்தால், அதற்கு நாண் கட்டாயம் தண்டனை பெறக் காத்திருக்கிறேன், அத்தான், என் வயிற்றுக் கனியை முன் வைத்துச் செய்யும் சத்தியம் இது”

“மேகலை ”

“சரி, கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுங்கள், வழக்கு உரைகாதை இத்துடன் நிற்கட்டும். வாருங்கள். மனையறம் படுத்த கதை ஆரம்பமாகட்டும்!”

மாமல்லன் இமைகளை விலக்கி விலக்கி மூடினான் வீரக் கண்ணகியின் வடிவம் சாந்தியுடன் திகழ்வதைப் பார்த்தான். குழப்பத்தை இருந்தவிடந் தெரியாமல் மறைத்தது அவளது அந்த இன்ப ஸ்பரிசம். தொட்டவிரல் களில் மணம் நின்றது, பட்ட இடத்தில் தேன்துளி இருந்தது ஜாதி மல்லியின் ‘கற்புமணம்’ அவன் மண்டையில் கிறக்கத்தை வளர்த்தது.

ஆடும் பதுமையென மேகலை ஆட்டுவிக்கப்பட்டாள் !
பாவம் !

விட்டு விலகிய பள்ளிப் பாடத்தைக் கூட்டிவைத்து எண்ணிப் பார்த்தான் மாமல்லன், அவன் நெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டான். வீறு கொண்டு வழக்காடிய மேகலையின் துடிப்புப் பேச்சு குரல் கொடுத்தது அச்சம் அப்பிய முகத்திலே தென்பட்ட அவளது அபலைத்தன்மை புலனானது, ஐம்புலன்கள் தாம் இழந்த அறிவை மீட்டுக் கொண்டதெனச் சாற்றின முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு மெத்தையில் சாய்ந்தபடி, குலோத்துங்கனின் பையை நோக்கினாள் அவன். சகுதியுடன் எழுந்து விரைந்தான் அவ்விடத்தை நாடினான். பை இருந்தது, ஆனால் முன் நாள் இரவு அவன் மனத்தைக் கெடுத்த மூன்று பொருள்கள் காணப்படவில்லை. நேற்று விளைவிக்கப்பட்ட

துயர நிலையளவும் அவனை ஆட்கொண்டது, அலைக் கழித்தது, ஆலைக் கியல்பானது இதயம், சுடு புலனானது நயன வட்டம்.

வான் கண் விழித்தது.

அப்போது—

“அத்தான்,” என்று அழைத்த வண்ணம் பலகாரத் தட்டையும் காப்பி டபராவையும் ஸ்டூலில் வைத்தாள் மாமல்லனின் உயிர்ப் பத்தினி வந்து நின்று சில கணப் பொழுதுக்குள் அவளது கண் பார்வையில் சுழலச் செய்த உயிர்த் துணையின் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்த உருவத்தை மறுமுறை நோக்கினாள். அமைதி கனிந்திருந்தது, ஆறு தலுடன் கூப்பிட்டாள் அவள்.

தோன்றிய விழி நீரை தோன்றாமல் செய்துகொண்டு மாமல்லன் தலையை உயர்த்தினான். மேகலையை அன்பு கனியப் பார்த்த தருணத்திலே, அவள் தரப்பிலும் அண்பின் களிநடனம் தெரிந்தது களிப்புக் கொண்டான் அவன்.

‘மேகலை, ஏன் நின்னுகிட்டேயிருக்கே?... உட்காரேன்.’

சொன்ன சொல் போதாதா? அரும்பு வ்ரல் பற்றினான். திமிறினாள், காஞ்சிப் பட்டின் முகத்தலைப்பைப் பிடித்து இழுத்தான். நாணிக்கண் புதைத்த சமயம், அவனும் வெட்கப்படும்படி மேகலையின் நிலை அமைந்தது. அவள் புடவையைச் சரிப்படுத்தினாள்.

‘பலகாரம் காப்பி சாப்பிட்டுப் புறப்படுங்க. இல்லை யென்றால், அத்தையிடம் சொல்லி விடுவேன், அதற்கும் பணியவில்லையானால், உங்க தங்கை சிந்தாமணியைச் சிபாரிசுக்குக் கூப்பிட வேண்டி வரும்.’

‘வேண்டாம், அப்படியெல்லாம் செய்யாதே. இது வெறும் பிணக்கு’ என்கின்ற குறிப்பை இமைச் சிறகுகளின்

பரப்பில் பரப்பிவிட்டு, காலைப் பலகாரத்தில் கருத்து செலுத்தினான் அவன், காப்பியை அருந்தியதும், குலோத்துங்கனின் நினைவையும் சேர்த்துத் தொண்டைக்குள் திணித்தான். குலோத்துங்கனின் நினைவு அவனுடைய 'ரகசியப் பை'யை அழுத்திவிட்டது. 'அத்தனை பணமும் ஏது? டைரியில் என்ன எழுதப்பட்டு இருக்கும்? புகைப்படங்கள் என்னென்ன? ஆமாம், அந்தப் பை எங்கே? மேகலைக்கு சர்வ நிச்சயமாகத் தெரியாமல் இருக்கமாட்டாது, கேட்கலாமா?' என்று மூளையைக் குழப்பினான்.

அதற்குள் நிகழ்ந்தது ;

"அத்தான், என் தோழிக்கு விருந்து வைத்தோ மில்லையா, அப்போது உங்களைப் பத்தி ரொம்பவும் உயர்வாகச் சொன்னாள். திருச்சியில் படிச்சுக்கிட்டிருக்கையிலே உங்களோடு சேர்ந்து நடிச்சாளாமே? நான் இருந்தப் போத்தான் நீங்க அவளோடு சரியாகப் பேசலையாம், மற்ற நேரத்திலே செளஜன்யமாப் பழகினீங்களாம். மாதவி சொன்னாள், உங்க நண்பர் கல்யாணத்தன்னிக்குக் கூட அவள் குழந்தை உங்ககிட்டே எவ்வளவு ஒட்டுதலாயிருந்துச்சு. சின்ன வயசிலே பழகுகிறதினாலே உண்டாகிற சினேகிதத்தின் மகிமையே அலாதிதான், இல்லீங்களா?" என்று மென்னகை பயின்றாள் மேகலை.

இனம் புரியாத புதிய சலனம் எழுந்தது.

பூசி மெழுகுவது மாதிரிதான் அவனால் சிரிக்க முடிந்தது. இந்தச் சிரிப்பை எவ்வகையில் ஒதுக்கவேண்டும்? திரிபுரத்தைச் சாம்பலாக்கிய இனமா? ஊஹும்!

*கண்டதும் பொய் ; கேட்டதும் பொய் ; தீரவிசாரித்தறிவதே மெய் !

மனித மனத்துள் உறைந்த தெய்வ மனம் விழித்தது, விளித்தது !

“என்ன அத்தான் பேசாமல் இருக்கீங்களே?”

வந்து..... நீ சொல்றது நிஜந்தான், மாதவி நல்ல பெண் தமிழ்ப் பண்போடு பேசிப் பழகுகிறதிலே தவறுதல் ஒண்ணும் இல்லையே, மேகலை!”

தெய்வமே! அவள் இப்படிப் பூரித்து யுகங்கள் பல நெளித்தோடி விட்டனவே!

“அத்தான், இதைக் கொஞ்சம் பாருங்களேன்”

குலோத்துங்கனும் மேகலையும் சிறுவயதுடன் தோன்றினார்கள்— அந்தப் புகைப்படத்திலே.

மாமல்லனின் சப்த நாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது — ‘நான் மறைத்து வைத்திருந்த இந்தப் போட்டோ எப்படி இவளிடம் வந்தது?’

“அத்தான்....”

“மேகலை...! மேகலை....!”

“இந்தப் படத்தை முன்னாடியே பார்த்திருக்கீங்களா?”

“இல்லை.... இல்லையே....”

“அத்தான்”

“என்ன மேகலை..”

“ஓரே ஒரு கேள்வி; என்னை நீங்க நம்புறீங்களா அத்தான்?”

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறே? மேகலை? உன்னை நம்பாமல் இந்த உலகத்திலே வேறே யாரை நான் நம்புவேன் மேகலை...?”

“இன்னொன்று”

“கேள்”

“ஏங்க! சீதாப்பிராட்டியாரீ தன் கற்பு நெறியை ருசுபிக்க நடத்திக் காட்டின தீக்குளியைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன அபிப்பிராயம்...?”

“அதைப் பத்தி இப்போ என்ன பேச்சு?”

“சும்மா சொல்லுங்களேன்”

“ஊர் உலகத்துக்குத் தன் தூய்மையைக் காட்டத்தான் தீக்குளி நிகழ்ச்சியை தசரதகுமாரன் உண்டாக்கவேண்டி வந்தது”

“ஓஹோ!”

“மேகலை, இப்போது உனக்கு ஏன் இந்த ரூபகம்...?”

“என்னமோ ரூபகம் வந்துச்சு, என்னமோ கேட்டேன்”

“சரி, நான் உன்கிட்டே இரண்டொரு விஷயங்களைக் கேட்டு தெரிஞ்சுக்கலாமா, மேகலை?”

“அத்தான், உங்களுடைய குழந்தையை உங்கள் கையில் ஒப்படைக்கும் மட்டும் என்னை நிம்மதியாக இருக்க அனுமதியுங்கள் என்னை நம்புவதாக நீங்கள் இதயம் உணர்ந்து சொன்னது ஒன்றே எனக்கு நிம்மதியளித்து விடும். நான் பாக்கியவதி; அத்தான், பாக்கியவதி! அம்பிகையை நம்பினேன், சரணடைந்தேன். நான், கேட்ட வரம் தந்து விட்டாள்!”

“மேகலை... என அன்பே ஆருயிரே ...”

மாமல்லனின் காற்பாதங்களில் இமைப்பனி திரை மறித்தது.

“அண்ணா’ என்று உரிமைப் பாராட்டி வந்தாள் சிந்தாமணி.

அவளைக் கண்டதும் நினைவொன்று கிளர்ந்
தெழுந்தது. குலோத்துங்கனின் சித்த பேதத்திற்கு மாற்று
மருந்தை உபதேசித்த உளநூல் வல்லுனரொருவர் தெரியப்
படுத்தின வார்த்தைகள் முண்டி எழும்பின குலோத்துங்க
னுக்குத் திருபணம் ஒன்றுதான் உடனடியான வீடிவைக்
காட்ட இயலும், இல்கலயெனில் அவனது பருவத்து
உணர்ச்சிகளே அவன் உயிரைக் குடித்து விடும்!

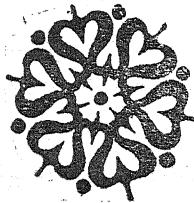
மாயலோகத்துக்குரிய நிதி மிகுந்த—நீதி நிறைந்த
திருமாறனின் ஞாபகம் சொடுக்கி நின்றது. சிந்தாமணியை
அவன் வசம் ஒப்படைப்பதாகச் சொன்ன உறுதி சிலிர்த்தது.
ஒரு வினாடி கடந்ததும், மாமல்லனின் முன் சிந்தாமணி
வைத்த கடிதம் இது :

‘குலோத்துங்கன்’

என்னிடம் சிந்தாமணியை ஒப்படையுங்கள் ! அவள்
வாழ்வு தான் உங்கள் இன்பம் என்கிறீர்களே ? ஆகையால்
நீங்கள் எங்கட்கிடையிலே நந்தியாக மாறக்கூடாதல்லவா ?
இன்னமும் பணம் கொடுக்கிறேன். ஓடி வாருங்கள்,
உங்களை உயிருள்ள வரை மறவேன். என்னுடைய கனவுக்
கிளியின் இன்ப நிழலிலே நான் அமர்ந்தால்தான் நான்
உயிருடன் உலவ முடியும் !

இப்படிக்கு

திருமாறன்”.

‘பண்ணிய பாவமெல்லாம் பரிதிமுன் பணியேபோல
நண்ணிய நின்முன் இங்கு நசித்திடல் வேண்டும்
அன்னாய்!’

சிந்தாமணி முன் வைத்த கடிதத்தைப் பார்த்த
மாமல்லன் மனச்சாட்சியின் சந்நிதியில் கைகட்டி வாய்
புதைத்து நின்றான். கண்களுக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்க
அவன் யார்?

“அண்ணா!”

உச்சி முதல் உள்ளங்கால் முடிய நடுக்கம் ஏற்பட்டது,
‘அண்ணா’ என்னும் பாசக்குரலை அனுப்பிய தங்கைக்குப்
பதில் அனுப்ப என்ன சொல்வதென்று சிந்திக்க அவனுக்கு
உள்ளம் ஏது? உருவந்தான் ஏது? மனச்சான்றின் காலடி
யில் தவம் கிடந்தான்.

மாமல்லனின் விழிகள் இரண்டிலுமிருந்து ஆவி
பறந்தது. அவனுடைய ஆவி பிரிந்து விட்டால் கூட
தேவலாம் போலத் தோன்றியது. திருமாறன் தனக்குப்
போட்டியாக ஒரு காலத்தில் அமைந்த நிகழ்ச்சியைப்
பெரிதாக்கி மனத்தில் தேக்கிக் குழப்பிக் கொள்ளும்
அளவுக்கு சின்ன புத்தியை வளர்த்துவிட விரும்பாத அவன்
அதே திருமாறன் சார்பில் தன்னை உடந்தைப்படுத்தி
குலோத்துங்கனிடமிருந்து சிந்தாமணியைப் பிரித்து,
நீதியைத்துண்டித்து, நிதியிடம் அவளை அண்டிச் செய்யத்
திட்டம் புனைந்தவன் இதே மாமல்லன் தானே?... கைக்குக்
அ-12

கிடைத்த நிழற்பட மொன்றிலே சின்ன வயசில் தன் மேகலையும் தனக்கு முன்பின் அறிமுகமில்லாத குலோத்துங்கனும் இருக்கக் கண்டு, அதன் விளைவாக, ஒரு நாள் இரவு மேகலையும் குலோத்துங்கனும் ஒரே படுக்கையில் இருந்ததாகக் கனவு கண்டு, உதிரம் கொதித்து வந்தவனும் இந்த மாமல்லனேயல்லவா? மனம் சலனமுற்றால் மனத்தின் பிரதிபலிப்பான கனவுகளும் பிழைபடத் தோன்றுவது இயல்புதானே?

உடன் பிறவாப் பாசம் அவனைச் சுண்டியிழுத்தது.

“சிந்தாமணி, கண் கலங்காதே, அம்மா, உன் அத்தான் குலோத்துங்கன் உன்னுடையவர். அவரை எங்கிருந்தாலும் தேடிக்கண்டுபிடித்து உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன், திருமாறன் நல்லவர், ஆனாலும் சபலஉள்ளம் கொண்டவர் என்ன செய்வது? மனிதர்களுள் அவரும் ஒருவர். ஆகவே குறைகள் இருப்பது இயற்கை, திருமாறன் என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுவார் நீ அஞ்சாதே. என்னுள் நீ தோன்றி விளையாடாத பொழுது கொஞ்சம் கூடப் பிறந்த தங்கையெனவே உன்னை நான் மதிக்கிறேன். பண்மும் பண்பும் நிறைந்த திருமாறனின் கைகளில் உன் எழிலைப் பாதுகாப்புப் பொருளாக்க நானே பலமுறை எண்ணியது உண்மை. அது தவறு என்பதை இப்பொழுது உணர்கிறேன். என்னைப் பொருத்தருள் சகோதரி, முன்னொரு நாள் உன் புகைப்படம் என் புத்தகத்தில் இருக்கக் கண்டேன். அதை நேற்று மறுபடியும் பார்க்க நேர்ந்தது? உன் உரு என் உள்ளத்தை மாற்றியது. கடந்த சில மாதங்களாக நான் மனிதத் தன்மையை இழந்து விட்டிருந்தேன். பித்தனானேன், பேயாக உரு மாறாது போயினும் உள்ளம் பிசாசாக உருவெடுத்தது, என் மேகலை வாயும் வாயிறுமாக இருக்கிறாள். அவள் புதுவாழ்வு பெற்றவுடன் அவளிடமும் மன்னிப்புக் கேட்கப் போகிறேன் அவளிடமிருந்து எனக்கு மன்னிப்புக் கிடைத்தால்தான் நான் மனிதனாக உலவ முடியும்!”

மாமல்லனின் பேச்சு முடிந்தது. கண்ணீருக்குப் பின்னணியாக மேகலைக்குரிய எழிற் சித்திரம் தோன்றியது.

‘உன்னை நம்பாமல் இந்த உலகத்திலே வேறே யாரை நான் நம்புவேன், மேகலை ? என்று மொழிந்தவன் அவள் அருகே அயர்ந்த தூக்கத்தில் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தான். ‘பாவம், அத்தானுக்கு எம்மேலே உள்ளூர துளியாச்சும் கோபம் இருக்கத்தான் இருக்கும். நான் என்ன செய்யட்டும். இரண்டுங்கெட்ட நிலையிலே என்னாலே அவர் இஷ்டத்துக்கு தினமும் எப்படி தலையசைக்க முடியும்? மங்களாம்பிகைத்தாயே ! இந்த மூன்று மாசமாகத்தான் நான் பழைய மேகலையாகியிருக்கிறேன் !’ என்று எண்ணச் சரம் தொடுத்தாள்.

‘என் வாழ்வின் நிலையே நீங்கள்தானே, அத்தான்?’

திருமணத்துக்கு முன் அத்தான் சொன்ன அதே சொற்களை அவள் உதடுகள் இப்பொழுதும் உச்சரித்தன. அவளது உயிர்நிலையில் அமைதி கனிந்தது. மனத்தில் கண்ணீர் கசிந்தது. தோன்றிய அமைதியைத் தட்டிப் பறிக்க, நடந்த நிகழ்ச்சிகள் சில அவள் மனக்கண்முன் நாட்குறிப்புப் புத்தகமாயின. அவற்றை அவள் ஒரு பொருட்டெனக் கருதவில்லை. நடந்த நடு இரவில் தொட்ட தூக்கத்தையும் எட்டி விலகிடப் பணித்தாள், மாடியறையிலிருந்த உக்கிராண அறையை நாடிச் சென்றாள். குலோத்துங்கனின் பிரயாணப் பையை எடுத்தாள்? பன்னெடு நாட்களாகத் தனியறையில் அடைப்பட்டுக் கிடந்த காரணத்தினால், பையின் மேற்பரப்பு முழுவதிலும் தூசியும் துப்பட்டையும் அப்பியிருந்தன. சிலநிமிஷம் ஒன்று காணப்பட்டது, அவ்வலையினுள் தானே சிக்கிக் கொள்ளப் பக்குவப்பட்ட, அல்லது துணிவு மேற்கொண்ட மனம் அவளுக்குக் கைகொடுத்தது. பாம்பின் வாய்க்குள் கைவிட்டாற் போன்று ஒரு சமயம் மாமல்லன் தவிக்கவில்லையா? அவன் அன்றைக்குக் கண்ட ரூபாய்க் கற்றை

கள்; டைரி, புகைப் படங்களைக் கொண்ட உறை தாம் அவளுக்கு முன்னிலையிலும் காணப்பட்டன.

மேகலையின் உடல் பதறவில்லை, அவள் மனம் சிதறவில்லை. சலவைத் தாள்களான ரூபாய் நோட்டுக்கள் புறப்பட்ட இடத்தை அவள் அறிந்தாள். திருமாறனின் கடிதம் அதற்கு உதவியது. முதன் முதலில் — அதாவது, தனக்கென தன் தந்தையால் திருமாறன் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருந்த சமயத்தில் அவன்மீது அடங்காத ஆத்திரம் வைத்திருந்தாள் ஆனால் அந்த ஆத்திரம் பிறகு அனுதாபமாக மாறியது ஒட்டிய உள்ளங்களின் பூர்வ கதையைக் கேள்விப்பட்டவுடன். கண்ணியத்துடன் ஒதுங்கி பண்புடனும் பாசத்துடனும் நடந்த அவனுக்கு அவள் கருத்தில் உயர்ந்த இடம் அமைந்தது. ‘இன்னமும் பணம் கொடுக்கிறேன். ஓடிவாருங்கள்!’ என்ற திருமாறனின் கடிதக் குறிப்பு அவளுடைய மனத்தில் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியது. தமிழ்ப்பண்பை அழிக்க இவர் பணத்தை ஏவிவிட்டிருக்கிறாரே...!’ என்று வருந்தினாள். ‘ஒரு வேளை இக்கடிதத்தில் ஏதாகிலும் தப்புத் தவறு ஏற்பட்டிருக்குமோ, அத்தான்!’ என்று மாமல்லனிடம் அவள் வினவியதற்கு, “இது திருமாறன் கையெழுத்துத்தான், நான் நேரில் சென்று அவனைச் சந்திக்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான்.

ஒருநாள் கங்குல் மனை மிதித்த நேரத்தில், கோசலை அம்மாள், சிந்தாமணி, மேகலை மூவரும் வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சிந்தாமணியின் முகம் சாம்பிப்போயிருந்தது. ‘மேகலை, ஒரு காலத்தில் உன்னைப் பெரிய இடத்து மருமகளாக ஆக்க உன் அப்பா ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கையிலே, சிந்தாமணிதான் உன் இடத்தை இட்டு நிரப்பப் போகுதுன்னு நான் மனசிலே நினைச்சு ஆறுதல்பட்டேன். எனக்கு எப்படி யெப்படி யெல்லாமோ தேறுதல் சொண்ச்சு இது. ஆனா, இப்ப இதுக்கு என்ன சொல்லி எப்படி அமைதிப்படுத்துகிறது

என்கிற வகைதான் விளங்கலை. குலோத்துங்கன் எங்கே போச்சோ, தெரியலே, சிந்தாமணி! நல்லவங்களை கடவுள் சோதிக்கிறதுதான் வளமை ஆனால் கடைசியிலே அவர், களுக்கு நல்ல வழி காட்டறதுதான் தெய்வத்தின், விளையாட்டு ரகசியமா இருந்திருக்குது. உன் அண்ணன் மாமல்லன் உன் பேரிலே உயிருக்குயிராய் இருக்கிறபோது நீ கலங்கவேண்டிய தேவை இல்லே, அம்மா!” என்றாள் கோசலை.

வாரீர்த்தைகளுக்கு அமைதி காட்டும் தந்திரம் கை கொடுப்பதென்பது. மலையைக் கல்லி எலியைப்பிடிக்கும் கதைதான் வெந்த இரவுகளை விரல்விட்டுக் கழித்தாள் சிந்தாமணி. மேகலைக்கு புதிய ஆலோசனை தோன்றியது சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு என்றிருக்கும் குலோத்துங்கனை மணந்து இவள் என்ன இன்பம் காணப்போகிறாள் திருமாறனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்தான் என்ன? என்று எண்ணமிட்டாள். சுற்றி வளைத்துப் பேச்சைத் தொடங்கி, நினைத்த கட்டத்திற்கு அவளைப் பரபரவென்று இழுத்து வந்து நிறுத்தினாள். “அண்ணி எனக்கு என் அத்தான்தான் உயிர், உலகம் எல்லாம் அவர் இல்லையானால், நான் இல்லை!” என்று தீர்ப்பு கூறிவிட்டவளிடம், பேச என்னதான் காத்திருக்கப் போகிறது?

மேகலை வெள்ளோட்டம் வீட்ட மனோரதப் பிரயாணம் வேறு திக்கில் மடங்கியது. நிழற்படங்கள் அடக்கிவைத்திருந்த கூட்டை உதறினாள். முதன் முதலில் அவள் விரல்கள் பற்றியெடுத்த அந்தப் படத்தில் குலோத்துங்கனும் தானும் இருப்பதைக் கண்டாள். கட்டிய கணவனின் மேஜையடியிலிருந்து கண்டெடுத்த அதே படத்தின் வேறு பிரதி இது, பிஞ்சுப் பிராயத்தில் எடுக்கப் பட்டது. அவள் நினைவு கூட்டிப் பார்த்து, முடிவு கூட்டிச் சிந்தித்த பழைய விஷயம்,

திருச்சியில் பிறந்து வளர்ந்த குலோத்துங்கனின் பிஞ்சுப் பிராயத்தை அரியலூர் வளர்த்தது. ஏனென்றால், அவள் தாய் தந்தையர் அங்கேதான் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு ஒதுங்கினார்கள். அப்போது குலோத்துங்கனும் மேகலையும் ஓடிப்பிடித்து விளையாடினார்கள். ஒரே வட்டிலில் உணவு கொண்ட இடைப்பொழுதும் இருந்தது. 'என் ஆசை அத்தான் ஒருவரைப் பற்றியே சதா நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு மற்றவர்களைப் பற்றிய ஞாபகம் என் நெஞ்சில் எப்படி நிலைக்க முடியும்?' — அதனால் தான் அவளாகவே இந்தப் போட்டோவைப்பற்றி முன்பு மாமல்லனிடம் பிரஸ்தாபித்தாள்.

அடுத்த உருவப் படம் வீரலிடுக்கில் ஆடியது பஞ்சணை மெத்தையில் சாய்ந்து பால்வண்ண நிலவொளியில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள் மேகலை வேறொன்று : குளிக்கும் அறையைவிட்டு வெளியேறிய நிலை. வீற்புருவங்களிடையே மானின் மயக்கம்; தாமரை முகத்தில் இளமைப் பருவ எழிற் சேர்க்கையின் செவ்வரிகள்; உதடுகளிலே போதையூட்டும் பாவனை. மாங்கல்யம்சரண் புகுந்த இடத்தில் மாண்புகொண்ட தமிழ்ப்பண்பு இளநகை புரிந்தது. மேகலைக்குத் தன் படத்தைப் பார்த்தபோது என்னவோ செய்தது. வீசினாள். மற்ற படங்களை நடுங்கும் கைகளால் அள்ளினான். எல்லாம் மேகலையின் பல்வேறு கோணப் படங்கள்தாம்!

உதிரத் துளிகளை மனக்கண் உதிர்த்துக் கொண்டே யிருந்தது.

நாட் குறிப்பின் இதழ்கள் விலகின.

'ஐயோ! மேகலை மாற்றான் மனையாட்டியாயிற்றே?... அவள் நினைவில் மனம் பேதலித்துத் திரிவது பெரிய தவறு, தெய்வமே, மனத்தால் பிற பெண்டிரை நினைத்தால்

கூட பாவமென்கிறார்கள். மேகலை, நீ ஏன் என்னை பைத்தியமாக்குகிறாய்? விட்டகுறை தொட்டகுறையா? ஆண்டவனே, என்னை மன்னித்துவிடு'

'என்னிடம் அதீயந்தமான பாசமும் அன்பும் பூண்டிருக்கிற மாமல்லனின் துணைவி மேகலையின் கையால் அவள் பிறந்த மனையில் காப்பி வாங்கிக் குடித்தேன். இன்றைக்கு என் வாழ்விலே ஒரு திருநாள் போல, உனக்குக் கல்யாணப் பரிசு தர ஆசைப்படுகிறேன் உன் சங்கிலியைக் கொடு!' என்று மேகலையிடம் கேட்டு வாங்கி, அதை மாமல்லனிடம் பரிசளித்து விட்டேன். ஹஹஹா!'

“பாவம், சிந்தாமணி! தஞ்சாவூரில் உறவினரிடம் கடன் வாங்கி, என் சித்த பேதத்துக்குச் சிகிச்சை கொடுக்கச் செய்தாள். ஆனால், எனக்கு என்னவோ திரும்பத் திரும்ப மேகலையே கண்ணுக்குள்ளாக நின்று தவம் செய்து கிடப்பதைப் போன்று ஒரு உணர்ச்சி எழுகின்றது. கிடைக்கும் கரித்துண்டு கொண்டு குறுக்கிடும் சுவர்ப் பகுதிகளிலே கோடுகளைக் கிறுக்கி விளையாடுகிறேன். மேகலைதான் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் உருக் காட்டுகிறாள். ஊண் இன்றி, உறக்கம் அழிந்து, உற்ற இடம் துறந்து பெற்றவளை இழந்து இப்படிச் சுற்றி யலைந்து ஊர்ப் பெயர்களைத் தெரிந்து கொள்ள நாண் செய்த பாவம் தான் என்ன?

'இளம் பருவத்தின் ஏற்றமிக்க நாட்களெல்லாம் வீணே கழிந்தன, எஞ்சிய தினங்களும் இவ்வாறே கழிய வேண்டுமா? பின், ஏன் திருமாறன் குறுக்கிட்டிருக்கிறார்? என் கண்களில் பணத்தைக் காட்டி என் பைத்தியத்தை மிஞ்சச் செய்கிறாரே?'

'ஆஹா, நொந்த மனசுடன் மெரினா கடற்கரை வெளியில் கண் வளர்ந்தபோது, சனவில் மேகலை தோன்றி

என்னருகில் அமர்ந்திருந்தாளே! ஆஹா!

‘ஆ! மாமல்லனா இப்படி என்னைச் சாகடிக்கத் துணிந்தார்? விஷம் கலக்கப்படவில்லையெனில், அந்தப் பூனை அன்றிரவு அந்த பாலைப் பருகின சடுதியில் ஏன் மாண்டது?... ஏன் மாமல்லன் என் உயிரைப் போக்க வேண்டும்?... செயல் முறையில் மேகலையிடம் தகாத விதமாக ஒருமுறை கூட நடந்ததில்லையே?’

“ஐயோ, தெய்வமே!” மேகலை அலறினாள். பயம் மண்டியிருந்த பேரமைதியைத் தூக்கியடிக்கும் வண்ணம், அச்சம் தந்தது அவளது கூப்பாட்டொலி. வயிற்றின் பாரத்தைப் பார்க்கிலும் தலைப்பாரம் அதிகமாய்க் கனத்ததை உணர்ந்தாள் தலை முடியைப் பைத்தியக்காரி மாதிரி பிய்த்தெடுத்தாள், சேலைத் தலைப்பு சரிந்ததைக் காணவில்லை. அருகில் தட்டுப்பட்ட தீப்பெட்டியை எடுத்தாள். தீக்குச்சியை உரசினாள். தீ கண் திறந்தது எல்லாவற்றையும் ஒரே மூச்சில் சாம்பலாக்கக் குனிந்தாள். ஏந்திய தீயை வாய் ஊதிவிட்டது.

விரக்தியும் வேதனையும் நீள் மூச்சும் சங்கமித்துப் பிறப்பித்த நகைப்பொலியில் இந்தக் குரல் கலந்தது. “அயோத்தி ராமனுக்குச் சொந்தமான சீதாப் பிராட்டியார் தீக்குளி நடத்திய மாண்புமிக்க நிகழ்ச்சியைச் சொல்லும் கதை அது. அதை வைத்து விடு. மேகலை!”

மறுமுறையும் தீப்பெட்டி அவள் முன் வந்தது எடுத்துப் பற்ற வைத்தாள். சேலைத் தலைப்பை வரிந்து கட்டிக் கொண்டாள். மண்ணெண்ணெய்ச் சீசா காலி யானது. சேலை நனைந்தது. தீ எறியத் தலைப்பட்டது.

மேகலை! மேகலை!....

மாமல்லன், கோசலை அம்மாள், சிந்தாமணி மூவரும் ஓடி வந்தார்கள்.

மேகலை பிழைத்தாள். பிழைத்தது மறு பிழைப்பு. அவள் படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தாள், கை விரல்கள் பத்திலும் நெருப்புக் கொப்பளங்கள், காற் பாதங்களின் முன் பகுதிகளில் ரத்தம் கன்றிய சிவப்பு. அவள் வாய் வீட்டு விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

கண்களில் அணை கடந்த வெள்ளமும் இதயத்தில் ஆறாத கண்ணீரும் சூழ அமர்ந்திருந்த மாமல்லன் அவளது நெற்றிப் பொட்டைத் தடவிக் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தான்.

“மேகலை, ஏன் கண்ணே அப்படிச் செய்யத் துணிந்தாய்?... என்னுடைய புத்தி கெட்ட செயலுக்கு நீ எனக்குப் பாடம் படித்துக் கொடுக்க எண்ணியா உன்னை யும் உன் செல்வத்தையும் நீ அழித்துக் கொள்ள பிரயத் தனப்பட்டாய்?... ஐயோ, இன்னும் ஒரு கணம் தாமதித்து நாண் தீப்பிழம்பின் சுடரொளியைக் கண்டிருந்தால் கூட, உன்னை நான் உயிருடன் கண்டிருக்கமாட்டேன் ?”

“மேகலை, நாண் தொடக்கத்திலேயே ஐயமென்னும் பிசாசை விரட்டி விட்டிருக்க வேண்டும். தவறிவிட்டேன். உன்னிடம் சந்தேகக் கணை விடுக்க எனக்குத் துணிவில்லை. உயிரிச் சக்தி இற்ற உடம்புடன் என்னை நானே அழித்துக் கொண்டிருந்தபோதெல்லாம், உன் எழில் போதை என் கண்களைக் கட்டி, விதி கண்ணாமூச்சி விளையாடியது. கடைசியில், என்னை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா, அத்தான் ?’ என்று கேட்ட அக்கணமே என்னுள் புதிய ஜீவன் பிறந்தது. உன்னை நம்பினேன். கையெடுத்துக் கும்பிடத்தக்க புண்ணியவதியான உன்னுடைய கற்பின் பொற்பினை தவறு படக் கருதிய என்னை என் மனச்சாட்சி சித்திரவதைப் படுத்தியது. ஐயோ, இந்த குலோத்துங்கன் ஏன் அவனியில் அவதரித்தான் ?

“குலோத்துங்கன் கிறுக்கின டைரியின் ஏடுகளை, அவன் எப்படி எப்படியோ தயாரித்த போட்டோக்களை வேறு யாராவது பார்த்திருந்தால், என்ன தீவினை விளையுமோ? ... முதலில் இவற்றை தீயிட வேண்டும், அப்பால், குலோத்துங்கனை பழி வாங்கியே தீருவேன்.”

நாசித்துவாரங்கள் புடைத்தன. நெற்றி மேட்டில் தசைக் கோளங்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடின. மாமல்லன்தானா இவன்?

மேகலை தன் உள்ளங்கைகளைப் பஞ்சமெத்தையில் கவனமுடன் அழுத்தி எழுந்து, பிறகு இடுப்புப் பகுதியில் கைகளைக் கொடுத்து உடலை நகர்த்தி, தலையணைகளைப் பக்கவாட்டில் தள்ளிய வண்ணம் உட்கார்ந்தாள். சீழ் மூச்சு வாங்கிற்று. “அத்தான், சற்றுமுன் சொன்ன இரண்டு காரியங்களை மட்டும் தயவு செய்து நீங்கள் செய்து விடாதீர்கள், அந்தப் படங்கள், டைரி எல்லா வற்றையும் நான்தான் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். என் மானத்தை என் தாய்மையால்தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். என்னை நானே பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டியது என் பொறுப்பு. குலோத்துங்கனைப் பழி வாங்கி விட்டால், அப்புறம் உங்கள் தங்கைக்கு நீங்கள் கொடுத்த வாக்கை எப்படி நிறைவேற்ற முடியும்?... குலோத்துங்கனைப் பழிவாங்கும் பொறுப்பை என்னிடம் விட்டு விடுங்கள், அத்தான்!...”

வாய்ப் பேச்சு முடிந்தது. கண்களின் பேச்சு ஆரம்பமானது

குலோத்துங்கனைப் பழிவாங்கப் போவதைக் கேட்ட மாமல்லன் பதறினான். தான் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்க நினைக்கையில் ஏற்படாத பயம், தன் மனைவி பழி வாங்குவதாகக் கூறக் கேட்டதும் உண்டாயிற்று. அவளுடைய கண்ணீரின் வழியே இதயம் புகவும் துணி

வில்லை, விளக்கம் கேட்கவும் 'வினயம்' புரியவில்லை. தவித்தான்.

மேகலையின் உடம்பில் காணப்பட்ட தீச்சுட்ட பகுதிகள் அவளை மேலும் புண்படுத்தின. "மேகலை உன் மனசை நோகச் செய்த நானல்லவா தீக்குளி நடத்தி உன் மன்னிப்பைப் பெற வேண்டும்?... மாமன் மகளே, தசரதர் மைந்தனுக்குக் கிடைத்த ஜனக புத்திரி விண்ணில் உலவிய படைப்பு. ஆனால் நீ மண்ணில் பிறந்தவள். மாண்பு கொண்டவள் வெண்ணிலவு நீ எனக்கு. மேவு கடல் நான் உனக்கு! நீ இல்லையென்றால், நான் இல்லை, நீ என்னை விட்டு மட்டும் எங்கும் பிரிந்து விடாதே!... என் அமைதிக்கென நீ கையடித்துக் கொடு, மேகலை, கையடித்துக் கொடு!"

அன்றைய இரவில் மேகலை—மாமல்லன் இருவருடைய ஜீவன்களும் சங்கமித்தன.

சிந்தாமணி மறுநாள் காணப்படவில்லை. அவள் எழுதிச் சென்ற கடிதத்தை மட்டும் காணமுடிந்தது. எடுத்துக் கொடுத்தவள் கோசலை அம்மாள்.

"எல்லையில்லாத அன்பு சொரியும் மேகலைக்கு,

தாயே, என்னை மன்னிக்கமாட்டாயா? ஊழ்வினைப் பயனால் புத்தி தடுமாறியிருக்கும் என் அத்தானை நீ மனம் வைத்தால் மன்னிக்க முடியாதா?... என் அத்தானைத் தேடி பிடித்து பழி வாங்கும் பொறுப்பு என்னுடையது.

அபாக்கியவதி
சிந்தாமணி."

தன் கண்களைத் துடைத்து விட்டு, கொண்டவனின் வீழி நீரையும் ஒத்தியெடுத்தாள் மேகலை. "அத்தான்

சிந்தாமணியையும் குலோத்துங்கனையும் முதலிலே கண்டு பிடியுங்க. நமக்காக சிந்தாமணி அவள் அத்தானை ஏதாச்சும் விபரீதமான முடிவுக்கு உள்ளாக்கிடப் போகுது!" என்றாள்

படத் தயாரிப்பாளர் ராமசேகரன் அவர்களுடைய செல்வன் திருமாறன், சிந்தாமணி, குலோத்துங்கன் மூவரும் பின் தொடர, மாமல்லன் 'பிளிமத்' காரிலிருந்து இறங்கினான். அவர்கள் மூவரையும் கூடத்தில் அமரச் செய்து விட்டு மாமல்லன் மாத்திரம் உள்ளே மேகலையிடம் சென்றான். "மேகலை, அடையாற்றுக் கடற்கரையிலே குலோத்துங்கன் அலைந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு திருமாறன்தான் அழைத்து வந்தாராம். சிந்தாமணி நேராக திருமாறனிடம் போய் அவர் பணத்தை வீசி, தன் கனவைப் பற்றிச் சொல்லி, அவர் மனசையும் மாறச் செய்திருக்கிறது. திருமாறன் இல்லையென்றால், குலோத்துங்கனை அது கட்டாயம் பழி வாங்கியிருக்கும் போலிருக்குது! என்றான்.

அத்தான், திருமாறன் அண்ணாவுக்கு அத்தையைக் காப்பி கொடுக்கச் சொல்லுங்க. நீங்க குலோத்துங்கனையும் சிந்தாமணியையும் மாடிக்கு அழைத்து வாங்க!" என்றாள் மேகலை.

குலோத்துங்கன் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான். மாமல்லன் படபடத்த மனத்தோடு நின்றான் அருகில் சிந்தாமணி காணப்பட்டாள்.

மேகலை நிதானமாக நடந்து வந்து நின்றாள். காப்பி தம்ளரை சிரமப்பட்டுக் கையில் எடுத்து அதை குலோத்துங்கனிடம் கொடுத்தாள்.

"காப்பி குடியுங்கள். குலோத்துங்கன்!"

புன்னகையின் நெளிவுடன் உபசரித்தாள் மேகலை.

குலோத்துங்கனை காப்பியை அருந்தவில்லை, தாடியும் மீசையுமாக காணப்பட்ட அவன் மேகலையையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மேகலை மார்புச் சேலையை சீர்படுத்தியவாறு குலோத்துங்கனை நெருங்கினாள். அவள் கையிலிருந்த காப்பித் தம்ளரை தன் கையினால் தொட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு “ம் சீக்கிரம் குடியுங்கள். ஆறிவிடப் போகிறது !”

குலோத்துங்கனின் கைகள் நடுங்கின. மேகலை அவனுடைய வலது கையைப் பற்றிய வண்ணம், “விஷமல்ல இது. தைரியமாகக் குடியுங்கள் !” என்றாள், அளவில்லாத வாஞ்சையுடன்.

“மேகலை...!”

குலோத்துங்கன் காப்பி குடித்து முடிந்ததும், தம்ளரை தரையில் போட்டாள். பிறகு குலோத்துங்கனின் டைரி, புகைப்படங்கள் எல்லாவற்றையும் அவன் முன்னே வீசினாள்.

குலோத்துங்கன் நின்ற இடத்தில் பூகம்பம் உண்டாயிற்றோ? “இந்தப் போட்டோவைப் பாருங்கள்!” என்று வேண்டி, புதிய படமொன்றை நீட்டினாள்.

பிறந்த மேனியுடன் நின்றவாறு காட்சியளித்த பெண் குழந்தையை உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை பார்த்தான் குலோத்துங்கன். அவன் முகம் வியர்வையால் நிரம்பியது, நேத்திரங்கள் விழிப்புனலால் நிரம்பி வழிந்தன.

“ஐயா இந்தப் படத்தைப் பார்த்தீர்களா?”

“ம்?”

“யாருடைய படம் இது?”

“உம் உங்களுடையதுதான், மேகலை!”

“சரி இப்போது என்னைப் பாருங்கள் குலோத்துங்கன்!”

குலோத்துங்கன் விழிகளை விலக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

தாய்மைக் கோலம் திகழ, தாய்மை கொடுத்த புத் தெழில் நெஞ்சகத்தை விம்மச் செய்ய, தூய்மைப் புன்னகை கொண்டு மனச் செம்மை ஒளிவிட சத்தியத்தின் ஒருருவாய் மேவுகடலின் வெண்ணிலவாய் நின்றாள் மேகலை. அவளுடைய கண்கள் வடித்த கண்ணீர் குலோத்துங்கனின் பாதங்களைத் தொட்டது

குலோத்துங்கனின் விழித்த கண்கள் விழித்தவாறே விளங்கின. மறுகணம் அவன் நிலை குப்புற வீழ்ந்தான். தலையை தரையில் ‘மடார் மடாரென்று அடித்துக் கொண்டான். அவன் வைத்த காணிக்கை மேகலையின் கால் விரல்களை ஈரமாக்கி கொண்டிருந்தது. செந்நிலம் மனம் திறந்து சிரித்தது பண்பு மிளிர்ச் செய்தது.

“மேகலை! மேகலை!”

குலோத்துங்கனிடம் அடைக்கலப் பொருளாக இயங்கிய புனைப்படங்கள், டைரி முதலியன அடுத்த இரண்டாவது வினாடியில் தீயில் குளித்தன.

இரண்டாவது பிறவி எடுத்தான் குலோத்துங்கன். பண்ணிய பாவங்களை அனைத்தும் பரிதி முன் பனியாக மறைந்தன. அன்னை அருள் இது.

திருமாறன் முன் நின்று, சிந்தாமணிக்கும் குலோத்துங்கனுக்கும் திருமணம் செய்து வைக்கத் திட்டமிட்டான். அழைப்புகள் தயாராயின.

பெற்றுப் பிழைத்தாள் மேகலை. குழந்தையையும் மேகலையையும் தாய் வீட்டிலிருந்து அழைத்துவர அரியலூருக்குப் புறப்பட்டாள் மாமல்லன். திருமண ஏற்பாடுகள் சம்பந்தமாக திருச்சியிலிருந்து உறவினர்களை அழைக்கக் குலோத்துங்கனும் மாமல்லனுடன் தொடர்ந்தான். அவன் நேரே திருச்சிக்குப் போக வேண்டியவன்.

மாமல்லன் அரியலூரில் விடை பெற்று இறங்கி மாமனார் வீட்டுக்குச் சென்றான். கனவும் காதலும் சமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்ற தன் குழந்தையை — மேகலையின் பரிசுப் பொருளை கருத்தில் தேக்கி மகிழ்ந்த நாட்களை எண்ணியவனாக வாழ்வு வந்த மனையை மிதித்தான். மனம் எக்காளமிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது மேகலையை அழைத்தான். அவள் வரவில்லை. அவளைப்பற்றிய அறிவிப்பு வந்தது.

மலைக் கோட்டைப் பிள்ளையாருக்கு வேண்டுகலை நிறைவேற்றிய பிறகே பட்டணத்துக்குப் புறப்படவேண்டிய மேகலை திருச்சிக்கு விடிகாலை வண்டியில் — அதாவது, மாமல்லன் இறங்கி வழியனுப்பிய அந்த ரெயிலில் குழந்தையுடன் சென்றிருப்பதாகச் செய்தி சொன்னார்கள்.

அடுத்த மூச்சுப் பிரியும் தருணம், மருதையாற்றில் ரெயில் கவிழ்ந்த விவரம் கிடைத்தது.

அரியலூரில் ரெயில் விபத்துக்குப் பலியான உயிர்கள் பலவற்றுள் குலோத்துங்கன், மேகலை ஆகிய இருவரின் உயிர்களும் கணக்கில் அடங்கின.

வெண்ணிலவின் வண்ணச் சுடரொளியில் அன்பு முகம் புதைத்து ஒளிக்காட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள் மேகலை. நித்தம் தான் காணும் அரிய காட்சி இது. ஆனால், மேகலைக்கு மாங்கலய பாக்கியம் அளித்த மாமல்லன் அவளை ஒரு முறைகூடப் பார்க்க முடியவில்லையாம் !

ஓர் இரகசியத்தை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இன்று வரை அது எனக்குப் புரியாத புதிராகத்தான் தோன்றுகின்றது விபத்துக்கு இலக்கான 'தூத்துக்குடி எக்ஸ்பிரஸ்' இணைப்பின் கடைசிப் பெட்டியிலிருந்து மேகலை கட்டாயம் தப்பித்திருக்க முடியும். அந்தப் பெட்டி பத்திரமாகக் காப்பாற்றப்பட்டது. ஆனால், மற்ற பெட்டிகள்

தடம் புரண்டு மருதையாற்றில் விழுந்து கொண்டிருக்கையில். குலோத்துங்கன் சுழன்று விழுந்ததை எப்படியோ பார்த்து விட்டான் அவன். குழந்தையைப் பெட்டியிலேயே வைத்துவிட்டு, அவனைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடன் கீழே தாவினாளாம் மேகலை! இச்சம்பவத்தை 'விதி' என்னும் பெயரால்தான் நான் விளிக்கவேண்டுமா? அப்படியானால் விதியின் பிழை என்றுதானே இம்முடிவைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

இமை நுனிகளைச் செம்மைப் படுத்திக் கொண்டு படைத்தவனை அழைத்தேன். வந்தான். "கண்காணும் தெய்வமே! மேகலையையும் மாமல்லனையும் ஏன் பிரித்தாய்... என்று ஆத்திரம் அடைக்க வினவினான்.

"மேகலையும் குலோத்துங்கனும் மறுபிறப்பு கொண்டு விட்டனர். முதற்பிறவியில், மேகலையை உளமார விரும்பினான் குலோத்துங்கன். ஆனால் கனவு ஈடேறவில்லை. அந்த விட்டகுறை தொட்ட குறையின் தீய விளைவாகத் தான் இப்பிறப்பில் மேகலையை மறக்கமாட்டாமல் குலோத்துங்கன் திண்டாடினான். அடுத்த பிறவியில் அவர்கள் இருவரும் உயிரும் உடலுமாவார்கள்!

மேகலை பெற்ற கண்ணம்மா இப்போது என் நிழலில் ஒதுங்கியிருக்கிறாள். ஆடிவரும் தேனின் சுவையை மாந்தித் திளைக்க சுய நினைவு வரும்போதெல்லாம் வருகிறார் மாமல்லன். சிந்தாமணி வந்து அதிக நாட்களாகி விட்டன அமிர்தம் விரைந்து வந்தான், "அத்தான், கண்ணம்மாவின் அப்பா வந்து விட்டார்...!"

செல்வக் களஞ்சியத்துக்கு ஆயிரம் முத்தங்கள் ஈந்தார் மாமல்லன், கண்ணம்மா அழுதாள், என்னிடம் தாவினாள். ஏந்தினான்! அமிர்தம் வாங்கிக் கொண்டாள். "...ம்...மா..."

மாமல்லனின் கண்ணீரைத் துடைத்தெடுக்கும் பேறு பெற்றவள் — பொற்பு மிகுந்தவள் — அன்புத்தாய் மேகலை ஒருத்தியேயல்லவா?

நூலாசிரியர்

பூவை எஸ். ஆறுமுகம்

புதுக்கோட்டை மாவட்டம்,
பூவை மாநகரில் 31-1-1926 இல்
பிறந்தவர். தந்தையார் திரு. ஏ. ஆர்.
சுப்பிரமணியம் செட்டியார்.

படைப்பிலக்கியத்தின் பல்வேறு
துறைகளிலும் 150க்கும் மேற்பட்ட
நூல்களைப் படைத்தவர். "பொன்னி",
"உமா" இதழ்களில் பணிபுரிந்தவர்.
1961 இல் ஆனந்த விகடன் நாடகப்
போட்டியில் "மகுடி" எனும் ஓரங்க
நாடகத்திற்கு முதற் பரிசு பெற்றவர்.